

SUZANNE McMINN

*Anotimpul
singuratic*

ALCRIS

Capitolul 1

– La naiba, Peter! Nu știu cum te-am lăsat să mă bagi în chestia asta.

Peter Knight privi pe fereastra înaltă a casei de oaspeți grădina exotică, unde, adunați în jurul unei mese mari de marmură pline cu mâncare și băutură, douăzeci de invitați râdeau, beau și mâncau pe săturate, fără să observe lipsa gazdei.

– Dacă te gândești mai bine, îți amintești că tu cu gura ta ai spus că așa poți împușca doi iepuri dintr-o lovitură, argumentă Peter.

– Ei, am greșit, veni răspunsul mormăit din întunericul camerei. Paradisul pentru mine reprezintă ceva special. Speram să găsesc aici liniștea pe care o căutam, dar se pare că adunătura din grădina mea înțelege altceva prin Paradis.

– Adunătură de pe urma căreia tragi foloase... Și, în afară de asta, mâine vor pleca toți și tu îți vei regăsi liniștea pe care ți-o dorești.

– Dar, din păcate, nu știu dacă voi mai fi în stare să mă bucur de ea, răspunse morocănos Leonard Sterne, privindu-și angajatul, prietenul și confidentul. Nu-i nimic, Peter. Înțeleg necesitatea sacrificiului, dar nu-l apreciez. Data viitoare, când vom fi nevoiți să ungem roțile afacerii, vom închiria un iaht de croazieră.

– Motivul pentru care ei se află aici ești tu. Oamenii ăștia n-ar veni pe un iaht pe care nu te-ar găsi și pe tine.

– N-aș avea încotro și aș veni, Peter, îți dai seama. S-o ia naiba pe domnișoara Hamilton! Acum s-a găsit să-și rupă piciorul, spuse Leonard plimbându-se nervos prin încăpere, conștient că secretara lui nu avea nici o vină în toată povestea.

– Și ce ai de gând să faci?

– Nimic. Cel puțin deocamdată. Domnișoara Hamilton mi-a spus că o să se descurce, și, după ce o să se pună pe picioare, totul va reveni la normal.

– Și tu?

– Ce-i cu mine? Țipă Leonard. Iartă-mă, Peter, sunt obosit.

Scuzele erau inutile. Peter știa cât de stresat era Leo. De zece ani de când lucra pentru el, Peter nu-și

amintea ca Leo să-și fi luat vreo vacanță adevărată. Muncise din greu și, până de curând, jucase dur. Dar de șase luni se confrunta cu o serie de probleme care trebuiau tratate altfel decât cu inteligență, hotărâre și pe baza unui plan stabilit. Răspunsul se găsea în abilitatea de a se folosi de niște calități pe care Leo nu le cultivase de multă vreme și anume: blândete, răbdare, bunătate. Așa că Leo se hotărâse să-și schimbe radical stilul de viață, petrecând două luni de vacanță pe Insula Paradisului. Și Peter se întreba dacă Leo își pusese problema că această abordare ar fi putut să dea greș.

– Voiam să te întreb dacă asta înseamnă că-ți vei schimba planurile, încercă Peter să fie mai clar.

– Nu. Dominic trebuie să mă accepte. Și eu trebuie să-l accept pe el. Trebuie să ne învățăm unul cu celălalt. Și asta nu se poate întâmpla, având în vedere împrejurările. Dar vom vedea ce se va întâmpla în câteva luni.

– Și cum o să te descurci?

– Ce vrei să spui? întrebă jignit Leonard Sterne.

– Ai atâta timp la dispoziție și tu, care nu... încercă Peter să fie mai explicit.

– Poate că voi descoperi că-mi place, îl întrerupse Leo nervos. S-ar putea ca peste două luni să tragi de mine ca să mă întorc, râse el.

– Sincer, mă îndoiesc. Nu-ți poți schimba obiceiurile de-o viață într-un timp atât de scurt. Nu știu cât de mult o să-ți placă ție, un om activ, viața asta liniștită din Paradis.

– O să văd eu. Datoria ta este să mă ții la curent cu evenimentele de la firmă.

– Sigur că da. Să știi că John Standish îți va ține locul și nu te va dezamăgi.

– Asta rămâne de văzut. Am încredere în el, dar vom vedea. Vom vedea cum vor decurge evenimentele și cu Dominic.

Peter nu mai insistă, deși decizia nu mai suporta întârziere. Dar probabil că Leo avea motivele lui s-o amâne.

Leo își trecu degetele prin părul blond și des, izbucnind în râs.

– Dumnezeuule! Sunt obosit. Cred că mă duc să înot ca să-mi mai limpezesc gândurile.

– Vrei să vin și eu cu tine?

– Nu sunt beat, Peter. Și laguna nu este așa de adâncă. Lipsesc doar o jumătate de oră.

Leo nu-și luă nici măcar un prosop. Ieși pe ușa din spate și se îndreptă prin întuneric spre marea foșnitoare. Se părea că era ceva în neregulă cu el. Nu cu mult timp în urmă era în stare să lucreze douăsprezece ore pe zi, să petreacă o noapte întreagă, ca a doua zi s-o ia de la capăt. Acum nu mai avea

puterea asta. Și spera ca după două luni de relaxare să-și îndrepte toată atenția spre fiul său, Dominic, oferindu-i o viață de familie adevărată.

Leo se încruntă amintindu-și de întrebarea lui Peter în legătură cu John Standish. Ce se întâmpla cu el dacă nu se adapta la noul stil de viață? Puterea era ca un drog. Era el suficient de hotărât să renunțe la putere pentru Dominic? Bine, nu se punea problema să se retragă din afaceri. Avea doar treizeci și cinci de ani. Dar reușea să repare relația – stricată de el și de Cynthia – cu Dominic? Știa că Dominic era încăpățânat. Și avea cu cine să semene. Lui Leo nu avea să-i fie ușor. Trebuia să recupereze șase ani de absență din viața fiului său. Și Dominic nu avea de gând să-l ajute. Nici măcar nu voia să-i spună “tată”.

Ajungând pe malul mării, Leo înjură printre dinți. Cineva i-o luase înainte. Un cuplu înota în lagună, sub luna plină. Cei doi se hârjoneau și râdeau. Nu-l observaseră pe Leo. Așa că se hotărî să înoate într-un loc mai puțin accesibil invitaților, despre care nu știa nimeni decât el. Îi plăcea solitudinea, deși era o descoperire recentă, surprinzătoare chiar și pentru el.

Merse de-a lungul plajei printre tufișuri vreo douăzeci de minute. Se opri într-un loc izolat, de unde nu se mai auzeau vocile invitaților și începu să se

dezbrace. Abia aștepta să plonjeze gol în marea sălbatică. În general, Leo era un bărbat integrat perfect în societatea modernă, dar acum simțea nevoia să fie mai aproape de natură, de primar.

Se pregăti să se arunce în valuri, dar în acel moment auzi un clipocit ciudat. La naiba! Cineva descoperise înaintea lui laguna sălbatică. Privi atent în fața lui și văzu o siluetă de femeie. Îl urmărise? Observase că vreo două femei îi aruncaseră priviri languroase în timpul petrecerii, dar el le evitase cu grijă atențiile. Conflictul cu Dominic îi omorâse până și libidoul.

Dar femeia aceea nu părea să fie o cunoscută. În primul rând purta un *pareu**. Părea foarte tânără, cu părul lung și negru, și semăna cu o Afrodită exotică născută din spuma mării. Probabil că era vreo localnică. Dar ce căuta la ora aceea târzie în zona izolată a insulei? Se întâlnea cu vreun iubit?

Leo se ascunse după tufișuri, privind-o curios. Femeia stătea cu spatele la el și își storcea părul lung de apa sărată a mării. Rochia i se lipse de trupul bine făcut. Leo își dorea să-i vadă fața. Cum arăta? Oare era frumoasă? Parcă simțindu-l, femeia se întoarse puțin și

* Rochie scurtă, în culori vii, specifică femeilor din insulele Mărilor Sudului

Leo reuși să-i vadă profilul scăldat în lumina lunii. Da! Era frumoasă! Leo răsuflă ușurat și încântat. Deci libidoul nu-i dispăruse cu desăvârșire!

– Hei, ce cauți aici? strigă Leo. Știai că asta este o plajă privată și îmi aparține?

Gina se întoarse temătoare în direcția din care venise întrebarea.

– Nu te speria, încercă Leo s-o liniștească. Fii liniștită. Nu-ți fac nimic.

Cuvintele lui nu avură efectul scontat. Frica Ginei se transformă în groază. Știa că Leonard Sterne cumpărase acel domeniu dar, cu toate astea, continuase să vină să înoate în locul ei preferat, așa cum obișnuia să facă de două săptămâni.

Picăturile de apă sărată îi înghețară pe pielea fină și un fior îi străbătu șira spinării. Dacă Leonard Sterne o recunoștea, avea să se simtă și mai umilită.

Se întoarse pe călcâie și o rupse la fugă printre tufișuri. Auzind râsul lui Leonard Sterne în spatele ei, realizează că el nici măcar nu-i auzise glasul, iar dat fiind că era noapte, nu putea să-i distingă trăsăturile. Alergă din ce în ce mai disperat, dându-și seama că Leonard Sterne o urmărea. Speriată, nici nu observă trunchiul cocotierului căzut pe plajă în calea ei. Se împiedică de el și căzu. Leonard Sterne se împiedică și el și căzu peste ea. Gina se zbătu, încercând să-l dea la o parte. Trupul

lui greu o strivea, sufocând-o. Și, Doamne! Era dezbrăcat! Pielea lui caldă se lipise de pielea ei rece și udă, înfiorând-o și mai tare.

– Liniștește-te, spuse Leo. Nu-ți fac nimic.

Dar nu vocea lui calmă o liniști pe Gina, ci gesturile tandre. Apoi îl auzi murmurând ceva în limba din Fiji. Credea că este o localnică! Dacă ea n-ar fi făcut greșeala să fugă, probabil că ar fi scăpat mai ușor cu câteva scuze. Cine a pus-o să-i urmeze sfaturile lui Daniel și să vină pe această insulă, riscând să se întâlnească cu bărbatul care fusese martorul rușinii și deziluziilor ei?

– Cine ești tu, frumoaso? De unde vii? Locuiești în sat? întrebă Leo.

Gina își încleștă dinții refuzând să vorbească, încercând să-și stăpânească frustrarea.

Leo izbucni în râs.

– Nu ai limbă? Ești timidă? Știu că înțelegi engleza. Toți localnicii o înțeleg.

Gina deschise gura ca să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gât. Se simțea sufocată de neputință.

– Știi ce pătesc intrusele frumoase, ca tine?

Gina se zbatu îngrozită.

– Nu te mai mișca, spuse Leo. S-ar putea să-ți fur mai mult decât un simplu sărut.

Gina simțea amenințarea pe propria piele. Leo se lipise de ea și bărbăția lui era elocventă.

– Șșș, încercă el s-o liniștească, frecându-și buzele de obraji ei uzi. Un sărut și te-am lăsat.

Gina se feri de răsuflarea lui cu iz de rom. Leo era beat și încerca să sărute o femeie necunoscută. Și atâta timp cât luna stătea ascunsă după nori, ea era în siguranță. Dacă Leonard Sterne și-ar fi dat seama că încerca să-i fure un sărut Virginiei Bennet, despre care avea o impresie proastă și total greșită! O credea ușuratică, dar se înșela amarnic.

Leo o săruta expert. Buzele lui erau așa de dulci, tandre și ferme! Sărutul lui îi provoca reacții mai puternice decât reușiseră vreodată să-i provoace sărutările lui Niven. Și, culmea! Gina era sărutată de bărbatul care o ura și o detesta. Dacă el ar fi știut asta, ar fi înnebunit de furie!

Dar acum, Leo o săruta pentru că așa voia el. O săruta ca pe o necunoscută pe care o dorea. Nu o săruta ca pe Gina, ci ca pe o iubită!

– Ți place, nu-i așa? întrebă întărâtat Leo. Asta cauți când ai venit pe plaja mea?

Gina îl privi și văzu în ochii lui o sclipire animalică. Încercă să spună nu, dar gura ei era captivă. Leo interpretează greșit intenția ei și începu să-i exploreze și mai adânc gura caldă. Începu să-i frământă sâni cu sălbăticie. Gina gemu și Leo se înfierbântă. Își înfipse dinții în umărul ei, gustându-o. Urcă spre gât lingându-i pielea sărată, până când dădu de duritatea unei cicatrice.

– Ce naiba...?

Leo se retrase o clipă surprins și Gina profită de moment. Îl împinse cu forță și se strecură de sub el, se ridică în picioare împleticindu-se și o rupse la fugă. Leo n-o mai urmări. Înjură amuzat și se dădu bătut.

Gina nu se opri decât în momentul în care nu-i mai auzi vocea. Inima îi bătea cu putere. Nu voia să plângă, dar lacrimile n-o ascultau. Se lăsase sărutată de Leonard Sterne și, mai mult, îi plăcuse. Doar când limba lui îi atinsese cicatricea de pe gât își revenise. Cicatricea îi amintea cât de egoiști și lipsiți de inimă puteau fi bărbații. Leonard Sterne ar fi fost în stare să posede acolo, pe nisip, în noapte, o necunoscută, fără să-i pese de inocența ei. Așa erau toți bărbații. Așa fusese și Niven.

Mai mult, Leonard Sterne era bărbatul din cauza căruia suferise în ultimele opt luni, motivul pentru care fusese nevoită să se retragă pe acea insulă.

Gina auzi un zgomot în noapte și îngheță. Leonard Sterne o urmărise? Scrută împrejurimile și observă în lumina lunii un băiețel privind-o printre copaci, la câțiva metri de ea. Ce căuta acolo la ora aceea târzie? Se rătăcise? De unde apăruse? Fusese martorul întregii scene? Privindu-l mai atent, Gina îl recunoscuse. Îl vedea adesea pe plajă culegând scoici. Probabil că era fiul proprietarilor uneia din vilele de pe malul mării.

Gina își șterse lacrimile, dându-și seama că și ea era un copil rătăcit. Îi zâmbi băiețelului, dar el nu-i răspunse. Copilul ținea în mână ceva – sandalele ei, sandalele pe care și le scosese din picioare înainte să înoate și pe care, speriată de Leonard Sterne, le uitase pe plajă. Deci băiatul fusese martorul întregii scene.

Copilul lăsa sandalele în nisip și o rupse la fugă printre copaci, înainte ca ea să-i poată mulțumi.

Ginei îi luă o jumătate de oră ca să găsească drumul spre bungaloul ei de pe malul mării. Rămase în camera ei de lucru cu lumina stinsă multă vreme, gândindu-se aiurea. Îi plăcea să stea în camera aceea. Se simțea în siguranță. Și Daniel credea că lucrează. Dacă ar fi știut el cât de puțin progresase de când venise! Dar se simțea lipsită de inspirație, golită și speriată să încerce, ca să nu rateze.

Un motiv important pentru care venise pe insula aceea era blocajul. Daniel Austin era mai mult decât un editor pentru ea. Era prietenul care o încurjase să progreseze în munca ei de ilustrator de cărți pentru copii.

– Ilustrații de cărți pentru copii! exclamase Margaret Bennet, mama ei. Ce-or să spună prietenii mei? Că nu-ți pot asigura un trai decent? Draga mea, fii serioasă! Să pictezi pentru propria plăcere este una, dar să faci artă comercială ca să câștigi bani... Nu. Să nici nu aud!

Întotdeauna cea mai mică dintre cele trei surori Bennet fusese considerată o ciudățenie în cercurile înalte în care se învârtea familia Bennet. Niciodată nu fusese luată în serios și tratată ca o personalitate.

Dar, pentru Daniel, Gina era o individualitate. O ajutase să-și dezvolte talentele, să-și conștientizeze valoarea și să aibă încredere în ea.

– Nu se poate să desenezi în halul ăsta! o certase Daniel cu o lună în urmă. Peste șase săptămâni trebuie să termini proiectul. Și trebuie să iasă bine. Scriitorul ăsta are încredere în tine. Nu poți risca să-l dezamăgești.

– Iartă-mă, Daniel, dar sunt obosită. Simt că nu pot să scot ceva bun. Nu mă simt inspirată.

– Dar, când ai citit “Jao și magicianul” mi-ai spus că ți-a plăcut, că ai tot felul de idei. Ce s-a întâmplat cu inspirația ta?

Gina ridicase din umeri privind tăcută pe fereastră. Era toamnă și ploua mărunț. Picăturile de ploaie se scurgeau pe geamul prăfuit, lăsând dâre șerpuitoare.

– Bine, spusese Daniel. Nu vrei să-mi răspunzi. Dar să nu crezi că te las să scapi așa ușor. Știi cât de mult ne-am chinuit să-ți construim o reputație. O să termini ilustrațiile la timp, chiar dacă voi fi nevoit să te bat.

Gina zâmbise trist. Daniel nu era un băiat rău. Ținea mult la ea și îi voia binele.

– Știi unde o să te trimit, spusese Daniel. Pe o insulă care seamănă perfect cu insula magicianului lui Jao. Ce spui?

Ochii Ginei sclipiseră. O tentase ideea. Vremea aceea mohorâtă n-o inspira deloc. Și nici prezența mamei ei n-o ajuta.

– Pe ce insulă?

– Undeva, prin Fiji, în Pacific, într-un loc cu mult soare și palmieri. Este o insulă izolată. N-o să te deranjeze nimeni.

– Mă exilezi în sălbăcie? Chiar așa de rău am ajuns?

– În primul rând nu te exilez. Vreau să te ajut. Și nu se pune problema că ai ajuns rău, dar ai nevoie de liniște, de izolare, de mult soare... Bungaloul în care vei sta aparține unor oameni civilizați. O să ai curent electric, apă curentă și provizii de mâncare. Și toată plaja numai pentru tine. Ce ți-ai putea dori mai mult?

– Sigur, se strâmbase ea nemulțumită. Și ce-am făcut eu ca să merit o asemenea “favoare”?

– Nu știi. Ai terminat “Tăcerea veșnică”?

Gina își dăduse ochii peste cap.

– Mă gândeam eu, spusese Daniel. Ce-ai de gând, Gina?

– Nu știi. Nu-mi place ce-am făcut acolo.

– Pe naiba! Trebuie să-ți placă. Pierzi atâtea nopți scriind o carte care să nu-ți placă?

– Am scris-o dintr-un impuls inexplicabil.

– Atunci de ce n-o arunci la gunoi? Îți spun eu de ce. Pentru că știi că e bună. De ce te subestimezi? Chiar vrei să renunți la tot ce-ai obținut până acum?

– Știi bine că nu.

Daniel zâmbise. La cei patruzeci și trei de ani ai lui, avea destulă experiență de viață cât să știe unde să se oprească.

– Bine, Gina. Aștept să termini ilustrațiile la cartea asta și apoi nu mai accept scuze. Vei lucra la cartea ta.

– Cartea mea! pufnise Gina. Este pură ficțiune.

– Știu că ți-e greu. De ce crezi că te-am pus să folosești pseudonimul Borelli? Pentru că știu că ți se pare că această carte reprezintă pentru tine o amenințare. Dacă tu numești o carte autobiografică ficțiune, bine. Dar termin-o!

Gina nu-i povestise lui Daniel despre Niven. Atunci de unde ghicise despre ce era vorba?

– Gina, draga mea. Acum opt luni erai ca un boboc gata să înflorească. Ce te-a făcut să te schimbi așa de radical? Nu mai ai chef să lucrezi, ți-ai pierdut încrederea în tine? Chiar așa de mult te-a afectat operația? Unde este Gina mea cea plină de viață?

Gina oftase obosită.

– Dragă mea, cartea ta are forță, este convingătoare și asta pentru că în ea te regăsesc pe tine.

Adevărul era că Daniel avea dreptate. “Tăcerea veșnică” reprezenta relatarea a patru ani de suferință, disperare, speranțe năruite, singurătate și trădare.

– Ia taurul de coarne, Gina. Du-te pe insulă și regăsește-te. Nu te poți ascunde pentru totdeauna. Ce dacă vocea ți s-a schimbat? Află că multe actrițe se antrenează ani de zile ca să capete tonalitatea asta răgușită, joasă. Obişnuiește-te cu noua voce. Va fi a ta pentru totdeauna și părerea mea este că te reprezintă.

– Așa mă încurajez și eu, oftase Gina.

Problema era că Gina încetase să se mai încurajeze. Când auzea vocile subțiri și melodioase ale surorilor ei simțea că înnebunește.

Abia mai târziu, când toate aranjamentele fuseseră făcute și ea se pregătea de plecare, aflase că locuința în care avea să stea pe insulă o lună de zile îi aparținea lui Leonard Sterne, și tot el era acela care avea să-i publice cartea autobiografică.

– Fii liniștită, îi spusese Daniel, văzându-i îngrijorarea care i se așternuse pe chip. Leonard Sterne este un domn. Nu te va deranja. Chiar dacă va veni pe insulă, este un om căruia îi place singurătatea și nu va intra în legătură cu tine. Tot ce te rog este să lucrezi. Și să mă suni.

Dar de două săptămâni de când era pe insulă, Gina nu-l sunase niciodată pe Daniel. De ce să-l sune? Ce să-i spună? Că nu progresase deloc? Se simțea prinsă într-o capcană.

Capitolul 2

În lumina caldă și leneșă a dimineții tropicale, Gina văzu altfel întâlnirea cu Leonard Sterne. Se purtase prosteste, ca o adolescentă speriată, dar asta nu însemna sfârșitul lumii. Fusesse obosită și deprimată după o zi de muncă neproductivă. De aceea întâlnirea cu el o șocase. Și Leonard Sterne nu fusese bărbatul brutal pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă. Cu o seară înainte o sărutase împotriva voinței ei, dar n-o brutalizase.

Gina se privi în oglindă pieptănându-și părul lung și negru. Nu era de mirare că o confundase cu o băstinașă. Pielea măslinie și părul ondulat, aspru o făceau să semene cu o femeie din Fiji. Iar *pareu-l* îi completase perfect înfățișarea.

Se privi în ochi evitând să coboare mai jos de bărbie. Întotdeauna fusese diferită de mama și surorile ei. Chiar și fizic. Toate rudele ei erau blonde, cu ochi

verzi sau albaștri și tenul deschis. Accidentul o izolase definitiv de familia ei. Iar acum, la douăzeci și unu de ani, era mândră de asta.

Se așează pe verandă, acolo unde-i plăcea să-și petreacă cea mai mare parte a zilei, loc de unde putea vedea marea, soarele și palmierii, loc în care se simțea inspirată. Un avion trecu pe deasupra insulei. Gina își puse mâinile streășină la ochi și privi în zarea albastră. Își aminti de Leonard Sterne și intra în bucătărie ca să-și verifice programul.

Când venise pe insulă își scosese ceasul de la mână. Nu voia să se simtă presată de timp. Dar astăzi era deja sâmbătă și ea nu reușise să deseneze nimic.

Își făcu o cafea gândindu-se plină de speranță că Leonard Sterne venise pe insulă doar pentru weekend. Se întoarse pe verandă simțind nevoia să deseneze ceva. Luă creionul în mână și trăsă niște linii la întâmplare. Apoi totul veni de la sine. Începea să se regăsească. Nu-și pierduse chemarea!

După-amiază târziu, se opri simțindu-și degetele îndurerate, dar încă plină de idei. Frumoasa poveste a magicianului lui Jao era frumos scrisă și îi dădea idei nenumărate.

Privi magicianul creat de ea întrebându-se de unde apăruse. Ce o inspirase să-l deseneze atât de real? De obicei personajele se creau greu. Un personaj reușit se reliefa după multe zile de încercări. Și ea, în numai o dimineață, îl realizase!

Singurătatea îi ascuțise simțurile. Privea desenul, dar simțea o prezență. Își ridică ochii și-l văzu la câțiva metri în fața ei pe băiețelul de noaptea trecută. În lumina zilei părea mai firav. Coastele i se reliefa pe sub pielea arsă de soare. După trăsăturile feței părea că avea sânge european.

– Bună, spuse ea răgușit, zâmbindu-i.

Parcă orăcăise o boroască. Uitase să-și facă exercițiile recomandate de specialist: “Niciodată nu vei mai avea o voce suavă. Dar poți exersa. Este mai bine să vorbești în șoptă în primele luni. Respiră adânc și nu intra în panică. În momente de stres chiar și o voce melodioasă poate părea sugrumată.”

– Ai venit să-mi faci o vizită? Sau vrei să strângi scoici de pe plaja mea? întrebă Gina în șoptă, făcând semn spre coșulețul pe care băiețelul îl strângea intimidat în mână.

Dar copilul se încruntă. Nu înțelegea engleza?

– Vrei să-ți arăt ce am desenat? întrebă Gina întinzând mâna spre el.

Băiatul urcă temător treptele verandei, apropiindu-se de ea.

Gina desfăcu foaia de hârtie de pe planșeta de desen. Știa că abilitățile ei o apropiau mult de copii. Făcând muncă de voluntariat la o grădiniță de copii surdomuți, își descoperise talentul și observase cât de ușor se poate comunica în acest fel cu copiii.

– Vezi? întrebă ea, arătându-i băiatului trăsăturile puternice ale magicianului.

Copilul privi surprins desenul.

– Ți place?

Ochii lui se măriră de groază și, spre surprinderea Ginei, băiatul scăpă coșulețul din mână și o luă la fugă plângând. Gina se pregăti să alerge după el, dar toate ustensilele din brațele ei se împrăștiară pe podea. Se aplecă și ridică desenul, privindu-l cu atenție. Ce-l înspăimântase pe copil așa de tare? Desenele ei aveau scopul de a încânta, nu de a îngrozi.

Doamne, nu! De asta reușise ea să-l deseneze așa de ușor, aproape din instinct! Magicianul ei semăna cu Leonard Sterne. Dar de ce fugise băiatul? Părinții copilului erau angajații lui Leo? Gina cunoștea temperamentul lui Leonard Sterne și bănuia cât de nerăbdător putea fi el cu copiii.

Trânti foaia de hârtie pe planșetă și începu să schițeze rapid, încercând să modifice trăsăturile magicianului. Oricum, era prea frumos pentru un vrăjior. Îi înăspri bărbia, dar parcă arăta și mai bine. Încercă să-i modifice ochii, dar parcă-i părea rău. Aveau atâta forță! Erau... magici.

Gina își duse mâna la gât amintindu-și de cicatrice. Mama ei o sfătuisese să poarte o eșarfă în public, ca lumea să n-o privească ciudat. Aici, pe insulă, simțindu-se în siguranță, departe de lume, uitase să poarte eșarfa. Dar Leonard Sterne o descoperise chiar și pe întuneric. Poate că, dacă i-ar fi văzut de la început cicatricile, nici n-ar mai fi încercat s-o sărute. Până și Niven...

Gina scutură din cap încercând să uite trecutul. Ochii îi căzură pe coșulețul scăpat de copil în nisip. Îl ridică și privi conținutul. Coșul era plin cu scoici perfecte, cu forme ciudate și culori frumoase. Îl duse în bucătărie sperând ca băiețelul să vină să-l ia. Îi părea rău că-l făcuse pe copil să plângă îngrozit. Abia aștepta ca el să se întoarcă și să-l împace. Voia să-l vadă râzând.

Dar băiețelul mai veni abia după două zile. Gina stătea pe verandă și desena. Deși îl simțise, se prefăcu concentrată asupra desenului. Îl vedea cu coada ochiului apropiindu-se tiptil și abia se abținea să nu râdă.

Abia când copilu tuși, Gina privi indiferent peste umăr și spuse:

– A! Tu erai? Bună.

Și se concentrează iarăși asupra desenului.

Copilul se apropie atât de tare de ea, încât Gina îi simți mirosul sărat de apă de mare. Privi cu coada ochiului și îi văzu pantalonii scurți uzi și genunchii osoși plini de nisip.

Gina se aplecă cu mișcări domoale și luă de pe jos o schiță reprezentând un băiețel cu un coșuleț plin cu scoici în mână. Îl privi pe copil cu coada ochiului și-l văzu zâmbind, recunoscându-se.

– Îți place? întrebă Gina, privindu-l direct.

Dar copilul se încruntă, prefăcându-se indiferent. De ce se ascundea?

– Ți-l dăruiesc, șopti Gina, încercând să nu-l mai sperie.

Dar reacția băiatului o luă prin surprindere. Îi smulse schița din mână și o rupse în bucăți.

Sub tenul bronzat băiatul se înroșise de furie, indignare sau neputință. Ce-l supăra? Gina încercă să-l întrebe ce are, dar băiatul se pregăti s-o ia la fugă. Ea reacționează rapid și-l apucă de braț. Mâna lui era așa de firavă încât Ginei îi fu teamă să n-o rupă.

Copilul începu să se lupte cu înverșunare încercând să scape. Gina se împiedică și căzu. Eșarfa din jurul gâtului se desfăcu dezvelindu-i cicatricile urâte, roșii, lucioase și reliefate.

Băiatul se pregăti să fugă, dar aruncându-i o privire, înlemni. Se uita fascinat și îngrozit la semnele de pe gâtul ei. Întinse mâna încercând să le atingă. Gina nu se feri. Dar copilul se retrase ca ars.

– Doare? întrebă el cu un accent îngrozitor.

– Acum nu, șopti Gina.

O duruse cu cinci ani în urmă. Abia împlinise șaisprezece ani. Abia începuse să guste bucuria de a fi femeie. Avea un prieten de optsprezece ani, care o plimba cu motocicleta. Mândră, Gina se dădea mare în fața prietenelor. Băiatul venise s-o ia din fața casei. Gina se îmbrăcase frumos dar, fiindcă era iarnă, mama ei o obligase să-și pună un fular la gât. Nu observase că fularul ei lung se agățase de roata din spate a motocicletei și, când prietenul ei accelerase, fularul gros și rezistent o trăsese în spate cu forță, smucind-o de gât.

Fusese un miracol că nu murise strangulată sau sufocată de propriul sânge. Mai târziu, la spital, aflând că era posibil să nu mai vorbească niciodată, Gina își dorise să moară. Dar doctorii n-o lăsaseră.

Recuperarea durase mult și fusese dureroasă fizic și psihic. După o infecție serioasă și o serie de operații nereușite, Gina refuzase să mai lupte. Șase luni se izolase, dorind să nu mai vadă pe nimeni. Nu putea evita însă petrecerile nesfârșite ale mamei și surorilor ei. Vocile lor cristaline răzbăteau până în camera ei și Gina își puneia perna în cap, dorind să nu mai audă. Măcar dacă ar fi surzit. Vocile celor din jur îi aminteau constant de handicapul ei.

Dar, într-o zi, asistenta care avea grijă de ea o obligă să facă muncă de voluntariat la o grădiniță de surdumuți. Abia acolo, văzând tenacitatea și dorința de a comunica a copiilor, rușinată de încăpățânarea ei, Gina se hotărî să accepte ajutor.

— Dar poți să vorbești, nu-i așa? o trezi din visare vocea băiețelului necunoscut care o privea atent de un timp.

— Puțin. Uite cum fac, șopti ea răgușit, luând o oglindă cu mâner și făcând exercițiile obișnuite de tonificare a mușchilor gâtului și exercițiile de respirație pe care medicul o sfătuisese să le practice zilnic.

Băiețelul zâmbi larg, dar când Gina îl privi, colțurile buzelor lui se lăsară în jos, dezarmant. Ce durere apăsă pe sufletelul aceluia copil? Hotărâtă să nu-l facă să plece,

Gina începu să exerseze conștiincios, privindu-l pe băiețel cu coada ochiului. După douăzeci de minute, vocea începuse să-i revină la normal și copilul se plictisise s-o privească. Dar parcă nici n-ar fi vrut să plece. Privea desenele pe care Gina le schițase zilele acelea.

După ce Gina lăsă oglinda deoparte, îl văzu pe copil privind un desen reprezentând magicianul lui Jao.

– Nu-ți place? îl întrebă Gina

Băiatul scutură din cap.

– De ce?

– Rău! Rău!

– Ba nu este rău, încercă Gina să-l convingă, și luând un creion în mână începu să schițeze repede povestea lui Jao și a magicianului.

Cum putea să comunice ea, care suferise o operație pe corzile vocale, cu un copil de cinci-șase ani, care abia putea să vorbească bine englezește? Îi schiță rapid o serie de imagini grăitoare prin care-i demonstra că magicianul nu era rău, ci doar puțin egoist și temperamental. Apoi îi desenă felul în care crease magicianul pentru Jao, băiețelul naufragiat, o lume magică acolo, pe insulă, după care îi construisese o barcă cu care-l salvase.

– Vrei să fii tu băiețelul? îl întrebă Gina, arătându-i figura neterminată a lui Jao. Am nevoie de un model. Pot să te desenez pe tine?

Băiețelul o privi suspicios.

– O să te plătesc, desigur. O să-ți dau bani. Vrei? Poți? Sau trebuie să te duci la școală? Fii modelul meu, te rog.

– Bine, acceptă el.

– Hai să dăm mâna.

Copilul îi întinse fără ezitare o mânăță firavă.

– Pe mine mă cheamă Gina. Pe tine cum te cheamă?

– Nic.

– Nick?

– N-I-C, repetă el, făcând semne în limbajul surdomut.

Gina încercă să nu pară șocată. Băiețelul ori era surd, ori suferea serios cu auzul. De aceea vorbea așa de puțin și părea că nu înțelege englezește. De aceea era așa de timid și imprevizibil.

Ironia sortii era că Gina străbătuse un drum așa de lung încercând să scape de problemele ei de sănătate, ca să găsească pe acea insulă uitată de lume o ființă care se confrunta cu aceleași probleme ca și ea. O dureau sufletul pentru acel copil. Dar știa cum să se poarte cu el, grație orelor pe care le petrecuse la grădinița de surdomuți.

– O să înțelegi ce o să-ți cer? întrebă Gina rar, ajutându-se de semnele învățate la grădiniță.

– Da.

– Câți ani ai?

Nic ridică în aer șapte degete.

– Șapte ani?

Nic scutură din cap.

Gina îl privi de sus până jos cu atenție încercând să nu pară uimită. Șapte ani? Părea de cinci. De ce era așa de firav? Fusesse bolnav?

– Mergi la școală?

Nic scutură din cap cu îndârjire și se întoarse ca să plece.

Gina îl apucă cu blândețe de mână și-i întoarse fața spre ea.

– Stai, spuse ea. Hai să-ți arăt ce vreau de la tine.

Îl așeză pe un scăunel și-i arătă cum voia să stea. Știa din experiență că surdomuții își pierdeau repede răbdarea, așa că îi puse în brațe niște scoici cu care să se joace. Dar spre surprinderea ei, Nic îi poză multă vreme, fără să pară că se plictisește.

Petrecură o zi întreagă cunoscându-se mai bine și obișnuindu-se unul cu celălalt. Gina descoperi că în spatele timidității, Nic era un băiat inteligent, cu o personalitate puternică.

Îl desenă o zi întreagă, din diverse poziții. La sfârșitul primei zile Gina strânsese suficient material și nu mai avea nevoie ca băiatul să-i pozeze. Dar nu-i putea spune copilului așa ceva. A doua zi, Nic apără din nou și-și reluă poziția pe scaun, pregătit de muncă. Dar Gina nu mai era așa de atentă la el. Se concentra să deseneze alte scene. Și lipsa ei de atenție nu-i convenea lui Nic. Bătea din picior, o trăgea de mână, făcea

orice ca să-i atragă atenția. La început, Gina lăsa desenul la care lucra și îi puneă tot felul de întrebări, mulțumindu-l cu atențiile ei. Dar, după un timp, nu-l mai băgă în seamă. Și, supărat, Nic voi să-i smulgă desenul la care lucra, și să i-l rupă. Gina se supără, își luă toate schițele, ustensilele și intră în casă trântindu-i ușa în nas lui Nic. Îi părea rău pentru el, dar trebuia să pună piciorul în prag. Dacă între ei nu exista respect reciproc, atunci prietenia lor nu putea rezista.

A doua zi Nic nu mai apărură. Dar veni a treia zi, spășit, gata să înceapă lucrul. Gina nu părură surprinsă, dar nici nu-l băgă prea mult în seamă. Dar nici Nic nu mai încercă s-o deranjeze. Începuseră să se cunoască mai bine și să se accepte așa cum erau.

Zilele treceau ușor, dar serile erau grele pentru Gina. Începuse să se obișnuiască cu prezența lui Nic. Așa că, într-o seară, se hotărî să înceapă lucrul la "Tăcerea veșnică". Nu-i plăcea cartea vieții ei. Nu voia să mai re trăiască momentele de durere și disperare. Era din ce în ce mai convinsă că acea carte nu trebuia să vadă lumina zilei.

Într-o dimineață, Nic o simți pe Gina cu gândul în altă parte și începu s-o privească urât, provocator, încercând să-i atragă atenția. Ce voia de la ea? Încerca să-i testeze capacitatea de înțelegere sau voia s-o facă să-și piardă cumpătul, ca să-și demonstreze puterea asupra ei?

În dimineata aceea îi vărsă o sticlută cu cerneală pe două desene pe care Gina tocmai le terminase. În loc să-l certe, Gina se întoarse cu spatele la el și se îndreptă supărată spre plajă.

Era prea supărată ca să mai poată suporta comportamentul lui de copil rău. Uitase cât de improvizabili erau surdomuții. Crezuse că reușise să stabilească un raport de respect reciproc și înțelegere cu Nic. Se înșelase.

Se așează pe nisip și începu să construiască, cu gândul aiurea, un castel. O umbră căzu pe forma neregulată și privind în sus, îl văzu pe Nic. Gina crezuse că băiețelul plecase. În ochii lui citea părerea de rău. Dar Gina nu era pregătită să-l ierte. Privi supărată în altă parte. Simți o mișcare rapidă și în clipa următoare îl văzu pe Nic distrugându-i castelul de nisip.

Gina se ridică în picioare și construi puțin mai departe alt castel de nisip pe care Nic îl distruse din nou. Și tot așa, continuară până la capătul plajei.

Brusc începură să râdă amândoi și să se rostogolească prin nisip.

– Vai, Nic, spuse Gina gâfâind obosită și zâmbind.

– Vai, Gina, o imită Nic râzând.

– Suntem doi nebuni, știi? Iartă-mă că nu te-am băgat în seamă, dar sunt nevoită să termin desenele la timp.

– Iartă-mă, Gina. N-am vrut să-ți stric desenele. Dar m-a durut aici, spuse el arătându-i pieptul.

– Știu, știu, spuse ea, ciufulindu-i părul și luându-l în brațe. Și mie mi se mai întâmplă asta.

Spre surprinderea ei, Nic o sărută pe obraz spontan, arătându-i pentru prima dată direct afecțiunea.

– Ce naiba faci acolo? Lasă-l în pace! strigă cineva stricându-le momentul.

Gina deschise ochii și-l văzu pe Leonard Sterne aplecându-se deasupra lor și smulgându-l pe Nic din brațele ei.

– Ce naiba? Tu! Nu știu ce ai de gând, domnișoară Bennet, dar să nu îndrăznești să te mai atingi de fiul meu!

Fiul lui? Dumnezeu! Gina sări în picioare privindu-i uimită pe cei doi, văzând pentru prima dată asemănările dintre ei. Nic era băiatul lui Leonard Sterne!

– Dominic! strigă Leonard Sterne. Du-te acasă imediat. Domnișoara Hamilton te așteaptă să vă faceți lecțiile. Și data viitoare să-ți pui aparatul auditiv.

Nic îl ascultă și plecă fără să protesteze. Gina simți nevoia să se ducă după el.

– Nu! Tu rămâi!

Gina își ridică mândră bărbia. Degeaba, Leonard Sterne avea o părere proastă despre ea. Era o idee preconcepută, indusă de povestirile lui Niven. După opt luni de la întâlnirea stânenitoare, Gina voia să-i spună adevărul. Dar oare Leonard Sterne era dispus s-o asculte?

– Ei, domnișoară Bennet, poți să-mi explici ce naiba cauți pe insula mea? Cine te-a adus aici?

– Locuiesc în bungalou, spuse ea cu voce răgușită.

– Locuiești împreună cu scriitorul Borelli, nu-i așa? El te-a adus aici. Cine naiba i-a permis? I-am pus la dispoziție bungaloul ca să creeze, nu ca să se hârjonească cu femeile de teapa ta.

– Eu sunt... ezită Gina.

Era bine să-i spună că ea era Borelli? Dacă-i cerea dovezi? Dacă voia să vadă manuscrisul? Nu. Leonard Sterne nu trebuia să-i citească autobiografia. Gina n-ar fi îndurat o asemenea umilință.

– Ce? Borelli nu te satisface? De asta te plimbi pe plajă singură? Cauți carne proaspătă?

– Nu!

– Bine. Dar să nu te mai prind prin preajma lui Dominic, că vă zbor de pe insulă și pe tine și pe iubitul tău.

– Nic se simte singur...

– Nu-mi spune mie cum se simte fiul meu. Mi-o spui de parcă ți-ar păsa de sentimentele altora! Nu ți-a păsat de sora mea când te-ai culcat cu bărbatul ei!

– Cum îndrăznești? șopti Gina sufocându-se de neputință.

– Taci! Și să nu te mai apropii de Dominic.

– Dar el a venit la mine. De ce n-are prieteni? De ce-l lași singur? Ce fel de tată ești?

– E treaba mea cum îmi cresc copilul! Știu eu ce ai tu de gând. Să ajungi la mine prin Dominic! Iartă-mă, Virginia, dar nu voi repeta greșeala lui Niven. Ești o târfă răsfățată și plină de bani căreia nu-i pasă de nimeni decât de ea însăși.

– Nu mă cunoști... Faci doar presupuneri.

– N-am făcut nici o presupunere când te-am găsit în patul cumnatului meu. Te-am văzut cu ochii mei! Și n-ai părut jignită când Niven te-a tratat ca pe o târfă ieftină. Ești obișnuită să fii tratată așa. Ți place chiar. Și ți-am cunoscut familia, surorile, mama. Nici ele nu mi-au lăsat o impresie mai bună.

Gina simți că i se face rău. Leonard avea dreptate. Așa erau surorile ei. Niște târfe egoiste și răsfățate. Dar ea nu semăna cu ele. Și dacă n-ar fi avut acel accident poate că și ea ajungea ca ele. Dar nu era drept. Leonard Sterne trebuia să știe adevărul. Ar fi vrut să-i spună totul. Dar nu putea. Supărarea o sufoca. Nu mai putea să vorbească și abia mai respira.

– Personal, nu mă interesează ce vrei să faci cu viața ta, continuă Leonard Sterne. Poți să te prostituezi cât și cu cine vrei. Dar nu te atinge de copilul meu. Nu meriți să-l ai în preajmă. Ai grijă, Virginia Bennet! Dacă te mai văd împreună cu el, îți jur că o să-ți dau o lecție pe care n-o s-o uiți toată viața ta josnică!

Capitolul 3

Leo alergă tot drumul înapoi spre vilă încercând să fugă de sentimentul amestecat de furie și vinovăție care-l urmărea. De ce naiba Virginia Bennet îl privise cu ochii aceia frumoși și îndurerați care-i cereau înțelegere? Părea inocentă și lipsită de apărare, dar putea să jure că astea erau armele ei secrete de târfă. Așa îl prostise și pe Niven. Așa voia să-l prostească și pe fiul lui. Și pe el. Atunci de ce se simțea ca și cum ar fi dat într-un copil nevinovat? Virginia Bennet îl privise așa cum o făcea Dominic în rarele lui momente în care îndrăzneia să se uite la el.

Dominic. De când venise pe insulă abia apucase să-și facă timp să-l vadă pe băiat de vreo două ori. Era clar că dacă angajată temporar nu făcea treabă bună, dar era prea lacomă sau prea speriată ca să recunoască.

Leo se supărase când descoperise că Dominic fugea de acasă și se împrietenea cu necunoscuți, în ciuda măsurilor severe pe care le luase. Degeaba îl ținuse încuiat în casă și angajase o dădacă să-l supravegheze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Bine măcar că-și făcea lecțiile. Domnișoara Hamilton îi spunea că Dominic era un copil inteligent dar refuza să progreseze. Iar de vorbit... abia articula minimul necesar de cuvinte pentru a se face înțeles. Așa că Leo hotărî că sosise momentul să-și impună autoritatea de tată.

Dar ceea ce se întâmplase în dimineața aceea îl derutase total. Nu se așteptase să-l găsească pe Dominic râzând și sărutând necunoscuți. Îl credea mai sălbatic. Abia vorbea cu propriul tată. Văzându-i așa de fericiți pe cei doi, unul în brațele celuilalt, Leo se simțise trădat și foarte gelos.

Se străduise să-și stăpânească emoțiile. Dar când o văzuse pe târfa aceea ținându-i în brațe copilul, nu mai rezistase și izbucnise într-un fel care nu-i stătea în fire.

Știa câte necazuri aducea Virginia Bennet. Dar cum naiba reușise ea să pătrundă în carapacea lui Dom? O femeie ca ea! Cum avea tupeul să se bucure de atenția lui Dom? Nu era dreptul ei!

Leo își iubea băiatul și voia să stabilească o legătură solidă cu el. Să recupereze ce pierduse în ultimii ani.

Dar cum? Toate încercările lui erau sortite eșecului.

Nu putea să uite imaginea Virginiei Bennet atunci când o prinsese goală în patul cumnatului lui. Adevărul era că fusese impresionat de frumusețea ei. Demnă, se dăduse jos din pat și ignorase acuzațiile care-i fuseseră aduse. Pe moment, Leo fusese gelos pe cumnatul lui. Ar fi vrut și el să aibă în pat o asemenea femeie. Dar asta era o nebunie.

Abia după ce cunoscuse familia fetei își dăduse seama că Virginia Bennet avea cu cine să semene. Frumusețea ei, deși diferită de cea a surorilor sale, era la fel de periculoasă. Și ea era conștientă de asta și profita.

Și Niven își dăduse seama de asta, pentru că șase luni mai târziu, după ce divorțase de fosta nevastă, sora lui Leo, pe nume Kathy, se recăsătorise cu o femeie cu picioarele pe pământ, o văduvă respectabilă.

*

* *

Gina nu-și mai aminti drumul de întoarcere spre bungalou. Picioarele o conduseseră automat spre locuință. O dată ajunsă acasă își făcuse un ceai fierbinte și foarte dulce și-l băuse îndelung până când reușise să se calmeze.

Dominic Sterne. Cum să facă ea legătura? Nici nu știuse că Leonard Sterne fusese căsătorit vreodată. Oricum, chiar dacă fusese, acum nu avea pe nimeni. Cel puțin așa îi spusese Daniel. Știa că are o casă în Auckland și o proprietate în New York. De aceea petrecea foarte puțin timp pe insulă. Și din câte auzise, lui Leonard Sterne îi plăceau femeile independente, dedicate carierei, atâta timp cât nu ajungeau în patul lui.

Oricum, Gina nu se așteptase să-l întâlnească pe insulă. Ce naiba căuta acolo? Și de ce fiul lui era un introvertit? Ginei nu-i venea să creadă că Leonard Sterne era un tip chiar așa de rău încât să-și maltrateze propriul copil sau orice alt copil.

Gina luă o gură de ceai, gândindu-se la acuzațiile pe care i le adusese Leonard Sterne. Fusese nedrept. Dar dacă stătea bine să se gândească, trebuia să admită că se simțea atrasă de el. Și asta o speria. Fusese destul că se îndrăgostise de Niven. Acum nu voia să mai treacă printr-o experiență asemănătoare cu un tiran mai mare decât fusese fostul ei iubit.

Îi părea rău că nu avea să-l mai vadă pe Nic. Se atașase de copil. Chiar dacă nu-l mai vedea, își propuse să-i trimită un exemplar din "Jao și magicianul".

Următoarele zile se dedică muncii, așteptându-se ca Leonard Sterne să-și facă apariția. Dar se părea că el

nu avea de gând să-și ducă până la capăt amenințările. De fapt, atâta timp cât ea nu reprezenta o amenințare pentru fiul lui, nu avea ce să-i reproșeze.

După ce termină ilustrațiile la “Jao și magicianul” își dădu seama că nu mai avea nici o scuză ca să evite să lucreze la “Tăcerea nesfârșită”.

Într-o seară, după ce făcu ultima baie în mare, privi apusul roșiatic, ascultând țipetele pescărușilor, și se duse să se culce. Nu-i era foame. Se întinse în pat, adormi într-un târziu și avu un somn agitat, plin de vise ciudate.

I se părea că cineva bate la ușă. Se duse să deschidă, dar nu era nimeni. Bătăile în ușă nu se mai opreau. În cele din urmă își dădu seama că nu visa. Cineva încerca să intre în casă.

Amețită de somn, se ridică în picioare încercând să-și dea seama cine putea să fie, în afară de Leonard Sterne. Deschise ușa și rămase cu gura căscată.

— G...Gina.

— Nic! Ce cauți aici, la ora asta? Ce-ai pățit? S-a întâmplat ceva? Întrebă ea luându-l în brațe pe copilul de care-i fusese atâta dor.

— M-am speriat!

— Hai, intră ca să stăm de vorbă.

Nic o urmă în bucătărie și se așeză pe un scaun prea înalt pentru el. Picioarele nici nu-i atingeau podeaua. Gina îi luă mânuțele reci într-ale ei și privindu-l cu ochi îngrijorați, îl întrebă:

- Ce s-a întâmplat, Nic?
- Furtuna!
- Furtuna? Ce furtună, Nic? Ai visat urât?
- Vine...
- Vine furtuna? Ți-e frică de furtună, Nic?
- Da.
- De ce ai venit la mine? Tatăl tău nu știe că ți-e frică de furtună?

Copilul scutură din cap îndârjit.

Ce fel de tată era Leonard Sterne? Nic fugise de acasă înfruntând întunericul și frigul ca să găsească adăpost la o necunoscută. Gina îl luă în brațe pe Nic simțindu-l cum se liniștește.

– Tatăl tău ți-a spus să nu mai vii aici, nu-i așa? întrebă ea, dându-i bretonul lung și negru peste cap.

Nic scutură din cap cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Gina îl văzuse frustrat, înfuriat, trist și fericit, dar niciodată nu-l văzuse plângând.

– Trebuie să te întorci acasă, Nic, spuse cu calm Gina, încercând să nu-l sperie. Nu te îngrijora. Vin cu tine. Știe cineva că ai plecat de acasă? Te caută?

- Nu acasă!
- De ce, Nic? De ce nu vrei acasă?
- Furtuna...
- Știu. Dar ești în siguranță acasă.
- Nu acasă! strigă Nic sărind de pe scaun. Frică! Frică! Mă închide! Furtuna!

Gina privi chipul schimonosit de spaimă al copilului. Ce voia să spună? Cum adică? Îl încuia în cameră? Ce fel de tată ar fi făcut așa ceva? De ce era așa de speriat băiatul de casa lui?

– Nu-i nimic, Nic. Vin cu tine. N-o să te mai închidă nimeni. Ți promit.

– Nu, Gina! Te rog!

Se părea că nimic din ce spunea ea nu-l mai calma pe băiat. Părea așa de mic, de vulnerabil, de lipsit de dragoste. Gina se gândi ce să facă. Probabil că, dacă ușa camerei lui era încuiată, până dimineața nu avea să-i simtă nimeni lipsa. Și, în afară de asta, începuse să plouă. Poate că era mai bine ca Nic să stea la ea până dimineața.

Dar își dădea seama că, de fapt, căuta scuze. *Voia* ca Nic să rămână la ea peste noapte. Voia să-l mângâie și să-i aline suferințele. Ținea la el. Îi era milă de suferința copilului.

– Bine, Nic. Stai la mine. Dar mâine dimineață, la prima oră, te duc acasă, da?

Un zâmbet slab răsări în colțul guriței băiatului. Și pentru Gina, zâmbetul lui era ca o rază de soare, ca o recompensă neprețuită. Abia aștepta să-i arate ea lui Leonard Sterne ce părinte iresponsabil era. Asta nu se compara nici pe departe cu faptul că ea se încurcase cu un bărbat însurat.

Gina pregăti o cacao fierbinte și încercă să-l convingă pe Nic să-i povestească cum fugise de acasă.

– Ai fost un băiețel curajos. Cum ai putut să fugi de acasă? Și de unde ai știut că începe furtuna?

– Spunea că a auzit la radio.

– Cine?

– El...

Leonard Sterne, probabil. Gina începu să se îngrijeze. Dacă Leonard Sterne auzise de la radio că începea furtuna, probabil că era vorba de ceva serios. Și bungaloul ei era construit din lemn și nu avea fundație. Dacă se inunda laguna?

Încercă să nu-și mai facă probleme și începu să se joace cu Nic. Mai băură o cacao cu puțin coniac și se duseră la culcare. Îi dădu lui Nic un tricou proaspăt spălat și-l înveli, după care se pregăti să se ducă să se culce în camera de zi.

– Gina, nu! Nu pleca! strigă el speriat.

– Vrei să dormim împreună?

Nic dădu din cap.

Și, la urma-urmei, de ce nu? Intră sub cearșaf lângă Nic și imediat copilul se ghemui lângă ea. Gina se simți încălzită și copleșită de afecțiunea vădită a lui Nic. Câteva minute mai târziu micuțul adormi. Stând așa, liniștit și relaxat, Nic îi dădea Ginei un sentiment de siguranță.

Dar oare chiar erau în siguranță? Furtuna devenise violentă. Nu voia ca frica să-i copleșească rațiunea, dar de fiecare dată când vântul izbea mai tare ferestrele,

Gina tresărea speriată. Ușa de la intrare începu să se zgâlțâie de parcă furtuna ar fi încercat să intre în casă. Gina își dădu seama că în noaptea aceea nu mai putea să doarmă. Se ridică din pat, încercând să nu-l trezească pe Nic și se duse spre ușa de la intrare.

I se păru că aude un glas. Era oare vântul? Cu inima cât un purice își lipi urechea de ușă și ascultă atent. Cineva chiar încerca să intre.

– Deschide naibii ușa asta sau o sparg!

Șocată, Gina se retrase doi pași înapoi și în clipa următoare un bărbat intră în casă. O pală puternică de vânt o izbi în față. Stropi mari de ploaie și câteva frunze de cocotier intrară în hol murdărind rogojina de pe podea.

Leonard Sterne stătea în fața ei ud, cu o pelerină neagră de fâș peste umerii largi și o privire de animal sălbatic, dominând-o cu înălțimea lui.

– Unde e? urlă el.

Gina se feri de privirea feroce.

– Te-am întrebat unde e, spuse el apucând-o cu violență de braț. Știu că a venit la tine.

– Doarme, șopti Gina încercând să se elibereze din strânsoare.

O clipă, avu senzația că din umerii lui Leonard Sterne ieșea fum. Dar nu era fum, ci abur. Mâna lui era foarte încinsă și probabil că la fel îi erau și umerii, iar în combinație cu ploaia rece, se născuse acel fenomen

ciudat, care-i dădea lui Leonard Sterne o înfățișare și mai înfricoșătoare. Da. Leonard Sterne fierbea fizic și psihic!

– Unde? Aici? Întrebă el repezindu-se spre camera ei.

– Da. Dar eu zic să nu-l trezești.

– Tu nu zici nimic, spuse el mai calm, ușurat că-și găsisese băiatul. Doamnă dragă, spuse el ironic, respirând adânc, te-am avertizat să nu te mai amesteci în viața mea și a fiului meu. Ce fel de om îndeamnă un copil să iasă din casă pe o furtună ca asta, în mijlocul nopții?

– Stai așa! strigă Gina răgușit. N-am îndemnat pe nimeni să iasă din casă, să fie clar! Nu l-am văzut pe Nic de câteva zile bune. Dacă băiatul a luat o hotărâre – și te asigur că a luat-o de unul singur – a luat-o din cauza ta!

– Hei, n-am venit la psiholog! Am venit să-l iau pe Dominic acasă.

– Dacă te duci peste el și-l trezești în starea în care ești, o să-l sperii de moarte! Nu știai că-i e frică de furtună? A venit la mine în mijlocul nopții, de-a dreptul înspăimântat. Mi-a luat o oră ca să-l liniștesc.

Trupul lui Leo se încordă și Gina avu senzația că o va lovi.

– Știu că fiul meu se teme de furtună, mulțumesc, spuse el strângând din dinți.

– Atunci de ce nu ești lângă el, când are nevoie de tine? nu se dădu ea bătută. De ce ar fi venit la mine dacă ar fi știut că la taică-su e în siguranță? De ce l-ai încuiat pe bietul băiat în camera lui, când știai că...

– Să-l încui? Ce naiba spui?

– Nic mi-a zis...

– Se vede că nu-mi cunoști fiul, zâmbi ironic Leonard Sterne. Inventează tot felul de povești, ca să atragă simpatia necunoscuților.

Gina se înroși, neștiind ce să mai creadă.

– Ca fapt divers, vreau să te informez că am stat cu fiul meu toată seara, până când am fost nevoit să-l părăsesc doar cinci minute ca să...

– Ai fost nevoit să-l părăsești? Dar ce este mai important pentru tine? Fiul tău sau...

– Nu l-am lăsat singur. L-am lăsat cu dădaca. A fugit de ea. Dădaca are piciorul în ghips. Până a venit să-mi spună că a fugit, el deja era departe.

– Sunt de părere că nimic nu era mai important în acel moment decât fiul tău.

– Pe naiba! Trebuia să închid toate obloanele și ușile. Dumnezeu, Virginia! Vine ciclonul!

– Ciclonul? șopti Gina cu ochii măriți, simțind cum o cuprinde amețea. Ce ciclon?

– Dar ce naiba crezi că se petrece afară?

– Nic mi-a spus că... vine furtuna. Nu mi-a spus nimic despre nici un ciclon...

– Nu știa că vine un ciclon. Îți dai seama că nu puteam să-l sperii și mai tare spunându-i adevărul. N-ai ascultat știrile de la radio?

– N-am radio.

– Dacă te uital, găseai unul în debara. Dar presupun că nici nu te-a interesat. Nu știai că radioul este o măsură elementară de precauție pe o insulă izolată ca asta? Nu. Sigur că nu știai. Cât poate gândi o femeie cu cap de bibilică, așa ca tine? Cred că-ți stă mintea numai la sex! Sunt sigur că poți să scoți o enciclopedie întreagă pe tema asta.

Gina își duse mâna la gât. O eșarfă de noapte îi acoperea cicatricele. Mama ei o sfătuisese să-și ia această măsură de precauție. Ea spunea că întotdeauna trebuia să fie pregătită pentru vizitatori. Bine, ea se gândea la altceva când îi spusese asta. Dar faptul că o ascultase o salvase de o situație jenantă.

– Mă duc să-mi iau copilul, spuse Leonard Sterne, privind-o scârbit.

Cu gândul la cicatrice, Gina uitase să se apere de acuzațiile referitoare la cunoștințele ei în materie de sex. Cât de nedrept era Leonard Sterne! Și cât de pripit judeca el oamenii.

– Nu, spuse Gina oprindu-l cu blândețe.

Spera că, luat cu frumosul, Leonard Sterne se va mai înmuia. Dar degeaba.

– Este fiul meu, șuieră el.

– Gândește-te. Nu se așteaptă să te vadă în mijlocul nopții tocmai aici. Lasă-mă să-l trezesc eu. O să se sperie de tine când o să te vadă.

– De ce ții atât de mult să mă protejezi?

– Dar nu te protejez pe tine!

– Mai bine ai împacheta niște lucruri și l-ai trezi și pe amărâțul ăla de Borelli!

– Poftim?

Gina își duse mâna la piept, simțind cum i se înmoaie genunchii.

– O să veniți la mine acasă amândoi. Crezi că sunt atât de nebun încât să vă las să muriți în cocioaba asta?

– Nu vin la tine. Nu mi-e frică, scutură Gina cu îndârjire din cap.

– Ești o proastă. Știi ce-i ăla un ciclon? Știi ce ravagii face? Este ca un uragan. Poate să smulgă cocioaba asta din temelii. Este posibil să treacă pe lângă ea, dar tot va suferi stricăciuni serioase. Și sigur se va inunda.

– Crezi?

– Orice este posibil în timpul unui ciclon. Veți fi mai în siguranță la mine acasă.

– Mda. Se pare că n-am altă șansă.

– Dacă vrei să trăiești, asta e singura ta șansă, spuse el nerăbdător. Hai, că n-avem timp de explicații. Împachetează ceva și trezește-l pe Borelli.

– Păi...

– Ce mai este?

– Borelli nu e aici... Adică Borelli nu există.

– Poftim? Ai băut? întrebă Leo apropiindu-se de gura ei și mirosind-o.

Gina se înroși. Băuse un pahar cu coniac puțin mai devreme, dar nu se îmbătase.

– Nu! Ascultă-mă. Vreau să-ți spun că Borelli nu există. Adică eu sunt Borelli. Este pseudonimul meu.

Leo râse scurt, nervos.

– Încearcă altceva, dragă. Spune-mi mai bine adevărul. S-a săturat de tine, sau și-a dat seama ce fel de poamă ești și a plecat acasă.

– Uite ce e. Mă crezi, bine, nu, treaba ta. Eu sunt Borelli. Poți să verifici dacă vrei. Vorbește cu Kane Fletcher, cel care mi-a aranjat venirea pe insulă.

– Glumești? L-ai făcut și pe Kane? Cum ai reușit, dragă? Țin să te felicit. Cred că ești foarte bună. Kane este un bărbat pretențios și nu se lasă așa ușor...

– Taci naibii din gură și crezi ce vrei!

Gina se întoarse pe călcâie și se duse în camera în care dormea Nic. Îl dezveli ușor și văzu că băiețelul dormea dus. Îi mângâie fruntea transpirată și zâmbi. Nic semăna cu un îngerăș foarte bronzat.

Se întoarse spre Leonard Sterne și văzu că o privea lung, ciudat.

– Spuneai că n-avem timp, zise ea.

– Ce i-ai făcut? Știu că fiul meu are un somn foarte ușor și se trezește imediat. L-ai drogat?

– Nu. I-am pus într-o cacao cu lapte puțin coniac.

– Poftim? Ce i-ai dat? Coniac? Vrei să-mi înveți băiatul cu alcoolul?

– Ți-am spus că era speriat. O linguriță de coniac bun nu-i strică. L-a mai relaxat.

Leo mormăi ceva în bărbie, după care își înveli băiatul cu o pătură și-l luă în brațe cu grijă.

– Vii odată? șopti Leonard Sterne încercând să nu-l trezească pe Nic.

Gina își aruncă într-o geantă prețiosul portofoliu și manuscrisul cărții ei. Era tentată să lase cartea în casă, sperând că ciclonul îi va face pierdută urma. Dar după câte îl cunoștea pe Leonard Sterne, ar fi fost în stare s-o dea în judecată pentru ruperea contractului, deși încă nu semnase nimic. Dar ar fi făcut-o să semneze și apoi ar fi dat-o în judecată!

Îmbracă o haină de fâș și se grăbi să-l urmeze pe bărbatul nervos care o aștepta.

– Am oprit eu generatorul, spuse Leo. Hai, că ciclonul nu te așteaptă pe tine. Și să faci bine să-ți porți singură de grijă. Vântul ăsta nu-i o jucărie.

Gina se așteptase la un vânt serios, dar furtuna de afară aproape că o luă pe sus. Dar Virginia Bennet nu era o femeie care să se lase așa de ușor luată de vânt.

Capitolul 4

În drum spre vila lui Leonard Sterne, Gina fu cât pe ce să fie luată de vânt de două ori. Degeaba striga la Leo, că vorbele ei erau înghițite de zgomotele furtunii. Dominic se trezise și se zbătea neputincios în brațele puternice ale tatălui său, îngreunându-le înaintarea. Un drum pe care în mod obișnuit îl făceau în zece minute le luă o jumătate de oră. Dar ajunseră cu bine, teferi, nevătămați și uzi leoarcă.

Un tânăr din Fiji le deschise ușa casei și, intrând, Gina răsuflă ușurată.

– Thomas, dacă ai închis toate obloanele, du-l pe Dominic la domnișoara Hamilton și spune-i să-l îmbrace în haine uscate. După ce terminați, coborâți toți în camera de zi. Este cel mai sigur loc din casă.

– Gina, Gina! strigă Dominic. Vreau la Gina!

– După ce te îmbraci, Dominic, spuse Leo intransigent.

– Acum, acum! strigă băiatul scăpând din brațele lui Thomas și agățându-se disperat de Gina, ca de un colac de salvare.

– Nu, Dom...

– Gina! Gina!

– Ce naiba i-ai făcut? strigă Leo la Gina. I-ai spălat creierul?

– Ai spus că vii cu mine, Gina! strigă Nic disperat.

– Am spus... coborî Gina neajutorat umerii.

– Spune-i să se ducă cu Thomas. Se pare că vorbele tale sunt lege pentru el, zise tăios Leo.

– Nic, te rog...

– La naiba, Virginia Bennet! izbucni Leo. Nu poți renunța la vocea asta răgușită? Mă zgârie pe nervi!

Nic se opri o clipă privindu-i pe cei doi adulți care se certau. Tatăl lui avea o figură firoasă, figură pe care o cunoștea și o ura, iar Gina era palidă și părea speriată. *El* o rănise. Din cauza *lui* era speriată. Și din cauza *lui* Gina va pleca, așa cum făcuse mama. Furia îl făcu pe Nic să-și calce promisiunea, aceea de a nu vorbi niciodată cu tatăl lui.

– Las-o-n pace! Este prietena mea!

Cei doi adulți se uitară cu uimire la copilul care tocmai le vorbise. Nic era mândru pentru că simțea că vorbele lui aveau putere.

– Nu vreau să stau cu tine! Vreau să stau cu Gina! O iubesc pe Gina! Pe tine nu te iubesc!

– Dumnezeuule, ce i-ai făcut? șopti Leo surprins de îndârjirea lui Dom. Trebuia să te las naibii în bungaloul tău! Cu ce i-ai împuiat capul copilului? Ce minciuni i-ai spus? Spune ceva, târfă proastă! Răspunde-mi!

– Las-o! Nu poate să vorbească! Este ca mine!

Leo rămase nemișcat.

– Nenorocito! Ce minciuni i-ai spus? Așa i-ai câștigat încrederea? Mintindu-l?

Orbit de furie, Leonard Sterne o apucă pe Gina de braț și începu s-o scuture cu violență.

– Nu, încercă ea să se apere.

Nic se băgă între ei și Leo îi agăță Ginei eșarfa de la gât, care, desfăcându-se, îi căzu la picioare, prea repede ca ea s-o mai poată prinde. Își acoperi gâtul cu mâinile, dar știa că Leonard Stere îi văzuse cicatricile.

Leo se opri împietrit.

– Dumnezeuule... șopti el.

Gina se întoarse spre Nic cu lacrimi în ochi, evitând privirea dezgustată, plină de milă amestecată cu scârbă, privire cu care făcuse cunoștință în nenumărate rânduri.

– Nic, spuse ea cu voce răgușită îngenunchind lângă copil, te rog să te duci să te schimbi. Și eu trebuie să mă schimb. Suntem uzi leoarcă. Ne vedem aici, în camera de zi, puțin mai târziu. Nu durează mult. Îți promit.

Băiatul plecă împreună cu Thomas, privind-o pe Gina de câteva ori peste umăr, asigurându-se că nu-l mințea.

Gina rămase nemișcată, cu spatele la Leo.

– Este adevărat? Întrebă încet Leonard Sterne. Nu poți să vorbești?

– Pot să vorbesc, dar mai greu.

– Vino, schimbă Leo subiectul. Hai să-ți dau niște haine uscate.

Gina îl privi o clipă, apoi îl urmă dând din cap. Nici măcar nu-și ceruse iertare! Probabil că lui Leonard Sterne îi părea rău că descoperise acel handicap al ei. Asta o făcea în fața lui mai puțin vinovată și lui nu-i convenea. Porcul!

Holurile lungi și întunecate erau luminate din loc în loc de lămpi cu gaz. Flăcările lor făceau umbre lungi și mișcătoare pe pereți, care semănau cu dansul unor draci.

Leonard Sterne deschise a treia ușă de pe hol și puse pe masă o lampă.

– Am oprit generatorul din motive de siguranță, spuse Leo. O să găsești în dulap prosoape și haine curate. Să nu-ți treacă prin cap să faci baie ca să te încălzești. Este periculos pe o vreme ca asta. O s-o trimit pe Liana să te ajute. Sincer să fiu, nu risc să-ți las pe mână o lampă cu gaz. Mi-e teamă că ești în stare să dai foc la casă.

Gina ar fi vrut să întrebe ale cui erau hainele acelea din dulap. Dar se abținu. Nu avea de ales. Trebuia să accepte ce i se oferea. Dacă ar fi avut timp să-și ia haine de acasă... Își aminti de geanta ei în care avea prețiosul portofoliu și manuscrisul.

– Unde te duci? întrebă Leo văzând-o că vrea să iasă din cameră.

– Mi-am lăsat geanta în holul de la intrare, spuse ea cu neliniște. Am nevoie de ea.

– Ți trebuie neapărat în momentul ăsta? Ce ai așa de valoros în ea?

– Niște hârtii.

– Lasă-le naibii! Schimbă-te și le iei după aceea. Nu ți le fură nimeni.

– Dar... protestă Gina și în clipa următoare strănută.

Doamne! Răcise! Și dacă infecția îi afecta gâtul putea să-i pună în pericol corzile vocale. Gina strănută din nou și simți o durere ascuțită în dreptul cicatricelor. Respiră greu, luptându-se pentru o gură de aer, ca un astmatic.

– Domnișoară Bennet? Virginia? deveni îngrijorat Leonard Sterne privind-i obrajii livizi. Te doare gâtul? Ce ai pățit? Răspunde-mi!

– Nu... n-am voie să răcesc. Așa mi-a spus doctorul.

– Păi, schimbă-te odată! Ce mai stai?

Leo deschise ușa dulapului, scoase un prosop mare și i-l aruncă în brațe. Gina încercă să-l apuce cu mâini

tremurânde, dar îl scăpă pe jos. Leo înjură și se aplecă nervos să-l ridice.

– Te ștergi singură sau vrei să te ajut? Presupun că nu te deranjează dacă te văd dezbrăcată.

Gina respiră adânc și îi smulse prosopul din mână.

– Lasă-mă-n pace, porcule! strigă ea, strângând prosopul la piept.

Leo zâmbi nerușinat și scoase din dulap niște haine curate.

– Mi-e teamă că n-am să-ți dau lenjerie. Dar, din câte am auzit, femeile din familia Bennet preferă să nu poarte asemenea articole de îmbrăcăminte, care le încetinesc acțiunile, spuse el și trânti ușa, lăsând-o pe Gina să tremure de indignare.

După câteva secunde de ezitare, Gina începu să-și scoată cămașa de noapte care era udă și se lipise de ea. Nu purta sutien. Și era normal. Ce femeie doarme în sutien? Probabil că Leonard Sterne remarcase că nu purta nimic pe sub cămașa de noapte și-și închipuise cine știe ce. Și, insensibil cum era, nu avea timp s-o compătimească, ci era gata s-o acuze.

Se îmbracă în perechea de pantaloni largi și cămașa aruncată de Leo pe pat, apoi ieși din cameră. Pe hol se întâlni cu o femeie frumoasă, băștinașă.

– Bună, eu sunt Liana, zâmbi aceasta. Sunt soția lui Thomas și am grijă de casă. Hai să te conduc în camera de zi.

Când trecură prin holul de la intrare, Gina căută din priviri geanta cu care venise, dar n-o văzu. Spera doar ca Leonard Sterne să fi avut bunul-simț să nu-i caute printre lucruri.

Ajungând în camera de zi, Gina remarcă lipsa ferestrelor. I se părea un lucru ciudat, dar, probabil că arhitectul se gândise la eventualitatea apariției unui ciclon și încercase să creeze o încăpere confortabilă și sigură.

Camera era decorată cu bun-gust și simplitate. Pe canapelele din mijlocul încăperii stăteau cinci persoane. Una dintre ele era Nic, care cum o văzu, alergă spre ea.

“Ți-am spus că voi veni”, îi vorbi ea din priviri. Nic nu auzea zgomotele furtunii, dar simțea vibrațiile negative și părea tensionat.

– Domnișoară Bennet, spuse Leonard Sterne, care se schimbase într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă, arătând foarte elegant în mijlocul unei catastrofe, ea este Pamela Smythe, însoțitoarea lui Dom.

Roșcata frumoasă de vreo douăzeci și cinci de ani nu zâmbi. Părea să aibă experiență cu surdomuții, dar, cu toate astea, deși îl vedea speriat, nu încerca să comunice în nici un fel cu Nic. Era mai preocupată să câștige atenția șefului.

– Ea este Aileen Hamilton, profesoara lui Dom

Femeia de vârstă mijlocie îi zâmbi ușor și încercă să se ridice de pe canapea, chiar dacă avea un picior în ghips.

– Nu vă ridicăți, spuse Gina.

– Iartă-mă că ți-am făcut atâtea ne cazuri, spuse Aileen Hamilton. De obicei sunt agilă, dar cu piciorul ăsta rupt abia mă mai pot mișca.

– Ești un băiat rău, Dominic, spuse Pamela Smythe. Ne-ai făcut o mulțime de ne cazuri.

Leo o privi nemulțumit pe însoțitoarea lui Nic. Se vedea clar că nici lui nu-i convenea comportamentul angajatei.

În clipa următoare se auzi o pocnitură puternică în ziduri și Pamela Smythe țipă și se repezi în brațele lui Leonard Sterne.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Un copac, probabil, îi răspunse calm Leo, împingând-o ușor. Și te rog să te liniștești. Îmi sperii copilul. Spun asta pentru toată lumea – aici suntem în siguranță.

Gina se așeză pe o canapea liberă și Nic se ghemui lângă ea, strângând-o de mână. Thomas și Liana stăteau la masă și jucau cărți. Păreau îngrijorați din cauza furtunii, dar nu erau chiar așa de speriați. Probabil că aveau încredere în rezistența casei.

Domnișoara Hamilton era puțin speriată, dar nu se exterioriza așa cum făcea Pamela Smythe. Aceasta părea îngrozită și, deși nu mai țipa, se ghemuia lângă Leonard Sterne la fiecare zgomot. După felul în care era machiată și îmbrăcată, Gina ghici că femeia aceea

nu era obișnuită cu viața de pe insula sălbatică. Se părea că Leonard Sterne o angajase pe baza altor criterii decât cele profesionale.

— Ce-ar fi să bei ceva, domnișoară Smythe? spuse Leonard Sterne. Cine vrea să mai bea? Domnișoară Hamilton?

— Nu, mulțumesc. Știți că nu pot să beau alcool.

— Nici noi, mulțumim, spuse Thomas în numele lui și al soției sale.

— Domnișoară Bennet, dumneata ți-ai luat porția pe seara asta, spuse Leonard Sterne privind-o acru cum mângâia fruntea fiului său.

Gina nu se mai deranjă să-l bage în seamă. Se gândea că va fi o noapte foarte lungă. În cameră plutea o atmosferă de plictiseală amestecată cu teamă. Deși nu mai trecuse prin așa ceva, Gina nu era înspăimântată. Se simțea în siguranță. Își îndreptase toată atenția spre Nic și era îngrijorată doar de reacțiile lui. Din când în când se mai uita la Leo, care-i turna pahar după pahar domnișoarei Pamela Smythe.

După patru ore, care i se păruă Ginei o veșnicie, Thomas constată că ciclonul trecuse și se duse să verifice stricăciunile. Nici o cameră nu suferise de pe urma furtunii, așa că, ajutat de Liana, făcu paturile pentru toată lumea. Toți simțeau nevoia să se odihnească. Fusesse o noapte grea.

Gina se culcă în dormitorul în care se schimbase. Nic dormea într-o cameră vizavi de a ei. După ce se

asigură că băiatul se liniștise, se duse să se culce. Spre dimineață, Liana intră în camera ei și o trezi cu blândețe.

– Iartă-mă, Virginia, dar voiam să-ți servesc micul dejun înainte să mă apuc de treabă.

– Bine, spuse Gina răgușit.

– Ai pățit ceva?

Gina își duse mâna la gât și simți că șalul cu care își acoperise cicatricile căzuse în timpul nopții.

– Iartă-mă, se scuză Liana, văzându-i semnele urâte. Domnul Sterne nu mi-a spus...

– Nu-i nimic, Liana.

– Nu mai vorbi. Uite. Ți-am adus o tavă cu mâncare. După ce termini te rog să mi-o aduci la bucătărie, dacă nu te superi. Eu mă apuc de curățenie. De obicei, când avem musafiri, domnul Sterne cheamă niște fete din sat ca să ne ajute, dar acum ne-am cam dezorganizat. Nu ne așteptam...

Gina îi zâmbi, făcându-i semn să fie liniștită. Luă o gură de avocado și, simțindu-și corzile vocale mai relaxate și flexibile, spuse:

– Mmm, este delicios. Și sucul ăsta din ce e făcut?

– Din fructul pasiunii. Ah! Mi-am amintit. Dacă nu te superi, după ce mănânci, te rog să te duci să stai cu Nic. S-a trezit și tot întreabă de tine. Domnișoara Smythe a băut cam mult astă-noapte și este cam mahmură.

– Cum arată casa? A suferit pagube?

– Se putea să fie și mai rău. O parte din acoperișul bucătăriei nu mai există, s-au spart câteva ferestre, dar structura nu este afectată. În schimb, domnul Sterne și-a pierdut iahtul.

– Și satul? Întrebă Gina, gândindu-se că domnul Sterne își permitea zece iahturi, spre deosebire de săteni.

– O persoană a fost rănită, dar casele n-au suferit, pentru că sunt bine plasate. Am auzit la radio că în oraș au fost distruse câteva locuințe și au murit zece oameni. Dar noi ne-am obișnuit cu cicloanele. Acum trebuie să mă grăbesc. Ne vedem mai târziu.

După ce termină de mâncat, Gina se spală pe față cu apă rece, pentru că generatorul nu fusese încă pus în funcțiune, și constată că deși dormise puțin, tenul ei arăta proaspăt și nu avea cearcăne. În schimb, din cauza ploii, părul i se încrețise foarte tare și semăna mult cu o băștinașă. După ce își făcu exercițiile de tonificare, se îmbracă într-o helancă, aceasta acoperindu-i cicatricile, și-și strânse coama de păr încrețit într-o coadă bogată de cal.

Când ieși din cameră o întâmpină Nic. Își zâmbiră, se luară de mână și se duseră la bucătărie ca s-o ajute pe Liana. Gina observă că Nic avea la ureche aparatul auditiv, dar nu făcu nici un comentariu.

Când ieșiră din casă văzură adevăratul dezastru. Crengi groase de copac zăceau rupte prin curte. Bolovani, țiglă și bucăți de tencuială fuseseră aruncate care-ncotro ca niște fulgi. Forța ciclonului fusese devastatoare.

– Liana mi-a spus că iarba va crește repede, îi explică Nic.

– Mă întreb cum arată bungaloul meu.

– Nu pleca. Hai să-ți arăt camera mea.

Intrară în casa răcoroasă și se jucară în camera lui Nic până la ora prânzului când se strânsesă toți în jurul mesei din sufragerie.

Gina nici nu observase că, jucându-se cu Nic, gulerul helancăi i se lăsase și îi dezvelise cicatricile.

– Dumnezeule! exclamă isteric domnișoara Smythe făcându-i pe toți să tresară neplăcut. Ce-ai pătit la gât?

Gina își ridică mândră bărbia, expunându-și cicatricile, înfruntând privirile curioase, pline de milă și oroare.

– Am suferit o operație, spuse ea pe obişnuitul ton răgușit.

– Și ești în convalescență? întrebă domnișoara Hamilton.

Gina zâmbi așteptându-se ca Leonard Sterne să explodeze.

– Credeam că ai venit aici ca să lucrezi! izbucni el trântind șervetul pe masă.

– Ah, ești scriitoare? Întrebă domnișoara Hamilton. Trebuie să fie foarte interesant.

– Da, domnișoară Bennet, spuse Leo sarcastic, povestește-ne o zi din viața ta.

– Nimic interesant. Toată ziua desenez, răspunse Gina calm.

Leo râse scurt, neîncrezător.

– Ah, acum îmi explic interesul lui Nic pentru artă, spuse domnișoara Hamilton. L-ai învățat să deseneze? Mi se pare că și-a îmbunătățit mult stilul. Îi place să deseneze personaje din poveștile pe care le citește.

– L-am lăsat să deseneze cu ustensilele mele. Nic este un băiat deștept și talentat. Prinde repede. Nu-i așa, Nic?

Gina se întoarse spre băiețel repetând întrebarea prin semne, deși știa că el auzise.

– Ah! Știi și limbajul surdomuților? Întrebă domnișoara Hamilton. Vai, ce proastă sunt! Sigur că știi. Din cauza gâtului, nu-i așa?

– Da.

– De asta Nic s-a atașat de tine, își explică acru, cu voce tare, domnișoara Smythe. Îi face bine să descopere că nu toată lumea este perfectă. Toți suntem ciudați într-un fel sau altul. Am încercat să-i explic că nici eu nu văd bine și că trebuie să port ochelari, dar el mi-a spus că nu-i același lucru.

Gina îi aruncă lui Nic o privire complice. Amândoi erau de acord că domnișoara Smythe era cam proastă. De fapt între ei doi se stabilise o legătură mai presus de vorbe. Gina îi povestise despre suferința prin care trecuse ea, și Nic se simțise inclus în viața ei.

De fapt asta era problema copiilor surdomuți. Se simțeau excluși și nu știau de ce. Abia mai târziu realizau că au un handicap, că sunt altfel decât ceilalți, că cei din jur se simt obligați să-i menajeze. Iar pentru Nic, faptul că era nevoit să poarte aparat auditiv era ca o pedeapsă. În felul acela parcă spunea lumii: “Atenție! Sunt surd. Sunt altfel decât voi.” La fel se simțise și Gina purtând atâția ani eșarfe la gât. Ei nu voiau să fie tratați altfel. Voiau să fie incluși, acceptați așa cum erau.

– Deci, domnișoară Bennet, ești o artistă. Și ce faci cu desenele? Le vinzi sau le dăruiești prietenilor? întrebă domnișoara Smythe.

– Nu sunt artistă. Sunt ilustratoare, replică ea calm.

– Dumnezeule! Nic îți spune Gina. Ești cumva Gina Bennet? Domnul Sterne te-a prezentat Virginia și eu n-am făcut legătura. Vai, ador ilustrațiile făcute de tine. Ce surpriză plăcută! exclamă domnișoara Hamilton.

Capitolul 5

Domnișoara Hamilton părea singura persoană impresionată de această descoperire. Domnișoara Smythe se înverzea din ce în ce mai tare și Leo privea entuziasmul profesoarei cu scepticism.

Gina se simți jenată dar și mândră. În sfârșit Leonard Sterne trebuia să admită că ea nu semăna nici pe departe cu surorile ei îngâmfate. Cel puțin își câștiga singură pâinea.

După ce terminară de mâncat, Gina se ridică de la masă și îi spuse lui Leonard Sterne:

– Mulțumesc pentru găzduire, dar așa vrea să plec acasă.

– Nu te deranja. Raymond ți-a smuls acoperișul.

– Raymond?

– Ciclonul.

– Ciclonul? Vai! Dar toate lucrurile mele...

– Am fost cu Thomas acolo și ți-am salvat câteva lucruri. Dar casa este inundată. N-o să fie locuibilă

câteva săptămâni. Nic? Vrei să vii mai târziu cu mine și cu Thomas pe plantație? Trebuie să adunăm crengile rupte. Mi-e teamă că anul ăsta nu vom avea o recoltă prea bună. Ciclonul a distrus toate fructele.

– O să fie distractiv, nu-i așa, Nic? Întrebă Aileen Hamilton, văzând că băiatul nu răspunde.

– *Vreau să stau cu Gina*, spuse prin semne Nic.

Leo se ridică în picioare și ieși din cameră spunând:

– Domnișoară Bennet, te aștept la mine în birou. Trebuie să punem câteva lucruri la punct.

– Sigur, murmură printre dinți Gina, ajutând-o pe Liana să strângă vasele.

– Credeam că artiștii sunt mai egoiști și dezordonați, spuse Liana cu prietenie. Am avut o dată un musafir care era scriitor. Vai de mine! Am crezut că înnebunesc.

– Am constatat că atunci când nu poți să vorbești, nu-ți permiți să fii dezordonat sau dezorganizat. Totul trebuie gândit dinainte. Nu te poți baza pe telefon sau pe ajutorul necunoscuților, mai ales dacă nu vrei să stârnești întrebări și curiozități.

Liana dădu din cap înțeleghătoare.

– Nic, trebuie să vorbesc cu tatăl tău, spuse Gina, întorcându-se spre umbra ei tăcută.

– Vrea să te gonească?

– Bungaloul meu este distrus și nu mă pot întoarce acolo. Dar nici aici nu pot să stau. Tatăl tău n-are nici o vină. Nu el a programat ciclonul.

– Dar de ce nu vrei să stai aici, cu mine?
– Nu se poate...
– Din cauza lui, nu? Nu mă mai placi din cauza lui!
– Cum să nu te mai plac, Nic? Suntem prieteni și nimic nu poate schimba asta.

– Ba el poate! Nu vrea ca eu să am prieteni! O să te facă să pleci, știu eu! O să te alunge! Îl urăsc!

Nic o luă la fugă pe hol lăsând-o pe Gina să se simtă depășită de situație. Poate că era mai bine să plece de pe insulă. Nic începuse să se atașeze prea tare de ea.

Se îndreptă spre biroul lui Leonard Sterne, amintindu-și o scenă din trecut. Cea mai umilitoare întâmplare din viața ei.

Pe vremea aceea nu putea să vorbească deloc. Se trezise într-un pat cu așternuturi de mătase și privise spre ușă, de acolo de unde venise o voce tunătoare. Un bărbat înalt, cu figură firoasă, ocupa tot cadrul ușii. Din spatele lui se ițea o figură blondă și plânsă de femeie.

Gina își trăsesese cearșaful până sub bărbie, încercând să-și dea seama ce căuta ea goală în patul lui Niven. Se împrietenise cu el de puțin timp. Părea un bărbat bun, înțelegător, o ajutase să treacă peste handicap și nu o trata cu scârbă sau milă, așa cum făceau majoritatea oamenilor care o cunoșteau. Se îndrăgostise de el. O ducea în restaurante romantice la marginea orașului, în parcuri, îi cumpăra flori, nu se atinsese de ea. Doar se sărutaseră. Niven

știa că ea era virgină. Cu o seară înainte băuseră cam multă șampanie și pentru prima dată în viața ei, Gina se ametise rău. Acum se întreba dacă Niven, care stătea lângă ea îmbrăcat sumar, îi făcuse ceva. Se îndoia. Și-ar fi adus aminte. Și, oricum, avea încredere în el.

– Dacă ții la fața asta a ta de fante, urlase bărbatul din ușă, dispari din fața mea și a soției tale și ia-ți și târfulița asta ieftină cu tine!

Soția! Blonda de lângă bărbatul acela era soția lui Niven! O mințise! O mințise în cel mai josnic fel. O lăsase să creadă că între ei era ceva serios.

Gina îl privise pe Niven cu ochi rugători, implorându-l să le explice în locul ei situația.

– Fără scandal, Leo. Ne-am îmbătat puțin și ne-am hârjonit și noi, ce vrei? Sunt bărbat! Virginia se pregătea să plece, nu-i așa, dragă?

Niven îi spusese întotdeauna Gina. Virginia îi spunea mama ei și ea ura numele acela. Virginia era *cealaltă* fată. Gina era *ea*.

– N-o să se mai întâmple, îți jur, Leo! râsesse nervos Niven. Hai, Virginia, pleacă. Stabilim mai târziu cum facem cu... știi tu...

– Nu te mai obosi, Niven, spusese bărbatul din ușă privindu-l pe Niven ca pe un vierme. Nu ține.

– Cumnate, să nu ne lăsăm luați de val. Știi că-mi iubesc soția, spusese Niven privind spășit în jos. Sora ta este totul pentru mine.

– Niven, din momentul ăsta tu nu mai ești cumna-
tul meu, pentru că sora mea nu mai este soția ta. V-ai
căsătorit în Mexic, așa că divorțul vostru va fi floare la
ureche.

– Dar, Leo...

– Nici un dar! Să nu te mai văd în ochi.

– Bine, voi divorța, dar asta cum poate afecta
prietenia dintre noi?

Pumnul lui Leonard Sterne izbucnise ca un arc,
lovindu-l pe Niven drept în față, umplându-i gura și
nasul de sânge.

– Asta nu-i nimic, spusese Leo scuturându-și mâna.
Dacă te mai văd vreodată pe tine sau pe târfa ta, vă jur
că vă omor pe amândoi.

– Bine, Leo. Virginia a înțeles ideea. Este fată
deșteaptă.

– Văd că-i deșteaptă, pentru că tace. Așa fac profe-
sionistele. Dar mă întreb dacă tu înțelegi.

Gina se simțise umilită până-n măduva oaselor.
Fusese folosită și insultată pe nedrept și nu avea cum
să se apere. Se ridicase din pat cu mândrie și intrase
în baie. Abia acolo izbucnise în plâns. Niven o
mințise. O folosise. Voia să divorțeze de soția lui și
căutase un motiv. Abia acum își amintea că Niven nu
o sărutase niciodată pe gât. Ar fi trebuit să-și dea
seama. Dar, proasta de ea, simțise nevoia de afecțiune
și-l crezuse pe primul mincinos care-i acordase puțină
atenție.

Mai târziu, Niven n-o mai căutase ca să-i explice situația. De fapt ce-i putea spune? Tot o minciună? Mai bine nu. Multă vreme Gina se izolase, măcinată de disperare. Cinci săptămâni mai târziu, suferise o altă intervenție pe laringe, de data asta una reușită. Nu avusese voie să vorbească șase luni, timp în care se născuse “Tăcerea veșnică”. Apoi își începuse exercițiile de tonificare. Și nici acum nu se obișnuise cu vocea ei răgușită.

Gina respiră adânc, își făcu curaj și intră în biroul lui Leonard Sterne.

– Ia loc, te rog, spuse el privind preocupat lucrările din portofoliul ei.

Gina aruncă o privire pe birou, sperând ca Leonard Sterne să nu fi apucat să-i citească manuscrisul. Se așeză pe fotoliul liber din fața lui, simțindu-se ca într-o audiență la președinte.

– Mda. De cât timp faci chestia asta? întrebă el aparent indiferent.

– De doi ani și jumătate.

– De ce? continuă Leo Sterne interogatoriul aruncându-i o privire intensă pe sub sprâncenele blonde și dese.

– Pentru că-mi place și mă pricep.

“Pentru că am nevoie de un scop în viață”, adăugă ea în gând.

– Ești bună, recunosc el.

– Și mă voi perfecționa.

– Observ că ai încredere în tine, remarcă el ușor sarcastic.
Unde voia să ajungă?

– Vânzările mă încurajează.

– De ce nu mi-ai spus până acum că tu ești Borelli?

– De ce nu m-ai întrebat? se apără Gina indignată.

Am văzut că-ți place să faci presupuneri. Oricum, dacă-ți spuneam din proprie inițiativă, nu știu dacă mă credeai.

– Astea sunt terminate? întreabă el, arătându-i niște lucrări în peniță.

– Da.

– L-ai prins bine pe Dom.

– Are niște trăsături ușor de desenat. Dacă ai de gând să mă acuzi că am profitat de el, vreau să-ți spun dinainte că l-am plătit pentru faptul că mi-a servit drept model.

– Și pe mine cum mă vei plăti? întreabă el, arătându-i un desen care-l reprezenta pe magician.

Gina se înroși. Se așteptase ca Leonard Sterne să se recunoască în desenele ei.

– N-am făcut-o intenționat. Așa mi-a ieșit. Dar nu te îngrijora. Nu-l las așa. O să mai fac niște modificări. N-o să te recunoască nimeni.

– Explică-mi și mie, cine este personajul? Un mic monstru mâncător de copii? Așa înțeleg din desenele tale.

– Nu! Este un magician care creează pe o insulă o lume fantastică pentru un copil naufragiat. Este un

personaj care pare rău, dar în interior este inimos – sălbatic, dar minunat.

– Și așa ai făcut legătura cu mine? Așa mă vezi tu?

– Nu. Ți-am spus că așa mi-a ieșit.

– Mă simt flatat să mă știu atât de viu în mintea ta.

Așa ți se pare că sunt? Sălbatic și minunat?

– Faptul că magicianul seamănă din punct de vedere fizic cu tine, nu înseamnă neapărat că seamănă și din alte puncte de vedere. Ce? Nic este naufragiat?

– Bun. Să spunem că ai dreptate. Dar de ce Borelli? Am înțeles că te semnezi Gina Bennet.

– Borelli... este pseudonimul pe care mi la sugerat editorul meu. Am de gând să încerc și... altceva, ezită ea.

– Ce anume? insistă Leo Sterne. Ceva legat de corzile tale vocale?

Gina îl privi suspicios, întrebându-se cât de mult știa Leonard Sterne și cât de mult presupunea.

– Tu crezi că mi-am tăiat gâtul intenționat, ca să intru pe sub pielea lui Nic, nu-i așa? schimbă ea subiectul.

– Nu fi proastă! protestă el înroșindu-se ușor.

– Corzile mele vocale n-au nimic de-a face cu tine sau cu familia ta. Dacă ar fi după mine aş pleca astăzi de pe insulă, ca să nu-ți mai aud insultele și judecățile nedrepte.

– Ei, cred că vei fi nevoită să mă suporti ceva mai mult, zâmbi el acru.

– Ce vrei să spui? Credeam că bungaloul este distrus. Crezi că poate fi reparat astăzi?

– Nu. Dar vila mea este întreagă. Și am dormitoare pentru zece oaspeți.

– Nu, nu! Nu voi sta aici! explodă ea.

– Bine. Fie ca tine. Dar spune-mi, cum ai de gând să pleci de pe insulă?

– Cu avionul tău personal. Credeam că te vei bucura să mă ajuti.

– Mi-am împrumutat avionul guvernului din Fiji pentru a ajuta sinistrații. Te anunț cu regret că timp de două săptămâni suntem practic izolați pe insulă. Îți vine să crezi? Vrem-nu vrem, trebuie să ne suportăm.

– Voi pleca cu un vapor.

– Imposibil. Serviciile navale sunt blocate și majoritatea ambarcațiunilor sunt distruse. Iahtul meu, care era destul de solid, s-a făcut praf. Îmi voi cumpăra altul, dar până atunci...

– Și cum pot să plec? Înot? Nu pot crede că vrei să stai sub același acoperiș cu tine timp de două săptămâni!

– Eu nu, dar Nic așa vrea.

– Și-i faci pe plac?

– În cazul ăsta n-am de ales. Să-ți spun ceva, domnișoară Bennet, zise el aplecându-se peste birou. Rareori Dom arată vreun interes față de o persoană. Mă întreb cum s-a atașat de tine. Dar nu mă intere-

sează. Dom și așa mă urăște. N-am de gând să-i mai dau un motiv în plus.

– Și până când vrei să mă ții aici?

– Până când copilul meu va descoperi că idolul lui are defecte.

– Ce te face să crezi că va descoperi asta?

– Una este să vizitezi pe cineva și alta să stai cu acea persoană douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Așa o să ajungă să-ți vadă adevărata față.

– Te asigur că ce o să descopere n-o să-l surprindă. Deja mă cunoaște bine.

– Te asigur că te vei plictisi repede de atențiile lui copilărești și-ți vei da arama pe față.

– Într-o lună de zile nu m-am plictisit.

– Pentru că nu stăteai toată ziua cu el. Acum vei fi nevoită să-i acorzi atenție unui băiețel egoist și răsfățat, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Cum poți vorbi așa despre copilul tău?

– Pentru că e al meu și știu cum este. Îi place să te facă să joci după cum îți cântă el. Este răsfățat și trebuie educat cu severitate.

– Și cum te gândești s-o faci?

– O să-l conving că trebuie să mă respecte. El crede că dacă mă obligă să te găzduiesc reușește să mă manipuleze. Dar nu este adevărat. Va fi pe dos.

– Și mă acuzai pe mine că încerc să-l folosesc pe Nic. Dar văd că tu ai de gând să mă folosești pe mine. Prin mine vrei să te apropii de fiul tău.

– O să reușesc, nu-i așa? O să vă însoțesc oriunde vă veți duce. Vom fi un trio puternic, spuse el strângând pumnul. Nic va învăța să mă accepte.

– De ce vrei să-l forțezi să te accepte? Ce el de tată ai fost? Cum a ajuns fiul tău să te urască?

– Ce fel de tată am fost? oftă Leo. Nici un fel. De șase ani de zile eu nu i-am fost tată. Mama lui Dom mi-a interzis să-l vizitez. Practic, sunt tatăl lui de șase luni.

Ce se întâmplase cu soția lui? Murise? Se recăsătorise? Gina nu îndrăzni să întrebe.

– De ce nu încerci să te apropii de el deschis, cu sinceritate? Este mult mai simplu și eficient.

– O s-o fac la timpul potrivit. Când Dom va fi pregătit să asculte și să înțeleagă. Dar el se încapățânează să se ascundă în spatele surzeniei, dându-mă la o parte, făcându-mă să mă simt ca un intrus. Și nu vreau să-l las să creadă că o poate face. Nu-l las să mă învingă.

– Dar nu sunteți concurenți!

– Ba da. Pentru Dom este vorba de un concurs sau un test, nu știu. Dar voi juca după regulile lui, un timp. Și când vom pleca de pe insulă, vom fi tată și fiu din toate punctele de vedere.

– Dar acum ai nevoie de ajutorul meu.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de prezența ta.

– Și Pamela Smythe? Și domnișoara Hamilton?

– În faza asta ele nu sunt importante. Cel puțin domnișoara Smythe a fost o pierdere de timp și bani. Ea este obișnuită să lucreze cu copii mult mai mici. Nu știe cum să-l ia pe Dom. O să mă descotorosesc de ea cât de curând.

Gina își mușcă buzele, simțindu-se prinsă într-o capcană.

– Nu pot să te las să faci asta, șopti ea.

– Serios? zâmbi Leo amuzat, privind undeva în spatele ei.

Gina privi peste umăr și-l văzu pe Nic stând în dreptul ușii, cu o privire pierdută.

– Pleci, nu-i așa? întrebă copilul.

– Nu. Am rugat-o să rămână, spuse Leo zâmbind.

Ochii copilului se luminară.

– Poate să stea cât vrea, adăugă Leo triumfător.

– Gina? șopti băiețelul plin de speranță întorcându-se spre femeia pe care o admira.

Gina își plecă privirile.

– Spune-i, Virginia, o îndemnă Leonard Sterne. Spune-i că nu vrei să rămâi. Spune-i că ai lucruri mai bune de făcut. Educă-l.

– Așa ar trebui să fac, spuse Gina.

– Știam eu că ești o târfă lipsită de inimă.

- Oricum asta crezi că sunt.
- Schimbă-mi părerea.
- Gina? șopti Nic printre lacrimi.

Inima Ginei se frânse. Nic avea nevoie de ea. El era naufragiatul izolat de lume și ea era barca lui de salvare.

- Rămân... cedă Gina. Pentru o vreme.
- Cu mine? ți-pă fericit Nic. În camera mea? Am două paturi! O să-ți dau o parte din dulapul meu.
- Nu! interveni Leonard Sterne băgându-se între ei. Virginia va avea camera ei. Aceeași în care a dormit astă-noapte. Are nevoie de spațiu și liniște ca să lucreze.

- Dar poate lucra în camera mea, protestă Nic.
- Nu, Dom. Virginia are nevoie de un spațiu privat în care să stea singură, să gândească. Și eu am nevoie uneori să stau singur. Și tu. Oricine. Du-te și spune-i Lianeii că Virginia va rămâne la noi o perioadă.

Nic îi aruncă un zâmbet Ginei, după care o luă la fugă sperând ca cei doi adulți să nu se răzgândească.

- Este pentru prima dată când mi-a vorbit direct, spuse Leonard Sterne. De fapt este pentru prima dată când m-a ascultat. Și asta datorită ție, Virginia Bennet. Asta-i o ironie a sortii!

Capitolul 6

Leo Sterne se sprijini într-un cot pe nisipul cald, privind femeia și copilul care se bălăceau în apa mării. Se simțea exclus și era gelos pe apropierea lor. Dar trebuia să admită că Virginia Bennet îl surprinsese. Era ca o mamă, ca o soră și ca o prietenă pentru Dominic. Iar fiul lui părea mai fericit ca niciodată.

Leo îl observă pe copil aruncându-i nisip în ochi Ginei, după care, văzând-o supărată, Dom își ceru iertare. Dar Gina nu-l iertă așa de ușor. Îi făcu semn cu degetul arătător și îi întoarse spatele. Dominic se ținu după ea și în cele din urmă reuși s-o împace. Și joac reîncepu.

Leo nu avea curajul să-și certe fiul, de teamă ca acesta să nu se supere. Până și domnișoara Hamilton, care avea autoritate asupra băiatului, recunoștea că Dominic o asculta pe Gina mai mult decât pe ea.

– De unde ai învățat să te porți cu copiii surzi? o întrebase într-o seară Leo.

– Am lucrat ca voluntar la o grădiniță de copii surdomuți. Am făcut-o mai mult pentru mine decât pentru ei.

– Ce anume ai avut de câștigat?

– Copiii aceia erau cei mai buni critici ai desenelor mele și...

– Și?

– M-au învățat limbajul semnelor...

Leo simțise că Gina ascundea ceva, dar nu mai insistase.

Acum îi privea pe cei doi jucându-se în apă și râzând. În ciuda divergenței dintre ei doi, Leo simțea că Gina îl ajuta să câștige teren în fața lui Dom. Era adevărat că relația tată-fiu nu progresase, dar nici nu regresase și asta datorită Ginei, care era ca un tampon între ei doi.

Leo o privea pe Gina cu admirație. Avea un corp frumos. Dar nu știa dacă din modestie, sau dimpotrivă, conștientă că arăta de zece ori mai sexy, Gina preferase în loc de bikini să poarte un *pareu*. Nu-i venea să creadă că o femeie cu un trecut ca al ei putea să aibă vreo jenă legată de trupul ei.

Se simțea atras sexual de ea. Acesta era un alt aspect pe care nu-l putea trece cu vederea. Dar nu

concepea să se culce cu femeia care se culcase cu Niven și care fusese cauza nefericirii surorii lui.

Îi privi ieșind din apă și îndreptându-se spre el. Nu mai râdeau. Și Leo se simțea exclus. Nu se mai simțise așa de singur de când divorțase de Cynthia.

O privi pe Gina ștergându-l pe Dom și-și aminti scena din timpul ciclonului, când se oferise s-o ștergă. Putea să jure că în acel moment Virginia se simțise jenată. Și dacă era așa, însemna că femeia nu era complet irecuperabilă.

– Este caldă apa? întrebă el leneș, aruncându-i o privire provocatoare.

Simțea nevoia s-o atace, ca să vadă cum reacționează.

– Minunată, murmură ea, storcându-și de apă *pareu-l* și dezvelindu-și picioarele frumoase.

Trupul lui Leo reacționează instantaneu și nu se feri să i-o arate și Ginei. Gina se înroși, întorcându-și privirile în altă parte.

– De ce te jenezi? Este un lucru perfect natural, rânji el.

– Ce anume? reacționează ea violent, aruncându-i o privire tăioasă.

– Mă refeream la reacția trupului meu. Arăți foarte bine în rochița asta udă. Îți conturează corpul perfect. N-am ce face. Nu mă pot controla.

Gina nu-l mai băgă în seamă. Se așează pe prosopul de plajă și desfăcu o cutie de cremă solară.

– Vrei să te ung pe spate? întrebă Leo.

– Mă dau doar pe față. M-am bronzat suficient. Pielea mea a căpătat o protecție naturală. Mai suportă câteva ore de soare.

– Soarele ăsta este cam puternic. Ai nevoie de cremă.

– Mă descurc.

– Vrei ca Dom să creadă că nu-ți place să te ating? Ce fel de exemplu îi dai?

Gina îl privi pe băiatul care-i studia cu atenție. Lui Nic nu-i venea să creadă că Gina discuta atât de mult cu dușmanul lui. De trei zile, oriunde se duceau, *el* îi însoțea ca un câine de pază. Pentru că nimeni nu-l băga în seamă. Nic se juca și râdea doar cu Gina, iar *el* nu făcea decât să se uite la ei.

– Bine, acceptă Gina cu jumătate de gură. Nic, pune-ți șapca pe cap. Tatăl tău mă va unge cu cremă pe spate. După aceea o să te ungem și pe tine, bine?

Singurul lucru pe care nu reușise Gina să-l convingă pe Nic să facă era să poarte aparatul auditiv.

– De ce nu-l porți? întrebase ea într-o zi. Te ajută.

– Nu. Mă doare.

– Este prea zgomotos? întrebă ea știind că unii copii se confruntau cu această problemă.

Dar dacă nu-l folosea avea multe de pierdut. Aileen Hamilton îi spusese că auzul lui Nic fusese afectat serios în urma unei infecții.

– La cinci ani a avut o complicație, îi explicase ea. Nimeni nu și-a dat seama. El fiind un copil introvertit, n-a spus nimănui ce-l doare.

– Mă întrebam cum de reușește să rostească așa de clar unele cuvinte, spusese Gina.

– Da. Știe mai multe decât spune. La el muțenia este o armă de apărare. Nu știu sigur, dar bănuiesc, că el crede că a surzit pentru că a făcut ceva ce nu trebuia. N-am reușit să ne dăm seama ce anume.

Gina simți degetele ferme mângâindu-i spatele. Îi era frică de Leo Sterne. O făcea să se simtă ciudat. Ar fi trebuit să-i refuze propunerea, dar nu voia să dezamăgească ochii aceia frumoși care semănau cu ai lui Nic.

O speria felul în care se purtaseră toți trei în ultimele zile. Păreau o familie normală și Ginei îi plăcea din ce în ce mai mult rolul pe care-l juca. Dar nu era așa. Nu erau o familie. Nic nu era fiul ei și Leo Sterne nu era și nu putea fi soțul ei.

Gina strânse pleoapele simțind cum mâinile lui Leo îi eliberau tensiunea din mușchi. Acela era un masaj senzual și nu unul inocent. Mâinile lui nu o frecau pe spate, ci o mângâiau.

Oftă adânc și deschise ochii. Privirea îi căzu pe Nic, care se uita la ea ciudat. Brusc se trezi din plăcerea care o învăluisese.

– Mulțumesc, spuse ea. Suficient.

– Păcat, murmură Leo.

– Hai să adunăm scoici, o trase Nic de mână.

Copilului nu-i plăcuse felul ciudat în care o privea *el* pe Gina. Ochii *lui* zâmbeau. Dar nu-i zâmbeau lui, ci Ginei. Și lui Nic nu-i plăcea să-l vadă pe *el* zâmbindu-i Ginei în felul acela.

– Vreau să mai stau puțin întinsă la soare, protestă Gina.

Adevărul era că îi tremurau genunchii. Și nu de oboseală. Ci din cauza slăbiciunii ei. Leo Sterne era un bărbat frumos. Avea pielea aurie pe sub care se conturau mușchii bine definiți. Părul scurt și ondulat îi acoperea picioarele, brațele, și pieptul musculos. Nu părea deloc conștient de masculinitatea lui. De exemplu astăzi purta un slip galben care atunci când ieșea din apă îl făcea să pară gol.

– Dom, vin eu cu tine, dacă vrei, spuse Leo Sterne.

– Nu vreau, se încruntă Nic dezamăgit.

– Dă-i timp, șopti Gina.

– Eu îi dau timp. Dar el de ce nu-mi dă nimic?

– Parcă ai fi Nic.

– Nu-l cheamă Nic, ci Dominic sau Dom.

– Îi place să-i spun Nic.

– Interesantă relație avem, spuse Leo printre dinți. Nu ne putem pune de acord nici măcar în privința numelui lui.

– Nu te aștepta la miracole. Abia au trecut câteva zile.

– Am obținut totuși ceva. Cel puțin acum nu mai fug din cameră țipând când intru eu.

– Așa făcea? întrebă ea ridicându-se într-un cot.

Știa că Nic nu-i aude. Nu purta aparatul auditiv și era preocupat să construiască un castel de nisip.

– Nu pot să-l învinuiesc. Nu mă cunoaște. A fost bolnav. Cynthia mi-a spus că esteo fire închisă. De asta i-au descoperit prea târziu boala.

– Dar de ce n-a...?

– Întreabă-mă. Curiozitatea este omenească.

– Nu vreau să fiu indiscretă. Domnișoara Hamilton mi-a povestit cum a surzit Nic.

– Nu te criticam. Nu ești curioasă?

– Puțin, se înroși Gina.

– Dacă-ți spun, îmi spui și tu câteva amănunte?

– Ce amănunte?

– Nu despre Niven sau familia ta. Mai degrabă despre tine. Vreau să te cunosc mai bine. Și eu sunt om. Și eu sunt curios.

– Bine.

– Tatăl Cynthiei era editor – așa mi-am început cariera. Apoi m-am căsătorit cu fiica șefului, care m-a propulsat spre succes. Eram îndrăgostiți unul de celălalt. Sau cel puțin așa credeam. Ne plăceau aceleași lucruri – banii, bunurile materiale și înalta societate – Cynthiei, pentru că era obișnuită cu ele, mie, pentru că nu le aveam. Eram amândoi ambițioși. Cyn nu se supăra că lucram până noaptea târziu. Și ea era soția perfectă – înțelegătoare, iubitoare, harnică.

– Și ce s-a întâmplat?

– Era o perfecționistă. Voia să fie o mamă și o soție perfectă. Dar n-a ținut.

– Adică a cedat?

– Poate că ar fi fost mai bine așa. Dar nu. Ea s-a încăpățânat să-mi arate că poate fi o mamă și o soție perfectă. De fapt nu era o mamă bună. Însă ea și l-a dorit pe Dom. Eu nu mă simțeam pregătit pentru un copil. Și nici ea. Dar nu voia să recunoască. Și, simțind asta, a încercat să-și transfere responsabilitățile unor dădace. Și nici una nu-i convenea. Le schimba lunar și tot nemulțumită era. Problema era că nu-mi vorbea despre asta. Se prefăcea că totul este perfect. Când Dom a împlinit patru ani ne-am dat seama că ne îndepărtaserăm așa de mult încât nu mai exista cale de întoarcere. Începuse să mă plictisească îngrozitor și pretențiile ei crescute mă agasau. Așa că ne-am sepa-

rat. Petreceam două săptămâni pe lună în deplasări și când mă întorceam serile acasă era prea târziu. Dom deja dormea de mult. Mi-am susținut tot timpul financiar fiul. Dar el nu avea neapărat nevoie de asta. Avea nevoie de un tată. Stabilisem să ne întâlnim o dată pe săptămână, dar Dom nu voia să mă vadă fără Cyn. Și dacă mă întâlneam cu soția mea, ieșeau scânteii. Probabil că Cyn, având sentimentul, normal de altfel, că-și crește copilul singură, fără ajutorul meu, îl întor-sea pe Dom împotriva mea.

— Nu pot să cred. Câtă cruzime!

— Sincer să fiu, nu-mi păsa. Mă bucuram de libertatea pe care o aveam după mulți ani de plictiseală. Nu simțeam lipsa lui Dom. Mă bucuram că nu sunt responsabil cu creșterea lui.

— Ce te-a făcut să te schimbi? De ce Dom stă la tine? Cynthia a... murit?

— Dumnezeu, nu! Locuiește pe undeva prin Statele Unite, căutându-și idealul. Mi-am dat seama cât de egoist eram. Mi-am dat seama că nu suntem nemuritori. Virginia, până anul trecut n-am știut că Dom este surd.

— Adică Cynthia nu ți-a spus?

— Îi era teamă să-și mărturisească neputința. Îi era teamă să n-o învinuiesc. Dar cum puteam să fac așa ceva? Că doar nu ea inventase boala lui Dom! Dar așa

e Cyn. Ți-am spus. Este o perfecționistă și se învinovățește pentru orice nereușită. Când l-a întors pe Dom împotriva mea, ea era convinsă că sunt un monstru. Când și-a dat seama că nu poate fi niciodată o mamă bună, a acceptat să mi-l dea pe Dom. De fapt chiar și despre propriul ei fiu spunea că este un retardat. În prostia ei, nu-și dădea seama că boala lui Dom, faptul că era mai încet și mai încăpățânat, se datora unor probleme fizice și nu psihice.

– Vai, Nic, șopti Gina simțindu-și sufletul îndurerat.

Povestea vieții ei pălea în fața poveștii aceluia copil. În universul lui mic, Nic nu găsea nici un punct de sprijin și nu înțelegea de ce cei din jur nu-l acceptă.

– Pe scurt, Cyn și-a dat silința să-l recupereze în felul ei, dar știa că niciodată Dom nu se va ridica la nivelul standardelor ei. În cele din urmă, mi-a trimis o scrisoare prin care mă anunța că vrea să-l dea unui institut pentru copii handicapați.

– Dumnezeuule!

Gina întâlnise asemenea cazuri. Unii părinți nu făceau față problemelor copiilor lor și pur și simplu îi abandonau.

– Dacă nu avea un tată, aceasta era cea mai bună soluție pentru el.

– Dar l-ai luat tu.

– Nu mă ridica în slăvi. La început m-am bucurat de faptul că Cyn își recunoștea eșecul. Și eu eram convins

că, ajutat de bani și de bun-simț, voi reuși să-mi cresc băiatul. Dar Dom s-a dovedit a fi un copil dificil. Nu reacționa, nu răspundea. În cele din urmă am descoperit că singura ființă cu care vorbea era domnișoara Hamilton. Așa că am angajat-o, temporar, până când băiatul va catadicsi să mă accepte ca tată și să mă respecte. Așa că iată cum am ajuns să sufăr de pe urma greșelilor Cynthiei.

– Nic avea nevoie de dragoste... murmură Gina.

– Așa credeam și eu. Îl iubesc pe Dom și tot ce vreau de la el este să mă iubească și el pe mine. Și, mai mult decât atât, vreau să-l ajut. Este parte din mine, sânge din sângele meu. Nu-i pot da auzul înapoi, dar îl pot ajuta să audă anumite lucruri. Mă pot dăruia. De asta am venit aici, pe Insula Paradisului, și am de gând să stau câteva luni, până când voi reuși să stabilesc o legătură cu el. Și tu îmi poți fi de mare ajutor. Mă poți învăța cum.

– De ce nu mi-ai spus așa de la început?

– Pentru că nu mi se părea că asta ar putea schimba cu ceva situația, spuse el privind-o sincer. Spune-mi, Virginia, nu-i așa că ție îți pasă de Nic? Dacă fiul meu ar fi avut șaptesprezece ani, situația s-ar fi schimbat, dar așa... Nu cred că te atrag băieții.

Gina se simți pălmuită.

- Nenorocitele! strigă ea tremurând sufocată.
- De ce sunt nenorocit? Că ți-am spus adevărul?
- Ceea ce ți se pare ție a fi adevăr.
- Există un altul?
- N-am știut că Niven este căsătorit.
- Contează? întrebă el cinic.
- Sigur că da.
- Parcă sora ta, Diane, a fost implicată într-un proces de divorț, anul trecut. Sau mă înșel?
- Întotdeauna judeci o carte după copertă?
- Dacă este scrisă de același autor...
- N-am știut că este căsătorit. Niciodată n-aș fi...
- Nu te-ai fi culcat cu el?
- Niciodată...
- Virginia... Nu-mi servi minciuni de-astea. Știm amândoi că ești o bucată bună. Niven avea preferințele lui. Dar niciodată n-a făcut greșala să uite cine are pâinea și cuțitul. Probabil că i-ai sucit rău mințile.
- Nu știi nimic.
- Crezi că-n noaptea aia nu mi-am dat seama că ești tu? spuse Leo apropiindu-se de urechea ei. Mi-am dat seama în seara în care ți-am văzut cicatricele. Dar tu știai de la început că sunt eu. Nu-mi vinde gogoși. În trupul tău frumos pulsează niște nevoi mult prea mari, ca să poată fi stăpânite. De fapt, cred că nici n-ai fost educată să te stăpânești. Dimpotrivă.

Gina sări în picioare palidă, tremurând, căutându-și cuvintele. Furia era ca un ștreang care i se strângea în jurul gâtului. Îl ura pe Leonard Sterne mai mult decât îl urase pe Niven.

— Da. Dimpotrivă. Am învățat singură să mă stăpânesc. Crezi că tu te stăpânești mai bine decât mine? Nu cred. Nimeni nu poate s-o facă! M-am stăpânit de la șaisprezece ani, când pentru prima dată în viața unei tinere apar tentațiile. Toată lumea venea la mine la spital ca să-mi spună cât de... norocoasă sunt! Patru ani am fost închisă în mine, incapabilă să vorbesc, să comunic, să explic. M-am prefăcut că nu înțeleg cât de jenată era familia mea de mine, m-am prefăcut că nu înțeleg că lumea mă trata ca pe un monstru dereglat mintal. Patru ani de zile n-am putut să plâng sau să râd, să cânt sau să țip. Am afișat o mască. Toată lumea credea că mi-e bine și eu muream în sinea mea. Și când credeam că am găsit singura ființă din lume care să mă înțeleagă și să mă iubească așa cum sunt, aceasta m-a plesnit, demonstrându-mi că nu dă doi bani pe mine. Nu numai că nu mă iubea. Îi era scârbă de mine. Și nu numai că avea o soție, dar avea și o amantă cu o voce minunată, cu care voia să se căsătorească. Dar nu putea s-o implice pe ea într-un scandal, pentru că risca să piardă moștenirea soțului ei mort. Așa că au găsit o proastă demnă de plâns, care

era așa de tâmpită încât credea că un bărbat normal se putea îndrăgosti de o mută. Și nici nu aveau de ce să se teamă că voi vorbi vreodată într-un moment nepotrivit, nu? Acum înțelegeți cât de norocoasă sunt?

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji și avea ochii împăienjenți. Nici nu-l observă pe Leo că se ridicase în picioare. De fapt nici nu-i păsa. Cu ce era el diferit de ceilalți? Nimeni nu o putea ajuta.

– S-au folosit de mine, tu te folosești de mine, Nic se folosește de mine! Toată lumea vrea ceva de la mine și nimeni nu-mi dă nimic!

După acel strigăt de disperare, venit din inima unui copil de șaisprezece ani, care nu cunoscuse dragostea adevărată, Gina leșină. Două brațe puternice și bronzate o prinseră la timp în brațe.

– Nic, ce-am făcut?

Copilul privi buzele bărbatului și văzu întrebarea. O văzu pe Gina zăcând în brațele *lui*. Dar mai văzu ceva. Văzu în ochii bărbatului care-l înspăimânta o privire necunoscută, rătăcită, speriată, îndurerată. Ce însemna privirea aceea? Poate că acum era momentul să-l întrebe. Poate că acum avea să-l asculte și pe el.

Capitolul 7

Gina se dezbracă de *pareu* și se băgă sub dușul fierbinte închizând ochii, lăsând apa să-i spele nisipul și lacrimile. Mai devreme, când trecuse pe lângă Pamela Smythe, o auzise ca prin vis pe aceasta țipând indignată când o văzuse. Cealaltă femeie nu păruse copleșită de resentimente când aflate că șeful ei îi desfăcuse contractul. De fapt se bucura că scăpase de “drăcușor” și avea timp să se relaxeze și să facă plajă toată ziua.

Pamela Smythe venise la ea și-i spusese:

– Draga mea, află că nu ține cu șeful! Am încercat și eu. Nu se dă la angajate.

După ce făcu duș, Gina nu se simți mai bine. Era epuizată. Cu toate astea, mărturisirea îi făcuse bine. Ani de zile își reprimase sentimentele și acum avusese ocazia să și le exprime și o făcuse. Din toată inima.

Trase draperiile și se băgă în patul moale goală, învelindu-se cu cearșaful subțire. Adormi imediat.

Se trezi după câteva ore, dezorientată. În cameră era întuneric. Totuși, într-un colț, desluși o formă.

– Cum te simți? o întrebă Leo pe un ton blând.

– Cât e... ceasul?

Fu cât pe ce să sară din pat, dar își aminti că era goală. Își trase cearșaful până sub bărbie apărându-se instinctiv.

– Aproape opt.

– Ce cauți aici?

– Voiam să văd dacă te trezești pentru cină.

– După cum vezi, m-am trezit. Dacă pleci, în cinci minute mă îmbrac și cobor.

– Cred că ar trebui să vorbim mai întâi.

Stomacul Ginei se strânse. Se simțea vulnerabilă, captivă în pat, incapabilă să facă vreo mișcare.

– Mi-e foame. Nu putem vorbi după masă?

– Cina nu este încă gata, spuse el calm.

– Unde e Nic?

– Doarme.

– Dar de obicei...

– A venit și te-a sărutat pe obraz. Cam tare, e drept. Voia să te trezești. Dar i-am explicat că plânsul te-a obosit foarte, foarte tare.

– I-ai explicat de ce am plâns?

– I-am explicat că înainte să cunoști un om nu este bine să-l judeci. I-am zis că te-am judecat greșit și ți-am spus lucruri urâte și tu te-ai supărat pe mine și ai început să plângi. I-am explicat că așa sunt eu, încăpățânat, și că din cauza asta pierd.

– Foarte inteligent.

– Și sincer. Iartă-mă că te-am rănit.

Gina închise ochii simțindu-se mai înspăimântată de Leo cel blând, decât de Leonard Sterne cel fioros.

– Gina, n-am apucat să aflu răspunsurile pe care le căutam.

– Credeam că ți-am spus tot.

– Nu voiam să te întreb despre Niven, îți amintești? Voiam să te întreb despre asta, spuse el, atingându-i ușor cicatricele.

– Nu... șopti ea.

– Ba da. Te rog. Dă-mi o șansă. Vreau să înțeleg. Ce ai pățit la șaisprezece ani?

Gina îi povesti totul, de la început până la sfârșit, în amănunt, simțindu-se mai detașată, explicându-i toate stările de spirit și temerile care o copleșiseră.

– Și operația asta... este ultima?

– La sfârșitul anului voi face o serie de operații plastice.

– Și o să fii mai frumoasă? zâmbi el.

– Nu neapărat.

– Mereu ai fost complexată din cauza cicatricelor?

– Tu n-ai fi fost?

– Până la un anumit punct. Dar tu ești de-a dreptul obsedată. Dar știai că, dacă încerci să le acoperi, mai mult atragi atenția asupra lor?

– Poate că ai dreptate, șopti Gina.

– Din cauza lui Niven ți-a fost teamă să fii tu însăși? Anii de suferință te-au făcut mai matură decât majoritatea fetelor de vârsta ta. De ce nu l-ai tratat pe Niven ca pe un vierme și l-ai lăsat să-ți mănânce sufletul?

– Ai spus că nu mă întrebi nimic despre Niven.

– Dar trebuie să-mi vorbești despre el. Nu ți-ai scos toată otrava din suflet. Și pe mine m-a rănit omul acela, îți amintești?

Gina își întoarse capul, dar Leo o prinse ușor de bărbie.

– L-ai iubit?

*

*

*

– Trebuia s-o fac, Gina, înțelege-mă. Te rog, lasă-mă să-ți explic. Căsnicia noastră nu mai mergea de mult. Voiam să divorțez, dar Kathy nu mă lăsa, murmurase

Niven cu buzele lipite de ușa băii în care se încuiase Gina. Fratele ei m-ar fi omorât dacă i-aș fi spus că vreau să divorțez.

Când văzuse că nu merge, Niven încercase altceva.

– Nu știam că o să vină așa devreme acasă, îți jur. Voiam să scap de ea. Era ca o piatră de moară atârnată de gâtul meu.

Gina ieșise din baie și trecuse pe lângă el fără să-l bage în seamă.

– Am cunoscut o femeie. Vrem să ne căsătorim. Nu știam ce să fac. Dacă o implicam într-un scandal nu mai primea moștenirea soțului ei. Săraca, îți dai seama? Și mă iubește așa de mult.

Gina îl privise cu scârbă. Nu fusese trădată din dragoste, ci pentru bani!

– Nu te uita la mine așa, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Niven. Nu ți-am făcut nici o promisiune. Hei, nici măcar nu mă iubești. Îmi ești doar recunoscătoare. O groază de bărbați muți te așteaptă. Oricum, arăți bine. Doar că ești mută. Știai că unii tipi normali se simt atrași de femei ca tine?

Dumnezeule! Asta pusese capac!

*

*

*

– Doamne, Gina! Așa ți-a spus? După câte ți-a făcut! Porcul! Îmi pare rău că nu l-am bătut mai tare când am avut ocazia.

– De ce să-l bați? Mi-a spus adevărul.

– Adevărul? Ce adevăr? Că nici un tip normal nu s-ar culca cu o femeie ca tine? Și tu l-ai crezut?

– El n-a făcut-o.

– Nu l-aș numi pe Niven un tip normal. Părerea mea este că nu e sănătos la cap... Cum adică n-a făcut-o?

– N-am făcut niciodată dragoste cu el. Era pentru prima dată când mergeam la el acasă. M-a îmbătat, m-a dezbrăcat și m-a culcat în patul lui. Asta a fost tot. Și nu pentru că l-am refuzat vreodată. Dar nu părea grăbit. Și eu, proasta de mine, mă gândeam: “Ce băiat serios, cu intenții serioase. Cât de mult mă iubește. Cât de mult îmi prețuiește inocența.”

– Inocența? Adică...

– Nu fi surprins. Aveam șaisprezece ani când am avut accidentul. Și Niven a fost singurul bărbat care s-a arătat interesat de persoana mea.

– De asta ești atât de deosebită. Ești un amestec de maturitate precoce și inocență. Și Niven a fost singurul bărbat? Nu pot să cred.

– Au mai fost câțiva. Săracii... Mama mi-i aducea. Erau băieții prietenelor mamei mele. N-o puteau

refuza. După câteva întâlniri jenante renunțam eu. Erau și ei tineri. Voiau o fată cu care să se distreze, cu care să râdă. Ce să facă cu mine? Eram mută.

– Tăcută, aș spune eu, nu mută. Dar poate că-i mai bine așa. Cine știe ce băieți proști îți aducea mama ta. Ce fel de copii puteau să aibă prietenele mamei tale?

– Ai dreptate.

– Mă gândesc că poate era mai bine dacă te culcai cu Niven.

– De ce? Ca să sufăr mai tare?

– Nu. Dar cred că nu ești genul de femeie care să iubești altfel decât total. În tine zace multă pasiune. Simt asta. Acum te simți ca o proastă amintindu-ți că te-ai îndrăgostit de Niven, dar nu poți să uiți că-l doreai. Te atrăgea sexual. Asta te rușinează și te face să crezi că te respingea din cauza cicatricelor. Dar poate că el o făcea pentru că era îndrăgostit de altă femeie. Ce spui de asta?

– Mulțumesc pentru lecția de psihologie.

– Așa îmi spune mie instinctul. Nu te simți rușinată de nevoile tale psihice. Niven arată bine și știe să manipuleze femeile. Kathy știa că Niven o înșală, dar spera că într-o zi se va trezi. Și a greșit. Și-a pierdut timpul agățându-se de un bărbat care n-o iubea. Eu cred că Niven nu este capabil să iubească cu adevărat.

Adevărata pasiune implică dragoste sexuală și nu sex. O să-ți dai seama atunci când o să-ți începi viața sexuală, că ai nevoie de un partener pe măsură. Dacă te-ai fi culcat cu Niven ți-ai fi dat seama că nu este pentru tine.

– Presupun că acum o să încerci să mă convingi că de fapt nici nu l-am iubit.

– Așa este. Voi ai să te culci cu el, nu să-l iubești.

– L-am iubit!

– Ești convinsă că nu ai confundat dorința sexuală cu dragostea?

– Da. Dacă nu l-aș fi iubit, nu m-aș fi simțit așa.

– Vrei să spui că Niven n-ar fi fost în stare să te facă să-l dorești?

– Păi... Exact!

– Ești sigură?

Gina zâmbi.

– Nu.

– Nu te temi de mine, nu-i așa, Gina? Ți-am spus că-mi pare rău că te-am rănit și-ți promis că n-o voi mai face niciodată. Și, pe lângă asta, dacă-ți văd cicatricile ești în siguranță, nu-i așa? Nici un bărbat normal nu se atinge de o femeie ca tine.

Gina văzu mișcarea lui Leo și încercă să se ferească, ascunzându-se sub cearșeaf.

– Nu, șopti ea.

Mâna fermă a lui Leo îi dezveli gâtul. Gina rămase nemișcată, ținându-și respirația. Leo examinează cu atenție cicatricile.

– Nu arată prea bine. Dar nici chiar așa de rău. Te sochează la început când le vezi. Te face să te întrebi: “Ce-a pățit fata asta? A vrut să se spânzure? A suferit un atentat?”. Dar apoi te obișnuiești cu ele. Sunt parte din tine, din personalitatea ta. Știai că nici o frumusețe perfectă nu este atrăgătoare dacă n-are un strop de urâtenie, o imperfecțiune, ceva care s-o individualizeze? Am încercat să trăiesc lângă o femeie perfectă, Gina, și nu am putut. Perfecțiunea te copleșește. Nu lăsa semnele astea să te facă să te rușinezi de trupul sau de instinctele tale.

Leo se aplecă peste ea și o sărută zgomotos pe gât. Gina își rotunji ochii, experimentând pentru prima dată în viață, pe acea parte a corpului, o altă atingere decât una medicală. Simțindu-l pe Leo cum îi săruta cicatricile pe care le urâse atâta timp, i se păru scandalos, aproape indecent.

– Ți s-a părut că mi-e scârbă? întrebă Leo ridicându-și capul și privind-o în ochi. Ți s-a părut că nu pot să le ating?

Leo se aplecă din nou și Ginei i se păru că-i simte limba moale și umedă plimbându-se pe gâtul ei.

– Leo... protestă ea.

Mâinile lui coborâra spre cearșaf, atingându-i pieptul.

– Nu! țipă ea încercând să scape de insistența degetelor lui fierbinți.

În ochii lui aurii strălucea o foame sălbatică, periculoasă, dar vocea îi era blândă.

– Gina, șopti el, ți-am promis că nu te voi mai răni vreodată. Vreau doar să te mângâi puțin, să te ating, să te fac să te simți bine, să-ți arăt câte plăceri de așteaptă.

Zâmbetul lui misterios, plin de promisiuni, o țintui pe Gina în pat, incapabilă să mai protesteze. Leo n-o mai atingea, dar o ținea în brațe, și prin cearșeaful subțire îi simțea mușchii încordați. Gina încerca să se controleze respirând rar, dar se simțea sufocată de virilitatea pe care o împrăștia apropierea lui Leo.

– Descheie-mi cămașa, spuse el.

Gina îl ascultă dezvelindu-i pieptul, atingându-i-l cu uimire, curiozitate și plăcere.

– Așa, Gina, atinge-mă. Te voi atinge și eu.

Văzându-și propriile mâini pe pieptul lui Leo, Gina căzu mai adânc sub vraja lui. Cârliionții aurii de pe pieptul lui erau moi și îi înfiorau degetele. Pieptul lui Niven n-avea fir de păr și Ginei nu-i plăcuse niciodată să-l atingă. Ochii lui Leo îi zâmbiră leneș.

– Acum este rândul meu, spuse el.

Mâinile lui coborâra până acolo unde pielea ei nu fusese văzută de soare.

– Îmi place. Îmi place că nu faci plajă goală, că-ți păstrezi trupul pentru mine.

Simțind cum mâinile lui Leo se strâng în jurul sânilor ei, Gina gemu de plăcere. Uneori, când Niven o atingea așa, simțea aproape aceeași plăcere. Dar acum... părea altfel. Atingerile lui Leo nu erau... ego-iste. Voia să-i facă ei plăcere.

– Nu... șopti ea simțind cum se pierde în senzații.

– De ce nu? Sâni tăi sunt așa de sensibili și receptivi.

Gina nu mai protestă și se lasă purtată de val.

– Vrei să-mi simți gura acolo?

Leo se aplecă fără să-i mai aștepte răspunsul și Gina aproape țipă simțind senzația incredibilă a buzelor lui umede și fierbinți pe sâni dornici. Își strecură mâinile pe sub cămașa lui și-l apucă de umeri, trăgându-l spre ea. Capul i se afundă în pernă și spatele i se arcui involuntar.

– Doamne! murmură ea simțind bărbăția lui Leo presată de coapsele ei.

Deschise gura să-i ceară ce voia, dar vorbele îi rămaseră în gât, nerostite. Respira sacadat, luptându-se să vorbească.

– Leo! strigă ea răgușit în cele din urmă, cu ochi rotunjiți de groază.

– Ce s-a întâmplat? Ți-am făcut ceva? Te-am rănit?

Gina încerca să vorbească, dar în zadar.

– Nu poți să vorbești? Te doare? Ți s-a mai întâmplat?

Gina încercă să mimeze ceva, dar Leo n-o înțelese.

– Ce ai? De ce nu poți să vorbești? Din cauza emoției? Ești prea excitată?

Gina îngheță dându-și seama că asta era cauza. Se înroși toată și renunță să mai comunice.

– Ești supărată pe mine? De ce? Că am ajuns mai departe decât Niven? Pun pariu că lui nu i-ai arătat niciodată cicatricile. Nu cred că ai avut încredere în el. Ți-e teamă că te-ai făcut de râs? Toți ne facem de râs câteodată, când este vorba de dragoste sau sex.

Gina se ridică în capul oaselor strângând cearșaful în jurul ei, în semn de apărare. Se bucura că nu putea să vorbească, pentru că nici nu știa ce să spună. Pretindea că-l iubise pe Niven, dar nu avusese suficientă încredere în el încât să-i arate cicatricile. Nu-l cunoscuse pe Niven deloc și nici Niven nu făcuse cel mai mic efort ca s-o cunoască. Se acunsesse de el. Își ascunsesse temerile și complexe. Dacă Niven ar fi ținut la ea, ar fi încercat s-o cunoască mai bine.

Închise ochii și respiră adânc de câteva ori, simțind cum durerea din gât începe s-o lase.

– Nu trebuie... se luptă ea să vorbească, încercând să-i explice că ceea ce tocmai se întâmplase între ei nu trebuia să se mai repete.

– Eu sunt bărbat și tu ești femeie. Și suntem atrași unul de celălalt, explică el ecuația simplă încheindu-și cămașa. Nu mi se pare nimic rușinos în ceea ce am făcut. Este normal. Nu văd de ce te-aș trata altfel din moment ce mi-ai dovedit că-ți place să te ating.

– Vrei să spui că dacă răspund altui bărbat sunt târfă, dar dacă-ți răspund ție, nu sunt.

– Gina, o femeie este târfă atunci când nu-și respectă trupul. Atunci când se dăruiește pentru a obține anumite avantaje. Am avut femei care se culcau cu mine doar pentru sex, dar erau sincere. Nici ele nu erau târfe. Ele nu se temeau să-și recunoască dorințele.

– Înțeleg. Și eu din ce categorie fac parte?

– Din ce categorie vrei tu, spuse el ridicându-se din pat. Avionul meu se întoarce mâine. Domnișoara Smythe pleacă cu el. Vrei să mai stai încă o săptămână? Sau... I-ar face bine lui Nic.

– I-ai spus Nic.

– Se pare că doar la numele ăsta vrea să răspundă. Ce spui? Mai stai? Dacă ai un termen limită cu ilustrațiile, o rog pe domnișoara Smythe să ți le ducă la

Auckland. Îmi este datoare. Și așa am plătit-o prea mult pentru serviciile ei, care nu m-au ajutat deloc.

– M-ai lăsa să plec mâine dacă aş vrea? Fără șantaj și amenințări?

– Jur! ridică el mâna dreaptă. Te las să pleci, dacă așa vrei. Dar aş prefera să trămâi. Poți să lucrezi și aici. Dacă vrei, îți pozez. Gratis.

Pulsul Ginei se accelerează. De ce îi venea în minte imaginea lui Leo gol? Naiba să-l ia! Ce-i făcuse? O clipă o făcea să se creadă cea mai dorită femeie din lume, ca în clipa următoare s-o facă să se simtă ca o școlăriță.

O idee îi încolțea în minte. De ce Leo încercase să facă dragoste cu ea? Era o metodă prin care încerca s-o convingă să rămână pe insulă? Doar ca să-l ajute să se apropie de Nic?

– Vreau să plec! minți ea.

– Și Nic?

– Nic va înțelege. Știe că sunt ocupată.

– Gina, măcar fii sinceră. Nu alergi undeva, ci fugi de ceva. Nu mă acuza că aş avea aceleași intenții ca și Niven. Eu nu fac abuz de încredere. Și o dată ce-mi asum o responsabilitate, o duc până la capăt. Vreau ca tu să rămâi, dar nu numai pentru Nic. Ci și pentru mine. Și pentru tine. Mă întreb cum ar fi ca eu să fiu primul tău iubit, spuse el aplecându-se și sărutând-o pe frunte. Și cred că și tu te întrebi același lucru.

Capitolul 8

Gina privi avionul pierzându-se între nori. Ar fi fost bine să plece. Ar fi trebuit să fie în avion, lângă Pamela Smythe, privind înainte, întorcându-se la viața reală. Simțea privirea lui Leo ațintită asupra ei, dar încerca s-o ignore. Probabil făcusea cea mai mare greșală din viața ei și nu știa cum lăsase să se întâmple așa ceva.

Dimineța fusese hotărâtă să plece. Nu trebuia să-și mai asume riscuri. Cu toate astea, avionul plecase și ea rămăsese pe insulă, sub vraja magicianului.

O mână mică o apucă de rochie. Gina privi în jos, spre Nic, care-i zâmbea recunoscător. I se permisesese să urce în carlingă și el îi explicase ce înseamnă fiecare buton și comandă. *El* știa să zboare!

Se întoarseră la vilă în tăcere. Gina simțea aproape fizic triumful lui Leo. Seara trecută, în timpul cinei, fusese incredibil de amabil și atent cu ea, iar Gina se

simțise mai amenințată ca niciodată. Se întorsese direct în camera ei și începuse să-și facă bagajele. Poate că Leo Sterne era capabil să se joace de-a dragostea, dar Gina, nu. Se îndrăgostise o dată de un bărbat nepotrivit și chiar dacă Leo încercase să-i explice contrariul, Gina nu voia să mai repete greșeala.

Gândindu-se la seara în care se mângâiaseră, Gina nu se simți rușinată. Leo o făcuse să se simtă foarte... natural. Și asta era o capcană. Leo era frumos, experimentat, priceput și seducător. Dar nu voia o relație serioasă cu ea. Recunoscuse singur că avusese o mulțime de femei cu care nu împărțise mai mult decât patul. De la ea ce voia? Simțea lipsa unei femei? I se părea convenabil să se culce cu femeia care putea să-l apropie de fiul lui?

Dar se abținuse de dragul ei. Fusesse sincer cu ea. Ar fi putut să facă dragoste cu ea ignorând spaima care o sufocase. Dar nu. El îi dăduse o șansă. O lăsase să aleagă.

Nic venise în camera ei a doua zi de dimineață, privind cu reproș bagajele de la capul patului. Cum putea să-i spună că voia să plece? Cu blândețe sau cu fermitate? Oricum, Nic s-ar fi simțit rănit. Nic știa că ea trebuia să plece într-o zi, dar încă nu era pregătit.

Îl urmase în bucătărie, unde o întâmpinase domnișoara Hamilton. Când Nic aflase că avea voie să intre în carlingă, o forțase pe Gina să mănânce mai repede.

– Domnul Sterne mi-a zis că dacă vrei, poți să pleci și tu, îi spusese Aileen. Ce ai de gând să faci?

– Păi... încă nu m-am hotărât, spusese ea, evitând privirea lui Nic.

– Ar fi păcat să pleci acum, când Nic arată din ce în ce mai bine. Peste câtea zile s-ar putea să se schimbe definitiv, să fie mai comunicativ.

– Domnul Sterne ți-a spus ceva?

– Nu. Doar că poți să rămâi cât vrei.

– Presupun că îmi este recunoscător...

– Desigur. Fără tine nu știu dacă ar fi ajuns la vreun rezultat.

Gina se dusesse în camera ei ca să se gândească în liniște. Dar intrase Leo, fără să bată la ușă.

– Sunt gata de plecare, spusese el. Văd că te-ai decis.

Privirea lui Leo fusese un amestec ciudat de tristețe și cinism. Gina se simțise amețită. Nu mai știa ce să creadă. Avea nevoie de un imbold.

– Poți să pleci săptămâna viitoare, propusese el.

– De ce nu mi-ai spus asta de aseară?

– Credeam că te grăbești.

– Dar nu veau să...

– Gina, liniștește-te. N-o să mă transform într-un maniac sexual, ca să sar pe tine cum pleacă avionul. Nu ești obligată să-mi accepți avansurile. Poți să refuzi.

Privirea lui era suficient de liniștitoare și îi spunea Ginei că putea să mai amâne plecarea. S-o mai amâne

până când reușea să-l ajute pe Nic și nu cât să-i dea lui Leo ocazia s-o seducă.

Zilele următoare Gina fu pregătită să refuze orice avans, dar nu avu ocazia. Toată ziua stăteau pe plajă, făceau scufundări și învățau să meargă cu windsurful. De mult Gina nu se mai simțise așa de bine, nu mai răsese din toată inima, nu se mai bucurase cu atâta poftă de fiecare clipă a zilei.

– Gina, pălăvrăgești cam mult, nu ți se pare? îi spuse într-o zi Leo, obosit după un joc cu mingea, trântindu-se în nisip. Mi-amintesc că doctorul ți-a limitat numărul de cuvinte pe care ai voie să-l rostești într-o zi.

– E timpul să taci, Gina, spuse Nic râzând.

– Când te-am cunosut erai o fetiță tăcută, zâmbi Leo.

– Și eu credeam că ești un monstru mare și rău, se bosumflă Gina jucăuș, aruncându-i o privire de școlăriță.

– Să nu mai punem la socoteală că mă credeai minunat și plin de mister. Mi-ai căzut sub vrajă, țigăncușă mică?

Gina se înroși, iar Leo izbucni în râs. Nic îi privea pe rând, fericit. Nu știa de ce râdeau cei doi adulți. Dar nu-i păsa. Important era că toată lumea părea fericită.

Lui Leo îi plăcea s-o atingă și nu scăpa nici o ocazie s-o facă. De fiecare dată când explorau împrejurimile, Leo o lua de mână.

– Mă descurc și singură, îi spusese ea o dată.

– Oricine are nevoie de puțin ajutor, nu-i așa, Nic? întrebase el, luându-și băiatul în brațe și dându-i Ginei o palmă ușoară la fund.

– Hei! Țsta nu-i ajutor.

– Ba tot un fel de ajutor este. Toți avem nevoie de afecțiune. Dar ai dreptate. Până acum nu prea mi-a păsat de aspectul ăsta. În familia mea n-am fost obișnuit cu prea multă afecțiune. Iar când o luam în brațe pe Cyn, spunea că-i stric coafura sau că-i șifonez hainele.

– Sunt de acord cu ea, îi luă Gina apărarea Cynthiei, fără să creadă cu adevărat ce spunea.

– Ba nu. Dacă semănai cu Cyn, nu te-ai fi tăvălit prin nisip ca să te joci cu Nic. Nu l-ai fi lăsat să-ți arunce apă sărată în ochi, sau să-ți murdărească hainele. Tu și Nic stârniți în mine dorința de a vă arăta afecțiune. Îmi demonstrați că exist și că nu sunt singur.

Leo se aplecase și o sărutase ușor pe buze.

– Singurătatea este cea mai grea pedeapsă. Și noi, cu mâna noastră, ne condamnăm la ea.

– De ce m-ai sărutat?

– Pentru Nic.

– Pentru Nic? De ce?

– N-ar trebui să începem să-i demonstrăm cât de inofensiv este un sărut?

- Nici măcar nu se uită la noi.
- Pentru început trebuie să exersăm.

După această întâmplare, Leo exersă mai des, sărutând-o inofensiv de câte ori avea ocazia. Gina deja aștepta cu înfrigurare, în orice clipă, un sărut de la Leo.

Într-o zi, muștrată de conștiință, Gina îi trimise lui Daniel o telegramă. Nu voia să-i dea telefon, ca să nu-i ofere ocazia să-i pună întrebări și să evite explicațiile. Ca să nu-l îngrijoreze, îl lăsa să creadă că lucra la carte și progresa.

Într-o după-amiază, la capătul unei plimbări lungi pe malul mării, Leo și Gina ajunseră la bungaloul ei. Gina constată surprinsă că locuința, deși nu mai era inundată, nu fusese reparată.

– De ce n-ai început s-o repari? întrebă Gina. N-ai găsit muncitori?

– Nu vreau să risc s-o termin. Asta ca să nu-ți treacă prin cap să te muți.

– Fii liniștit! dădu ea indiferent din mână. Dacă e să scapi de mine, scapi definitiv. Oricum, n-am de gând să mai stau mult pe insulă.

– Ai mai spus asta și tot ai rămas, zise Leo simțind nevoia s-o ia în brațe și s-o sărute altfel decât până atunci.

Nu mai suporta tensiunea sexuală acumulată. Se jucaseră prea mult. Dar nici nu putea să-i forțeze mâna Ginei. Era virgină. Avea nevoie de timp. Era important s-o facă mai întâi pe ea să-l dorească.

– Am rămas pentru că n-am chef să mă întorc acasă, spuse Gina încăpățânată.

– Unde este casa ta? Locuiești tot cu mama ta?

Gina strâmbă din nas.

– Nu te mai supăra când pomenesc de familia ta.

– Știu ce părere ai despre ea.

– Tu n-ai aceeași părere? Întrebă el cu grijă.

– Este, totuși, familia mea. Doar pe ei îi am.

– Atunci de ce nu vrei să te întorci acasă?

– Am stat prea mult acasă. M-am simțit în siguranță acolo. Mama mi-a decorat o cameră izolată de restul locuinței, cu intrare separată. Încă nu mă simt în stare să mă descurc singură.

– Așa ți-a spus ea, sau așa consideri tu?

– Așa mi-a spus ea.

– De ce părerile tale despre mama ta diferă atât de mult de la o zi la alta?

– Pentru că este mama mea și nu pot s-o judec. Încă n-am reușit să ies de sub aripa ei ocrotitoare.

– Nu înțeleg de ce. Mi se pare că ești destul de puternică. De ce nu te desprinzi de familie ca să-ți croiești un drum propriu?

– Nu vreau să ajung ca surorile mele.

– Dar cine spune că o să ajungi ca ele?

– Nu înțelegi. Mama abia așteaptă să fac ceva scandalos. Tata mi-a lăsat niște bani. Eu câștig suficient de bine din ilustrații. Dacă plec, mama va

spune că sunt nerecunoscătoare. Că o părăsesc pentru că nu mai am nevoie de ea. Dacă aş fugi cu un artist, pentru ea ar fi un adevărat deliciu să povestească prietenelor că oaia neagră şi-a dat în petic.

– Dar tu nu eşti tot o artistă? Ceea ce faci tu nu este artă?

– Viaţa este o artă. Nu mă simt în stare să lucrez la o scară mai mare.

– Credeam că în munca ta îţi trebuie o răbdare infinită. Ți-ai cultivat talentul de-a lungul anilor, cu răbdare şi tenacitate.

– Am luat câteva lecţii de desen, dar... Nu ştiu. Desenez din instinct. Sunt leneşă. N-am răbdare să învăţ de la alţii. Sunt practică. Desenez pentru bani. Şi pentru a face plăcere copiilor. Vezi? Nu sunt o artistă frustrată.

– Mă gândeam că frustrările tale se învâtesc în alte sfere.

Asta fusese ultima zi liniştită, lipsită de complicaţii. În dimineaţa următoare, întorcându-se împreună cu Nic de la plajă, Gina nu-l găsi pe Leo acasă. Îl trimise pe Nic să facă un duş şi ea se duse în camera ei ca să se schimbe pentru dejun.

Majoritatea hainelor ei fuseseră distruse în timpul ciclonului. Dar asta nu avea mare importanţă. Putea să poarte oricare din hainele Liane. Oricum, Leo o privea cu aceeaşi intensitate.

Își scoase *pareu-l*, făcu duș și își puse un tricou foarte larg și o pereche de pantaloni scurți. Când se întoarse în camera ei, primul gest fu acela de a se arunca în pat. După o dimineată întreagă de joacă cu Nic era epuizată.

Dar patul ei era ocupat de Leo. Și în jurul lui stăteau împrăștiate foile manuscrisului ei.

– Ce faci aici? Întrebă ea indignată.

– Ceea ce mă pricep să fac cel mai bine, domnișoară Borelli. Analizez un manuscris.

După tonul lui, Leo nu părea încântat de lectură.

– Cum îndrăznești să-mi umbli prin lucrurile intime?

– Intime? Ceva destinat publicării nu mi se pare a fi nici pe departe un lucru intim.

– Astea erau afacerile urgente pe care le aveai de rezolvat? Să-mi scotocești printre lucruri?

– Camera asta este a mea, casa asta este a mea... De fapt, insula este a mea, spuse el cu răceală. Și am fost informat că acest manuscris îmi aparține.

– Ți va aparține în momentul în care va fi terminat! replică Gina încercând să se țină tare.

– Și când ai de gând să-l termini? Când ai de gând să răsplătești ospitalitatea companiei mele cu fructele efortului tău creator? Din câte am citit, manuscrisul nu mi se pare a fi revizuit.

- Cum ți-ai dat seama?
- L-am sunat pe Kane ca să aflu dacă au sosit ilustrațiile Ginei Bennet. Și ghici ce am aflat? Că aceeași Gina Bennet, zisă și Borelli, lucrează de zor la acest manuscris. Iar eu constat că Gina Bennet șomează. Mi se pare, sau greșesc?
- Nu am un termen limită.
- Dar se pare că nici nu ai de gând să termini cartea.
- Asta n-are nici o legătură cu tine.
- Greșit! Totul are legătură cu editura Sterne.
- Nu am semnat nici un contract, se apără Gina.
- Ai semnat totuși un document prin care îmi cedezi drepturile de publicare a acestui manuscris.
- Dar nu va exista nici un manuscris!
- Înțeleg. Te credeam mai curajoasă. Dar văd că fugi din nou. Ai devenit expertă în asta.
- Ție nu-ți datorez nimic. Singurul om care are dreptul să mă ia la întrebări este Daniel.
- Cine este Daniel?
- Editorul meu, agentul meu... prietenul meu. El vrea să publice acest manuscris, nu eu!
- De ce?
- De ce crezi? Pentru că lui i se pare că este bun.
- Țta? ridică Leo în aer câteva foi.
- Da! Daniel crede că este bun. La fel crede și Kane al tău!

– Bun! pufni Leo. O poveste lacrimogenă a unei adolescente frustrate se vinde bine, e drept. Dar că este bună? Nu cred.

– N-am terminat-o.

– Ai spus că n-ai de gând s-o termini.

Gina îi smulse foile din mână și le strânse la piept. Leo își bătea joc de chinurile unui suflet rănit.

– Nu ți-am cerut părerea, spuse ea furioasă. Ai scris vreodată vreo carte? Nu! Tu nu știi decât să-i critici pe alții. Asta este foarte ușor. Și eu o pot face. Află că asta e prima mea încercare. Și nu-mi pasă ce crezi tu despre ea!

– După tonul tău aș spune altceva.

– Țip pentru că mă enervezi! Cum îndrăznești să vii aici și să critici...

– Să-ți spun adevărul, adică? Te superi pe mine pentru că sunt cinstit și am dreptate? Voi ai să-ți spun că ai scris o carte extraordinară?

– Nu!

– Atunci ce vrei, Gina? S-o arunci la gunoi?

– Nu!

– De ce? Și așa nimeni nu-ți va publica manuscrisul în forma actuală. Eu te sfătuiesc să te întorci la ilustrațiile tale, spuse el îndesându-i în brațe o foaie căzută pe jos.

Gina îl privea tremurând.

– Gina, spuse el pe un ton mai blând, nu poți să distrugi manuscrisul. Ai creat ceva. Nu-ți poți lăsa

munca neterminată. Este copilul tău, chiar dacă tu îl consideri un bastard.

– Îmi spui să... continuui? Întrebă Gina sceptic. Ai zis mai devreme că nu face doi bani.

– Am spus eu asta?

– Păi... se încruntă ea.

Gina nu-și mai amintea vorbele lui, dar în înverșunarea ei de a-și apăra munca, așa i se păruse. Leo se apropie de ea și o prinse ferm de umeri.

– Lasă-mă, se smuci ea.

– Nu pot. Vreau să termin manuscrisul, Gina. Pentru mine. Și pentru tine. Și pentru Nic. Și pentru toți aceia care simt că nu sunt iubiți.

– Nu cred că pot, șopti ea.

– Ba poți. Știu că din manuscrisul ăsta poate ieși ceva bun. Văd o bază bună, copleșită de emoțiile scriitorului, de lipsa unei direcții, personaje inconsistente, care nu se potrivesc cu contextul. Astea sunt lipsuri care pot fi remediate. În cât timp l-ai scris?

– În câteva luni.

– Cum ți-a venit ideea?

– Nu aveam un termen limită, mărturisi Gina. M-am apucat să-l scriu din nevoia de a comunica. Este ca un fel de jurnal cu personaje fictive. Marina este personajul principal în jurul căreia se desfășoară acțiunea. Nu știu cum a ieșit.

– L-ai scris din instinct?

– Cam așa ceva.

– În prima parte, Marina își pierde într-un accident vocea. Iar în partea a doua îl întâlnește pe Malcolm. Te-ai inspirat din realitate?

– Da.

Leo cunoștea adevărul vieții ei. De ce o chinuia forțând-o să recunoască?

– Partea a doua trebuie prelucrată, spuse Leo. Este prea vagă. Și pot să bănuiesc de ce. Dar te voi ajuta. O să lucrăm împreună. Am fost de acord cu Kane că manuscrisul are potențial. Ar fi păcat să-l irosești. Trebuie să ne apucăm de treabă.

– Dar când? Nic are nevoie de mine, de noi...

– Este timpul ca Nic să înceapă să se descurce singur. Am vorbit cu domnișoara Hamilton. Vor începe lecțiile de mâine. Seara vei scrie, iar după-amiaza vom analiza și vom discuta lacunele.

– O să te dezamăgesc, murmură Gina.

– Îmi asum riscul.

Gina se liniștește. Leo avea intenții bune.

– De asta ai vrut să mă enervezi? îl întreabă ea. Ca să mă faci să nu abandonez munca?

– Ești mai puternică decât crezi, Gina. Mi-ai dovedit-o.

De fapt Leo o făcuse să-și dea seama cât de atașată era de manuscris. Nic nu mai era o scuză pentru Gina. În fiecare după-amiază stătea cuminte în

camera lui și-și făcea lecțiile împreună cu domnișoara Hamilton. Se adaptase noului program mai bine decât Gina. Într-o zi, când Leo îi spusese că Gina lucra la o carte, Nic se decisese să scrie și el. Editorul lui era domnișoara Hamilton. Acum Nic și Gina erau ocupați cu treburile lor. Gina învăța să scrie un roman și Nic își perfecționa gramatica.

În prima zi, Leo constatare că manuscrisul era mult prea lung.

– Este obositor, Gina, o criticase el.

Și Gina încercase să-l scurteze, eliminând paragrafe întregi.

A doua zi, Leo remarcase că era prea lacrimogen.

– Dar este o tragedie, protestase Gina văzând cum forma inițială a cărții începea să se schimbe dramatic. Nu am de gând să fac un final fericit. În viață nu este așa.

– Cine crezi că-ți va citi romanul? În prima parte, personajul învață o lecție dură de viață, trece prin momente critice pe care le descrii foarte bine. Dar după cum prezinți profilul Marinei, lași să se înțeleagă că în partea a doua se va sinucide. Dar în viață nu este așa. Tocmai această luptă te întărește.

– Dar se îndrăgostește de Malcolm. Și asta este ultima picătură.

– Așa cum a fost Niven pentru tine? După câte constat, tu nu te-ai sinucis. Mi se pare că ești o femeie puternică. Te-ai gândit la asta?

– Dar eu nu sunt Marina. Mi-am recăpătat vocea. Ea nu și-o recapătă...

– Când Niven te-a lovit, nici tu nu știai că-ți vei recăpăta vocea. Dar ai luptat. Viața este o luptă. Cu cât ești mai lovit de soartă cu atât lupti pentru viață mai înverșunat. Marina i-a dăruit inima lui Malcolm. Vrei să-i dăruiască și viața? Cine câștigă? Malcolm. Sfârșitul ăsta face din carte un eșec.

– Așa vreau eu, ca Marina să-i dăruiască lui Malcolm totul.

– De ce? Vrei să-l pedepsești în felul ăsta pe Niven? Să-l faci să se simtă vinovat?

Sentimentele ei secrete erau scoase la lumină de către Leo cu o claritate desăvârșită.

– În cărți, ca și în viață, îi explică Leo în continuare, oamenii sunt condamnați de propriile acțiuni. Nu trebuie să-i pedepsești tu. Îi pedepsește morala. Acest Malcolm iubește, așa cum poate el, o altă femeie. Și asta îi explică oarecum acțiunile. Tragedia adevărată este șansa infimă pe care o are fiecare la fericire.

– Tu crezi că ar trebui să-l iert?

– Pe Niven? Credeam că discutăm despre Malcolm.

– De ce îmi faci asta? șopti Gina.

– Trebuie să-l ierți pe Niven, ca să poți trăi în continuare, ca să poți iubi. Nu te mai agăța de trecut. Privește-l cu detașare. Iartă-l pe Niven. Este insignifiant.

Nu. Gina nu-l putea ierta pe Niven. Niciodată. Se afunda în pasaje dificile cu înverșunare, încercând să-l

păcălească pe Leo, păstrând esența, dar schimbând topica și nuanțele.

Lucrarea scrisă la mașina electronică era o versiune prescurtată și complexă a originalului, infinit mai bună decât aceasta. Leo avusese o contribuție importantă, dar asta nu-i dădea dreptul să-i schimbe părerea despre original. Originalul era viața ei.

Într-o seară, sătulă de munca chinuitoare, Gina își trânti mâinile pe tastele mașinii de scris și se ridică în picioare.

— Gata! Nu mai scriu nici un cuvânt în seara asta. Și nu mai modific nimic din ce am scris ieri.

Leo se ridică de lângă ea cu o foaie pe care o citea în mână și spuse:

— Bine. Cum vrei.

— Bine??? Nu pot să cred. Este prima dată când nu ai ceva de comentat. Mă mir.

Leo zâmbi.

— Îmi place când te înfurii. Dacă nu te-aș pune în alertă, n-ai scrie așa de bine.

Gina se sufocă de indignare. Luă ceașca cu cafea de pe masă și încercă să i-o arunce în cap. Leo se ghemui și ceașca se lovi de peretele din spatele lui spărgându-se.

Leo o privi pe Gina cu ochi mari și izbucni în râs.

— Doamnel! Ești periculoasă.

— Vrei să mă vezi furioasă? făcu ea ridicând deasupra capului lui un dicționar imens.

– Hei, hei, se feri Leo râzând, încercând s-o prindă de încheieturile mâinilor. Tu de fapt nu vrei să mă lovești. Vrei să-mi atragi atenția.

Gina aruncă dicționarul, care căzu pe podea cu o bufnitură. Din el zburară câteva foi.

– Vezi ce faci? o luă Leo la întrebări. Nu este frumos să strici munca altora. Lovește-mă cu altceva, dacă vrei. De ce nu sari tu pe mine?

Gina se repezi asupra lui cu pumnii, roșie de supărare și rușine.

– Ți-ai pierdut vocea, dragă? o tachină Leo, prinzând-o în brațe și imobilizând-o. Pisică sălbatică ce ești! Tu nu vrei să te lupți. Vrei să faci dragoste cu mine. De asta ești așa de violentă. Ești gata pentru mine, Gina? Ești pregătită pentru un iubit?

Gina se zbătu încercând să se elibereze din strânsoare.

– Ha! jubilă Leo. Nu poți să vobești. Asta îmi dă dreptul să înțeleg ce vreau. Și eu înțeleg din limbajul trupului tău că mă dorești.

Gina se lăsă purtată de brațele lui Leo spre pat, simțind cum i se înmoaie genunchii.

– Lasă-mă să te învăț limbajul dragostei, îi șopti Leo în ureche. Lasă-mă să-ți arăt cum poți fi cu bărbatul potrivit.

Leo o sărută și Gina tremură excitată, nerăbdătoare, strivită între trupul cald, masculin, al lui Leo și cearșaful răcoros și moale, descoperind că furia

ei se transformase într-o altfel de pasiune. Se mișcă împreună cu el, sărutându-l, lăsându-l s-o dezbrace și s-o mângâie.

Leo îngenunche lângă pat coborându-și capul între picioarele ei, făcând-o să țipe de plăcere.

– Leo, te rog, șopti ea întretăiat, simțind cum se pierde de atâta dorință.

– Nu vorbi, Gina, arată-mi ce vrei, deschide-te.

Mâinile ei coborâră pe spatele lui Leo, trăgându-l spre ea, până când îl simți cald, umed și dur între picioarele ei. Nu îi era rușine. Foamea ei de dragoste era prea mare. Nu mai erau decât ei doi într-un spațiu atemporal.

Leo gemea simțindu-se doborât de o sabie cu două tăișuri. Căutând să-i facă ei plăcere, descoperea că senzațiile tumultuoase care-l cuprinseseră creșteau incontrollabil, învingându-l.

Condusă de o senzație sălbatică și violentă, Gina intră în dansul erotic, condusă de o muzică minunată pe care n-o mai auzise până atunci. Ochii ei larg deschiși urmăreau cu uimire și aviditate grimasa sălbatică, pasională a bărbatului care o posedă. Flacăra pasiunii lor arse cu vâlvătaie unindu-i și mistuindu-i până în momentul victoriei.

Capitolul 9

– Bună dimineața.

Trezită dintr-un somn dulce, fără vise, Gina se încruntă înfundându-și capul în pernă. În clipa următoare își dădu seama că perna era tare și plină de viață. Deschise ochii și își ridică brusc capul.

– Bună dimineața.

Gina îl privi pe masculul întins lângă ea, care-i zâmbea leneș. După un moment de buimăceală, șopti jenată:

– Bună... dimineața.

– M-am ținut de promisiune, vezi? murmură el, ridicându-se într-un cot. Te-am culcat în patul tău.

– Dar nu te-am invitat și pe tine, vorbi ea răgușit, ca în fiecare dimineață, înainte să-și facă exercițiile. Trebuie să vină Nic, să mă trezească. Ce-o să spună când o să te găsească la mine în pat?

– Abia s-a luminat de ziuă. Nic doarme ca un prunc.
– Ah! făcu ea, privind pe fereastră lumina lăptoasă a dimineții.

De ce o trezise așa devreme? Voia să facă dragoste cu ea? Gina tremură în culcușul cald, anticipând acțiunile lui Leo. După ce făcuseră dragoste prima dată, rămăseseră unul în brațele celuilalt multă vreme, sărutându-se și bucurându-se unul de celălalt. După un timp făcuseră iarăși dragoste. A doua oară fusese mai frumos și mai plin de pasiune. Cum avea să fie a treia oară? Se putea și mai bine? Sau era doar o părere a ei?

– Regreți? întrebă el încet, mângâindu-i fruntea încruntată.

– Dacă regret? De ce?

– Că dezvirginarea ta a fost lipsită de ceremonie?

Gina se înroși. Leo avea de gând s-o ceară de soție?

– Mi s-a părut destul de ceremonios. Întotdeauna este așa de...?

– Așa de cum? întrebă el cu ochii strălucindu-i de satisfacție, apropiindu-și trupul gol de al ei.

– Așa de... șopti ea tremurat, simțind atingerea trupului masculin.

– Așa de cum? insistă el sărutând-o.

O dezveli dintr-o mișcare, privindu-i flămând sânii goi.

– Așa de frumos, așa de...

– Minunat? completă Leo sărutându-i sânii. Da. Cu partenerul potrivit așa este. Dar după un timp, nevoia se mai estompează.

Ochii Ginei se îngrijoră.

– Dar nu scade, completă Leo zâmbind. Se transformă în altceva. Gina... De fiecare dată când te sărut, simt nevoia să te ating. De fiecare dată când te ating, simt nevoia să fac dragoste cu tine. De fiecare dată când fac dragoste cu tine, simt nevoia s-o fac iar și iar. Nu mă mai satur de tine.

O mângâie urmărindu-i expresia feței, care se trecea de la îngrijorare la plăcere și dorință.

– Ai încredere în mine, Gina, șopti el întrând ușor. Lasă-te condusă de mine.

Gina se lăsa purtată de vrajă. Leo era așa de tandru încât ei i se părea că este posedată de o briză fierbinte și catifelată.

– Preferi să te trezesc eu în locul lui Nic?

– Nu știu, șopti Gina. Nic mă trezește. Tu mă faci să...

– Vrei să stai în pat toată ziua? completă Leo. Sentimentul e reciproc.

– Dar pentru tine este altceva.

– De ce? Pentru că eu am mai făcut-o înaintea ta? Mă flatează impresia ta. Nu am fost virgin până la tine, dar nu mă pot numi un armăsar.

– Serios? îl tachină Gina. Înseamnă că un bărbat cu o experiență mai bogată m-ar înnebuni!

- Hei! Țigăncușă nerușinată! Îți bați joc de mine?
- Nu. Te înțep puțin.
- De ce?
- Pentru că și tie îți place să mă înțepi.
- O fac pentru că mi-e teamă să nu mă leg prea mult de tine. Reprezinți un pericol pentru bărbați.
- Cu ce ai fi tu diferit de ceilalți?
- Eu te-am avut primul. Și consider acest lucru un privilegiu. Poate mă crezi nebun, dar mă bucur că Niven te-a dezamăgit. Dacă n-o făcea, nu mai erai a mea. Pierdeam un lucru minunat.
- Gina se retrase, înspăimântată de vorbele lui.
- Și tu ce-mi oferi în schimb? întrebă ea, punându-și mâna la gât în semn de apărare.
- Orice-mi ceri. Orice ai curajul să-mi ceri.
- În acel moment se auzi o bătaie în ușă.
- Nic! șopti agitat Gina.
- Se priviră o clipă înspăimântați, ca doi copii vino-vați.
- Pleacă, șopti Gina.
- Sunt de acord. Doar de data asta, o avertiză el îmbrăcându-se în halatul aruncat lângă pat. Dar mai devreme sau mai târziu vom fi nevoiți să-i spunem.
- De ce?
- De ce! repetă el enervat. Cum de ce? Crezi că putem să ne ascundem la infinit?
- La infinit? La ce se referea?

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

– Eu m-am gândit. Suntem oameni în toată firea. De ce să ne ascundem sentimentele? Crede-mă, Gina, va fi greu să ne prefacem. Nic este perspicace. O să-și dea seama și dacă nu-i spunem, se va îndepărta de noi, va crede că-l trădăm. Abia am reușit să mi-l apropiu. Nu risc să-l pierd.

– Mi se pare că te acceptă.

– Nu în totalitate. Dar mai e ceva. Nu vreau să ai senzația că mi-e rușine cu tine sau că regret ceva. Și dacă ai de gând să te mai certî cu mine pe tema asta, mă bag în pat lângă tine și Nic va afla chiar în momentul ăsta că suntem împreună.

– Mă ameninți?

– Este o amenințare frumoasă, nu ți se pare?

– Leo... îți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Mă faci să mă simt... deosebit.

– Ești deosebită. Ești pasională și ai un trup superb.

Gina se înroși.

– Și tu... ai un trup... superb.

Leo îi mai aruncă o privire înainte să iasă pe ușa din spate.

– Țsta este un pas înainte, Gina.

Imediat după ce Leo închise ușa, Nic năvăli în pat peste Gina, vesel și plin de viață.

Gina îl privea acum pe Nic cu alți ochi. Era copilul iubitelui ei. Leo era blond și avea ochii căprui deschiși,

iar Nic era brunet și avea ochii negri. Probabil semăna cu Cynthia. Dar nu conta. Gina îl iubea pe copil.

Cum ar fi fost ca ea și Leo să aibă un copil? Era un gând absurd. Noaptea trecută, Leo o întrebase dacă se protejează de o sarcină nedorită și ea îi răspunsese că da. De fapt, din cauza ciclului neregulat, medicul îi recomandase pilule hormonale, care aveau efect secundar contraceptiv. Leo nu dorea complicații și nici ea. Voia doar să se bucure de moment, fără să se gândească la viitor.

Zilele următoare, Gina își dădu seama cât de multă încredere în sine îi dădea sentimentul de a fi dorită. Niven n-o făcuse niciodată să se simtă așa.

Toată lumea își dăduse seama că între ea și Leo era ceva. Liana îi arunca zâmbete complice și Gina nu se rușina. Îi făcea plăcere. Era mândră.

Leo era tandru și pasionat, dar când era vorba de carte, devenea dur și rece. Părea mai hotărât ca niciodată să scoată din ea ce era mai bun și nu-i permitea nici o secundă de relaxare.

– Potolește-te, Gina! îi spuse el într-o după-amiază. Concentrează-te.

– Dar ce fac?

– Te uiți la mine.

– Mă gândeam, protestă ea zâmbind.

– Știu eu la ce-ți stă mintea, spuse el distant, refuzând provocarea.

– Îmi citești gândurile? întrebă ea lipindu-și sânii de brațele lui.

– Îți citesc privirile. Îmi comunică foarte clar ce ai de gând. Dar nu ține. Nu facem nimic până nu termină capitolul.

– Ți-aș șantaja, se îmbufnă Gina.

– Ți-am mai spus. Dacă facem acum dragoste, n-o să ne mai oprim. Știu eu. O să pierdem toată după-amiaza. Și chiar dacă este mai plăcut decât să lucrăm la carte, nu este la fel de profitabil.

– Dar dacă nu mă pot concentra?

– Îți promit că dacă ești o fată cuminte și lucrezi bine, la noapte o să-ți arăt ceva interesant. Sunt sigur că o să-ți placă.

– Imposibil.

– Crezi? zâmbi promițător Leo. Treaba ta. O să pierzi...

– Vreau acum! Nu mai pot!

– Îndreaptă-ți pasiunea asupra hârtiei, spuse el întorcându-și atenția spre foile pe care le ținea în mână.

Leo avea de gând să se apuce serios de treabă. Probabil de aceea începuse să devină intransigent cu ea. Și, într-un fel, Ginei îi plăcea acel fel de a fi al lui.

În schimb, Nic observase noua față a relației lor și nu părea încântat. Ba, mai mult, începuse să se folosească de vechile trucuri pentru a atrage atenția asupra lui. Gina își exprimase îngrijorarea în fața lui Leo, dar el o liniștise:

– O să se obișnuiască. Este normal să se simtă amenințat. Dar o să se liniștească atunci când o să-și dea seama că relația noastră nu-l afectează pe el.

– Poate că ar fi bine să încetăm...

– În nici un caz, Gina, refuzase el categoric. Am creat o legătură specială între noi. Este păcat s-o distrugem. La fel ca și cartea ta – trebuie să vadă lumina zilei, altfel vom fi frustrați toată viața. Nic o să-și dea seama că legătura dintre noi îl va apropia și mai tare de tine, și se va bucura.

Cu cât legătura lor fizică se aprofunda, cu atât intimitatea dintre ei devenea mai stimulatoare. Leo îi asculta și încerca să-i înțeleagă cele mai intime gânduri, participând cu tot sufletul la confesiunile ei.

– Ți se pare că din cauza accidentului ai dezamăgit-o pe mama ta? o întrebase el neîncrezător.

– Într-un fel. Mamei nu-i place să aibă în jur persoane bolnave. Mi se părea că o fac să se simtă prost. Adevărul e că în acele luni am fost imposibilă.

– Cred că te simțeai inutilă. Din cauza asta ai fost o pradă ușoară pentru Niven. Poate că, în adâncul sufletului, simțeai ce fel de om era, dar subconștientul îți dicta că nu meriți pe cineva mai bun decât el.

Gina tremurase înfiorată. Leo fusese foarte aproape de adevăr. Nu voia să recunoască, dar era un bun psiholog. Și asta pentru că legătura dintre ei se aprofundase și Leo o înțelegea din ce în ce mai bine.

— Nu este așa de grav să dezamăgești oamenii care așteaptă prea mult de la tine, continuase el luând-o în brațe protector. Viața alături de asemenea oameni poate fi uneori dificilă. După moartea tatălui meu, mama a început să lucreze până la epuizare pentru a câștiga banii necesari educației mele. Nu voia ca fiul ei să muncească cu spatele pentru a-și câștiga existența. Viața ei alături de tata nu a fost prea grozavă, așa că și-a canalizat ambițiile asupra mea. Mă făcea să mă simt dator să devin cineva, ca să-i ofer ceea ce-și refuzase ani de zile pentru a mă ajuta pe mine. A murit fără să apuce să mă vadă un om realizat. Munca epuizantă de la fabrică a băgat-o literalmente în mormânt. Dacă banii câștigați i-ar fi folosit pentru ea, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Și eu am lăsat-o să se omoare cu zile.

— Mama ta a crezut în tine. S-a sacrificat pentru tine și a fost fericită s-o facă.

— Să moară pentru mine?

— Te învinuiești pentru moartea ei?

— Dacă gândesc logic, nu. Dar, uneori, ca și tine, am momente în care mă simt responsabil. Când îl privesc pe Nic, mă întreb cum s-ar fi simțit mama să-și vadă nepotul refuzând să se apropie de fiul ei. Mi-am jurat încă din copilărie să nu fac greșala să trăiesc prin copiii mei. Și am intrat în cealaltă extremă, respingându-mi fiul. Regret anii pe care i-am pierdut. Practic eu n-am apucat să-mi văd copilul crescând.

– Dar ești dispus să înveți din greșeli. Și Nic are abia șase ani. Ai tot timpul să-l vezi crescând și să participi la viața lui.

După această discuție făcuseră dragoste. Dar de data asta o făcuseră cu o tandrețe infinită și Gina nu se simțise niciodată mai copleșită de atâta iubire.

În ziua următoare inevitabilul se produse. După o dimineată agitată pe plajă, Gina se întoarce acasă și îl rugă pe Nic să se ducă să-și facă lecțiile.

– *Nu vreau*, îi comunică prin semne Nic, refuzând să vorbească. *Nu ești mama.*

Gina păli în fața adevărului dureros. Nu era mama lui Nic, dar așa se simțea.

– Cere-i iertare Ginei, spuse Leo cu încordare în glas, simțind ostilitatea fiului său.

După un moment de ezitare, Nic își privi tatăl, dar nu plecă. Gina se foi neliniștită și își căută de lucru, încercând să se prefacă indiferentă.

– Gina, stai puțin. Am nevoie de tine.

Gina se așează lângă Leo, privindu-l pe Nic. Copilul avea niște ochi negri triști, dar încăpățânați.

– *Nu e mama mea*, vorbi Nic prin semne.

– Nu este mama ta biologică, îi explică Leo. Dar mama ta nu se află lângă tine, pe când Gina, da. Credeam că-ți place de ea. Și ea credea la fel. Credeam că vrei să-mi placă și mie de ea. Dacă am greșit amândoi, iartă-ne.

Nic se încruntă, dezorientat de întorsătura lucrurilor. Asta însemna că tatăl lui avea să se poarte cu Gina ca la început? Nic nu voia așa ceva. Voia să... voia...

– Te iubesc, Nic. Vreau să fii fericit alături de mine. Credeam că Gina face parte din fericirea noastră. Și Gina te iubește. S-ar supăra dacă nu ai dori-o alături de noi. Și eu aș fi trist, pentru că îmi place de ea – este drept, altfel decât îți place ție. Tu ești fiul meu și nimic de pe pământ nu va schimba asta. Vreau să locuiești cu mine, să mergi acolo unde merg și eu, să-ți faci plăcere să fii cu mine.

Gina își ținu răsuflarea privindu-l pe Nic cum își frământa mâinile, căutând în ochii lui Leo sinceritatea. Și o găsi.

– *Mama mi-a spus că tu nu mă vrei. Mama mi-a spus că ești ocupat și nu-ți dorești un băiat prost. Mi-a spus... că dacă nu sunt cuminte... o să mă gonești, vorbi el cu greutate. De ce... mi-a spus așa? Mi-a spus... că nu vrei să fii tată nimănui și că... nu-ți iubești decât prietenii. De ce?*

Leo îngenunche lângă Nic și îl strânse în brațe cu lacrimi în ochi. Cât rău făcuse Cynthia și cât de greu îi era lui acum să repare acel rău. Gina îi privi cu tristețe, dorindu-și să fie alături de ei. Dar momentul acela nu sosisese.

Cina fu tăcută, dar lipsită de resentimente. Toți aveau nevoie să fie singuri, să mediteze asupra adevărului scos pentru prima dată la iveală.

Mai târziu, Gina avu o discuție cu Leo, în care căzură de acord că acel comportament al lui Nic era cauzat de povara pe care copilul fusese nevoit s-o poarte atâția ani, simțindu-se lipsit de iubire din partea tatălui.

Toată viața Nic o ascultase pe mama lui, care-i spusese că tata era prea ocupat cu prietenii ca să aibă timp și pentru el. Când intervenise ruptura, Cyn, plină de resentimente, îi spusese copilului că tatăl lui nu-l dorea. După ce Nic surzise și problemele lui emoționale se agravasera, intervenise o altă variantă: mama voia să-l trimită la tatăl lui și, dacă nu era cuminte și deștept, acesta avea să-l gonească.

– Nu e de mirare că bietul copil a înnebunit pe lângă mine. Cyn și-a schimbat părerea atât de des încât Nic nu mai știa ce să creadă. După ce a surzit, mama lui n-a știut cum să se comporte cu el și Nic a crezut că surzenia lui este o pedeapsă. Faptul că a fost nevoit să vină ca să locuiască împreună cu mine, l-a perceput tot ca pe un fel de pedeapsă. Știa de la Cyn că, dacă mă dezamăgește, eu îl voi goni. Așa că a refuzat comunicarea. La naiba! Perfecționismul ăsta nebunesc al Cynthiei a dezorientat copilul. Dacă știam mai devreme... Poate că aș fi putut să previn ruptura asta dintre mine și Nic.

– Nu puteai să-l ajuți să nu surzească.

– Poate că nu. Dar aș fi putut să-l fac fericit.

– Și acum?

– Acum trebuie s-o luăm de la început. Nic o consideră pe Cynthia singura ființă demnă de încredere. Părerea mea este că dacă l-aș întreba, cred că ar prefera să se întoarcă la ea.

– Dar am înțeles că ai obținut custodia lui. L-ai lăsa să se întoarcă la ea?

– Nu. Și nu vreau să știe că se poate întoarce la ea până când nu reușesc să-l fac să aibă încredere în mine. Între mine și Cynthia mai sunt niște probleme nerezolvate.

Gina voia să-l întrebe mai multe despre acele probleme nerezolvate, dar Leo nu părea dornic să i le împărtășească. Așa că schimbă subiectul.

– Crezi că Cynthia l-ar mai dori înapoi?

– Nu știu. N-o mai cunosc – dacă am cunoscut-o vreodată. Dacă se simte vinovată, poate că mai încearcă o dată. Dar dacă reușesc să-l fac pe Nic să aibă încredere în mine, cred că Cyn va realiza că ea nu poate fi o mamă bună. Nu are răbdare. Unii oameni nu sunt făcuți să fie părinți.

– Tu ești. Ți-a luat puțin timp ca să-ți dai seama de asta, dar cred că vei fi un tată grozav pentru Nic.

– La fel de grozav cum îți sunt și ție amant? Întrebă el cu o sclipire diavolească în ochi.

– Nimeni nu poate fi mai grozav decât tine, îl tachinea Gina râzând seducător, împingându-l spre pat, dorind să-i dovedească adevărul vorbelor.

Acum, Leo nu se mai ferea de fiul său, ca să-și arate afecțiunea față de Gina. Făcea comentarii despre felul în care arăta, dacă slăbea sau se îngrășa, cum se îmbrăca și cum îi stăteau hainele pe trup. Și dacă îl simțea sincer, Gina se înroșea de plăcere.

– Eu cred că tu vrei să mergem în fiecare dimineață pe plajă ca să mă vezi cum mă dezbrac, îi spuse într-o zi Gina dându-și jos *pareu*-l și expunând un bikini sexy.

De când relația lor se aprofundase, Gina nu se mai rușina. Ba chiar îi făcea plăcere să-l provoace pe Leo, purtând pe plajă costume de baie sumare.

– Cum ai ghicit? întrebă Leo asigurându-se că Nic era prea departe ca să-și dea seama ce vorbeau. Află că vreau să fac dragoste cu tine acum, aici, pe nisip. Așa cum am vrut s-o fac în prima noapte.

– Te-ai plictisit de dormitor? întrebă Gina atingându-l provocator.

– Alături de tine? Niciodată! Ți s-au întărit sfârcurile? Ești pregătită pentru mine?

Gina se înroși toată și izbucni în râs ca să-și ascundă jena.

– Roșești? După câte ești în stare să faci în pat? Încep să mă întreb ce fel de femeie am lângă mine – o țigancă senzuală care mă scoate din minți, sau o școlăriță pe care trebuie s-o învăț ce este dragostea?

– Nici eu nu mă cunosc prea bine, recunosc eu simțind fiorul familiar de excitare străbătându-i venele. Nu mi-am închipuit că poate fi așa.

– Cum? Întrebă el absent, privind felul în care lumina soarelui îi scâldea Ginei trupul bronzat și voluptuos.

– Cu un bărbat... Așa de drăguț... distractiv...

– Drăguț? Distractiv? se încruntă el. Cu ce am greșit?

– Știi ce vreau să spun.

– Știu, spuse Leo devenind serios, apropiindu-se de ea. Vrei să spui că ne simțim bine împreună din toate punctele de vedere.

– Crezi că... mereu va fi așa de bine?

– Ce vrei să spui? Întrebă el privind-o cu atenție.

– Mă refer la sex, se apără Gina încercând să-l facă să creadă că nu dorea o implicare mai serioasă. Nu dispare? Emoția... excitarea... Leo?

Gina îi privi cu îngrijorare ochii plictisiți, indiferenți. Spusese ceva greșit? Se simțea prost. Nu știa ce voia să întrebe și de ce.

– Te temi că ne vom plictisi în pat? Întrebă el fără s-o privească.

– N... nu. Mă întrebam.

– Nu te întreba, spuse el închizând ochii. Probabil că o să vină și timpul ăla. Dar deocamdată mai este.

Mai târziu, după o după-amiază obositoare în fața mașinii de scris, Leo o chemă pe Gina în dormitor. Privirea lui era ciudată, rece și o speria pe Gina.

– O să lucrăm mai mult mâine, promit, îi spuse Gina privindu-l îngrijorată.

Leo tăcu.

– S-a întâmpnat ceva? întrebă ea neliniștită.

– Stinge lumina, spuse Leo sec.

Gina se supuse.

– Scoate-ți hainele.

Gina își simți pulsul accelerându-i-se.

– Leo...

– Toate. Dezbracă-te de tot.

Ginei i se uscă gura și palmele i se umeziră. Leo stătea întins în pat, privind-o așa cum un sultan își privește sclavele. După ce își scoase toate hainele și rămase goală în fața lui, Leo întinse mâna spre ea.

– Vino.

Gina se apropie de el cu grație senzuală, așa cum știa ea că-l excită pe Leo cel mai tare. Luna îi lumina ochii întunecați de curiozitate sexuală. Leo n-o luă în brațe. O lăsă să aștepte tensionat.

În momentul în care Gina crezu că moare dacă n-o atinge, Leo ridică ușor mâna și o mângâie indiferent. Gina se aplecă să-l sărute, dar Leo n-o lăsă. O făcea să se simtă slabă, neajutorată.

După câteva minute chinuitoare, în care Gina tremură de dorință și frustrare, fără să reușească să-l atingă, Leo îngenunche în fața ei și își lipi gura de feminitatea ei, făcând-o să țipe de plăcere. Gina se lăsă pradă senzațiilor, prinsă în vârtejul plăcerii.

Dar, la fel de brusc, Gina nu mai simți dulceața gurii lui.

– Leo? deschise ea ochii ametită.

– Da, Gina?

– Ce faci?

Ochii lui Leo se aprinseră și îi cuprinse violent sânii făcând-o să geamă de durere amestecată cu plăcere și uimire.

– Mă asigur că nu te vei plictisi cu mine, spuse el și o împinse spre pat pe neașteptate.

Gina își pierdu echilibrul și căzu în moliciunea așternuturilor. Până să apuce să-și tragă răsuflarea, Leo se deschiese la pantaloni și se aruncă asupra ei, intrând cu forță.

– Te plictisesc, Gina? întrebă el răgușit devorându-i sânii cu gura lui fierbinte.

– Nu... spuse ea respirând întretăiat, cuprinsă de o plăcere violentă.

Leo crescă ritmul făcând-o pe Gina să înnebunească. Înainte ca ea să-și dorească ceva, Leo îi oferea.

– Leo... te rog... nu te opri... nu te mai opri...

Și el o conduse într-un dans și mai sălbatic, până când Gina se pierdu și explodează în brațele lui în milioane de bucăți.

– Leo, suspină ea pe jumătate plângând, pe jumătate râzând.

– Gina, nu... Nu plânge. Șșș. Nu-i nimic. Gata. Ai revenit pe pământ, spuse el legănând-o în brațele lui tandre.

– Ești sigur? Dumnezeu! Nici măcar nu ți-ai scos pantofii.
– Așa e, râse Leo dezbrăcându-se. Dar sper că te-am făcut să înțelegi că nu te vei plictisi niciodată de mine.

– Da. Cu siguranță, râse ea.

– A fost de ajuns ca să te conving să rămâi?

– Cred că da... murmură Gina, încă uimită de noua față a lui Leo.

– Eu și Nic vom mai sta pe insulă încă o lună de zile. Vrei să rămâi cu noi?

– Și... după? întrebă Gina temându-se să nu întindă prea mult coarda.

– Și după, dacă vrei.

– Adică... ne vom căsători? îl privi ea temându-se ca Leo să n-o respingă.

– Eventual. Asta când vei fi sigură de mine, spuse el sărutând-o. Dar hai să nu mai vorbim despre asta acum. Ești tânără și puțin confuză. Hai s-o lăsăm așa un timp. Să vedem ce se întâmplă. O să mai vorbim despre asta și despre altele, curând.

Mai târziu, după ce Gina se culcă în patul ei, știu că avea să se căsătorească cu Leo. Deși nu-și mărturisiseră dragostea, simțea că se iubeau. Nu aveau nevoie de vorbe.

În dimineața următoare se trezi mai devreme și se duse la baie unde își făcu conștiințioasă exercițiile. Nu mai voia să piardă nici o clipă din viața alături de Leo și Nic.

Când se duse la bucatărie, Liana îi oferi o cafea și îi spuse că Leo și Nic plecaseră la pescuit. În dimineata aceea nimic n-o putea supăra. Era prea fericită. Până și cafeaua avea o aromă mai delicioasă.

După ce termină micul dejun, auzi un zgomot de motor. Liana se încruntă și privi pe fereastră.

– Domnul Sterne mi-a spus că mâine trebuie să sosească barca cu provizii. Văd că a amerizat un hidroavoin. Să mă duc să-l anunț pe domnul Sterne?

– Nu cred că are rost să-i deranjăm pe pescari, zâmbi Gina liniștită.

Nu avea nici cea mai mică idee despre dezastrul care avea să se producă. Ieși în aerul răcoros și sărat al dimineții cu inima ușoară, întâmpinând oaspeții nepoftiți. Își puse mâna la ochi ferindu-se de sclipirea soarelui în valurile oceanului și se încruntă. O femeie brunetă și foarte elegantă se apropie, într-o barcă cu motor, de țarm.

– Bună, spuse femeia cu dezinvoltură coborând din barcă ajutată de doi bărbați. Nu cred că ești domnișoara Hamilton. Ești femeia care crede că-mi poate lua locul. Eu sunt Cynthia Sterne, soția lui Leo.

– Fosta soție, o corectă Gina confuz.

Leo știa că Cyn urma să vină pe insulă? De ce nu-i spusese și ei? De ce n-o avertizase?

– Fosta soție? râse răutăcios Cyn. Sărăcuța de tine. Suntem încă foarte legați unul de celălalt, draga mea. Și, după câte îl cunosc pe Leo al meu, situația nu se va schimba.

Capitolul 10

Chiar și după trei luni, Gina își amintea cu claritate lumina ireală a momentului. Se cristalizase pentru totdeauna și părea cel mai zguduitoare eveniment al vieții sale, mai dureros chiar decât acela în care doctorul îi spusese că nu avea să mai vorbească niciodată. Vorbele Cynthiei sunaseră tăios, rece și dureros de clar în aerul dimineții care părea atât de promițătoare. Din toată acea dimineață Gina nu-și mai aminti decât imaginea Cynthiei Sterne, frumoasă așa cum Gina nici nu și-o imaginase vreodată, stăpână pe sine, maiestruoasă, privind-o din spatele unor ochelari de soare negri.

Gina tremură în ciuda căldurii degajate de focul aprins în camera spațioasă. Privi pe fereastră spre orizont. Norii acopereau cerul și ploua foarte tare. În seara aceea nu avea să-și bucure sufletul privind apusul.

Plecaseră de pe insulă fără să-și ia manuscrisul. Îl uitase. Sau îl lăsase dinadins. După două săptămâni, acesta sosise prin poștă, fără nici o scrisoare explicativă. Dar Gina nici nu se aștepta la așa ceva. Ce mai rămăsese de spus?

Privi încremenită pe fereastră la furtuna care semăna cu cea din sufletul ei. Daniel o avertizase să nu-și cumpere locuința aceea de pe coasta pustie și bântuită de furtuni din Auckland.

— Este o casă de vacanță, îi explicase el. Nu se poate folosi decât în timpul verii. Primăvara, toamna și iarna înfrunți iadul aici. Plus că se află la kilometri întregi de oraș. Dacă am nevoie de tine ce mă fac?

— O să-mi instalez un telefon. Dar până atunci, îmi poți trimite mesajele prin poștă. Voi veni în oraș de câte ori va fi nevoie. Daniel, înțelege-mă. Am nevoie de singurătate.

— Ești sigură că ai trecut peste durerea pe care ți-a provocat-o porcul ăla?

— Sunt sigură, zâmbi Gina.

Daniel se referea la Niven. El nu știa nimic despre aventura și mai dezastruoasă, și mai devastatoare, pe care o avusese cu Leo Sterne.

Ăsta era destinul ei. Nu avea parte de o relație fericită, normală. După ce o ascultase pe mama ei și se mutase în casa de pe coastă, Gina începuse să înțeleagă că pe Niven nu-l iubise. Se agățase de el sperând să găsească iubirea. Și se înșelase.

Doar pe Leo îl iubise cu adevărat. Știuse de la început că ei doi nu puteau ajunge departe. Și Leo știuse, dar încercase s-o protejeze. De fapt, chiar îi spusese să mai aștepte, ca să vadă cum merg lucrurile. Adică s-o întărească pe ea înainte de a-i spune că, de fapt, este căsătorit.

Dar Gina fusese suficient de matură și tare, cât să-l înțeleagă. Nu se punea problema să-l ierte. Leo nu-i greșise cu nimic. Și el era tot o victimă. Nu avea de ce să-l învinovățească. Și Gina nu avea inima să-l urască. O lăsase să plece așa cum îi promisese încă de la început, fără să încerce s-o oprească. Și de ce ar fi oprit-o? Cu Cynthia sub același acoperiș, nu se mai putea pune problema ca ei doi să aibă o relație.

Gina o urmăsea pe Cynthia în casă, sub privirile uimite ale Lianeii.

– Niciodată nu mi-a plăcut aici, spusese Cynthia așezându-se pe un fotoliu și punându-și picior peste picior. Insectele astea mă omoară, se strâmbase ea dezgustată. Totuși, trebuie să mă sacrific pentru Nic... și pentru Leo, bineînțeles.

– Rămâi pe insulă? întrebuse Gina prosteste.

– Sigur, pufnise Cyn. Casa este pe jumătate a mea. Doar sunt soția lui Leo, nu? zâmbise ea relaxându-și gura frumoasă.

– Dar... trăiți separat.

– Da. Suntem separați, dar n-am divorțat. Leo nu se poate căsători niciodată. De fapt asta-i place la micul

nostru aranjament. Îi oferă siguranță. Îl ferește de complicațiile care ar putea apărea în cazul unei amante insistente.

– Pe mine m-a cerut de soție, spusese Gina curajoasă, încercând să nu-și arate durerea.

– Ți-a spus că te iubește? întrebasese Cynthia sigură pe ea, privind-o în treacăt.

– Da, mințise Gina.

Dar minciuna o făcuse pe Cynthia și mai sigură pe ea.

– Atunci n-ai de ce să te temi.

– Să mă tem?

– Va fi nevoit să aleagă.

– Să aleagă?

– Între tine și fiul lui! exclamase Cynthia triumfătoare, înroșindu-se de satisfacție.

– Nic...?

Ginei i se făcu rău. Ochii negri ai Cynthiai exprimară scârbă la vederea cicatricelor Ginei.

– Dominic! o corectase Cynthia. Fiul meu. L-am crescut singură șase ani. Amantul tău nu mi-a oferit nici cel mai mic ajutor. Știu că te culci cu el. Îl cunosc bine. Îi știu poftele și nevoile nestăpânite. Dar faptul că-l distrezi în pat nu te face indispensabilă în viața lui, pe care a decis să și-o dedice lui Dominic. N-am de gând să-mi las fiul crescut de alta. El are nevoie de mama lui adevărată și nu de o oarecare, gata să pună mâna pe averea soțului meu.

— Și ce ai de gând să faci? Își înghițise Gina cu greu furia și frustrarea.

— Eu? zâmbise Cynthia teribil de amuzată. Nimic. Nici nu este nevoie. Nici un tribunal de pe fața pământului nu-i va acorda lui Leo custodia. Ți-a spus că timp de șase ani de zile îi cumpăra lui Nic cadourile de Crăciun cu ajutorul secretarei? Ce fel de tată face asta? Dacă Leo crede că poate obține ceva, treaba lui. Se înșală. Te poate avea pe tine sau pe Dominic. Pe amândoi? Niciodată. Și dacă ție o să-ți convină să-i fii amată, n-o să-ți meargă. N-am de gând să-l expun pe Dominic unei asemenea morale.

În spatele vocii dulci și calme, Gina simțea tăișul rece al vorbelor Cynthiai. Știa că femeia aceea nu străbătuse atâta drum degeaba. Avea de gând să se țină tare. Și Gina bănuia că motivul real nu era Nic. Îi convenea să scape de responsabilități. Dar se temea de gura lumii. Nu putea să accepte ca oamenii să spună că a eșuat și în căsnicie.

— Niciodată nu i-aș face rău lui Nic, spusese Gina răgușit.

— Dar l-ai îndepărta de tatăl lui, dacă Leo te-ar lua de soție. Totuși știi bine că Leo nu va renunța la fiul lui, nu-i așa? Dacă l-ai iubi așa cum pretinzi, nu l-ai forța să ia o decizie. Ai face totul spre binele său. Pentru că oriunde s-ar duce, și orice ar face, în final ar ajunge să te urască pentru asta. Pe mine m-ar învinui. Dar pe tine te-ar urî. Hidroavionul pleacă într-o

jumătate de oră. De ce nu pleci și tu cu el? Lasă-l pe Leo în pace cu fiul său. Asta este tot ce-și dorește cu adevărat – să-l aibă pe Dominic lângă el.

În acel moment Gina își dăduse seama că-l iubea pe Leo mai mult decât orice pe pământ. În ciuda minciunilor pe care el i le spusese, nu-l putea forța să renunțe la fiul lui, Nic, pe care-l regăsise cu atâtea eforturi.

În câteva minute împachetase bagajele. Străbătuse holul ca o furtună, trecând pe lângă Liana care o privea cu ochi înspăimântați și figură palidă, fără s-o vadă.

Pilotul fusese gata de decolare. Discuția cu Cynthia durase aproape o jumătate de oră, dar Gina nu-și dăduse seama. Timpul trecuse dureros de repede. Stewardul îi luase bagajul și Gina mai aruncase o ultimă privire spre Insula Paradisului.

Îl văzuse alergând spre ea pe Leo și tot ce remarcase fusese felul în care soarele îi lumina părul auriu. Îl făcea să semene cu un înger răzbunător. Gina fusese incapabilă să schițeze vreun gest sau să spună ceva. Parcă paralizase.

Leo se apropiase de ea gâfâind. Probabil că alergase câțiva kilometri de la locul în care pescuia împreună cu Nic.

– Gina! reușise el să spună oprindu-se transpirat lângă ea, ca un alergător de cursă lungă.

– Plec, spusese ea simplu.

– Dumnezeu! exclamase el respirând întretăiat, căutându-și cuvintele. Liana mi-a spus... nu știam... ce ți-a spus târfa aia?

- Ceva ce tu trebuia să-mi fi spus de mult.
- Aveam de gând să-ți spun...
- Când? Înainte sau după ce comiteai bigamia?
- Gina, te rog, reuși el să mai spună, încercând s-o atingă.

Dar Gina îi respinse mângâierea cu brutalitate.

- Taci! Nu mă mai minți. Mi-ajung minciunile pe care le-am auzit până acum.

- La început nu aveam de gând să... Nu credeam că mă voi îndrăgosti de tine. Apoi a fost prea târziu ca să-ți mai pot spune așa de ușor. Sau prea devreme. Eram împreună, dar tu nu aveai încredere în mine. Dacă ai fi aflat atunci, ai fi fugit de lângă mine și n-aș fi suportat.

- N-ar fi fost mai bine așa? țipă ea.

- Am fost egoist, recunosc, dar te iubesc.

- Sigur, spuse ea tăios, acum poți spune fără teamă că mă iubești, pentru că știi că ești căsătorit și nu-mi poți oferi nimic. Ce te-aștepti să fac? Să-ți cad în brațe și să continuăm să comitem adulterul?

- Este adulter doar în termeni legali, încercase el neconvincător, conștient de propria vină. Eu și Cynthia suntem complet separați de ani de zile.

- Atunci de ce mai sunteți căsătoriți?

- Pentru că până acum nu aveam motive să ne despărțim. Nici unul dintre noi nu avea de gând să se căsătorească și existau tot felul de complicații practice. În timpul căsătoriei mi-am triplat averea și, din motive

de taxe, Cynthia, care are acțiuni în companiile mele, avea tot interesul să rămână căsătorită cu mine.

Explicațiile lui Leo aveau sens, dar Gina nu putea să le înțeleagă în acel moment.

– Dacă lucrurile stau chiar așa de bine între voi doi, ce caută ea aici? Se pare că are de gând să-și apere teritoriul cu înverșunare.

– Probabil că a primit actele de divorț și nu vrea să cedeze ușor, să se recunoască înfrântă.

Gina se încruntase. Abia aflase de căsătorie. Acum era vorba de divorț? Se lipise amestecată de carcasa metalică a avionului.

– Voiam să termin toate formalitățile înainte să-ți spun. Crede-mă, Gina, o să scap de ea indiferent cât de mari îi sunt pretențiile. Dar dă-mi timp.

– Nic... îl vrea pe Nic, șoptise Gina izbucnind în plâns. Vrea să te facă să alegi.

– Nu! strigase Leo albindu-se la față.

– Are de gând să ți-l ia, dacă eu nu vreau să plec.

– N-o va face. E nebună? Și-a pierdut mințile? Joacă la cacealma, spusese el cu sălbăticie, în timp ce suflul Ginei agoniza.

– O poate face, Leo, nu-i așa? zâmbise ea trist, printre lacrimi. Ești dispus să riști viitorul lui Nic? Sau să-l pierzi definitiv?

– Te iubesc! țipase el lovind carcasa avionului cu palma. N-o s-o las! Spune-mi că mă iubești, Gina.

Măcar spune-mi asta. Dacă un nemernic ca mine poate admite că s-a îndrăgostit, tu de ce n-o poți face?

– Te iubesc, șoptise Gina sleită de puteri. Dar la ce bun? Nu-ți pot oferi altceva decât vorbe. Te rog, lasă-mă să plec. Nu mai are rost să ne amăgim.

Leo se întorsese spre ea și o sărutase cu sălbăticie, devorându-i lacrimile prelinse pe buze, dorind parcă s-o înghită cu totul și s-o păstreze cu el. Gina îl îmbrățișase răspunzându-i cu aceeași disperare.

– Nu plânge, iubito, îți promit că...

– Nu-mi promite nimic. Nu mai vreau speranțe deșarte. Nu mai pot accepta minciuni. Nu mă forța să rămân. Lasă-mă să plec. Nu mă face să mă urăsc. Te rog... dacă mă iubești...

Ultima imagine pe care și-o mai amintea de atunci era figura răvășită de disperare a lui Leo, din ce în ce mai mică și mai neclară, privind hidroavionul cu care zbura ea.

Ironia era că Gina îl pierduse nu pentru că Leo n-o iubea, ci pentru că ea îl iubea prea mult. Cum putea ea să-l urască pentru faptul că-și iubea fiul? Și Gina îl iubea pe Nic, și asta nu pentru că el era fiul lui Leo. O durea că nu-și luase la revedere de la el. Dar era mai bine așa. Nic era copil și avea s-o uite repede.

Gina încercă să se smulgă din amintirile dureroase, frecându-și brațele reci, înfrigurate. Nu avea rost să se tortureze singură. Amintirea trecutului o făcea să fie mai conștientă de goliciunea prezentului și fragilitatea

vieții pe care încerca să și-o construiască. Dacă ar fi reușit să nu se mai simtă așa de înfrigurată...

Își făcu o omletă. Știa că mânca mult prea multe ouă, dar nu știa să gătească, și ouăle se preparau cel mai simplu și rapid. Singurătatea avea și dezavantaje. Când locuia cu mama ei, avea servitori care-i găteau. Acum trebuia să se descurce singură din toate punctele de vedere. Era singurul mijloc de a se desprinde de trecut.

Totuși, singurătatea avea și avantajele ei. Putea să lucreze când și cât voia. Nici Daniel și nici Leo nu mai erau lângă ea ca s-o împingă de la spate.

Toată lumea se declarase mulțumită de revizuirile făcute la "Tăcerea veșnică". Oare Leo ce părere avea? Era mândru de ea, sau dezamăgit? Simțea nevoia să-i afle părerea, la fel cum simțea nevoia să-l vadă, să-i vorbească, să-l atingă.

Aruncând încă un lemn pe foc, Gina se pregăti să citească o carte, ascultând vântul puternic de afară care șuiera printre casele de pe coastă. Toate casele erau cuplate. Casa lipită de a ei aparținea unui om de afaceri, care nu locuia acolo decât în timpul verii, la fel ca majoritatea rezidenților din zonă. Gina era singură din toate punctele de vedere.

Vremea mohorâtă și marea agitată se potriveau perfect cu starea ei sufletească. Se întreba dacă Leo se simțea la fel de singur ca și ea. Dar Leo îl avea pe Nic.

Probabil că deja acceptase faptul că despărțirea lor fusese cel mai înțelept lucru pe care-l puteau face.

Era posibil ca, după ce Nic avea să mai crească, Leo să-și găsească alte femei pe care să le vrăjească și pe care să le iubească așa cum o iubise pe ea. Poate și ea avea să se îndrăgostească. Dar niciodată nu va mai putea fi la fel. Când se sacrificase și plecase de pe insulă, ceva murise în ea. Nici un bărbat nu avea s-o mai facă să se simtă așa cum o făcuse Leo. Probabil că avea să-și găsească un bărbat liniștit cu care să trăiască în pace. Inima ei nu mai suporta emoțiile violente pe care le trăise lângă Leo. Mai bine rămânea singură decât să încerce să imite momentele unice ale primei ei iubiri.

Era scufundată în lecturarea cărții, când auzi o bătaie în ușă. Sări de pe canapea și îngheță cu mâna pe clanță. Cine putea s-o caute la acea oră, în acel capăt de lume? Un vecin?

— Cine e? întrebă ea cu voce groasă, sperând ca persoana din spatele ușii să creadă că în casă se află un bărbat.

— Leo. Deschide-mi, Gina.

Gina luă mâna de pe clanță ca arsă.

— Gina, deschide-mi odată!

Înnebunise de singurătate? Ce să caute Leo acolo? De unde aflase adresa ei? Și de ce s-o viziteze? Abia începuse să creadă că poate trăi singură. Abia se consolase cu ideea că Leo putea fi fericit și fără ea.

Ce voia Leo de la ea? S-o convingă să-i fie amantă?
Dar de ce nu-i sugerase asta de la început?

– Pleacă, spuse ea. Nu te vreau.

– Nu pot să plec. Mi s-a împotmolit mașina pe drumurile astea noroioase.

Gina zâmbi simțind vocea amuzată a lui Leo și deschise ușa.

– Lasă-mă să intru, spuse Leo băgându-și un picior plin de noroi prin ușa crăpată. Gina, încetează să mă mai privești ca pe un infractor. Sunt eu, Leo.

– Ești ud, constată absent Gina privindu-l cu ochi devoratori.

Leo purta un pulover negru și fața lui udă părea mai palidă, în contrast cu hainele. În afară de faptul că era palid și ud, era același dintotdeauna.

– Plouă, explică el arătând cu degetul spre potopul de afară.

Văzând-o pe Gina că se afla într-un fel de transă, Leo luă inițiativa și se strecură în casă ducându-se direct spre foc.

– Ce cauți aici? întrebă Gina fără să-și ia ochii de la el, temându-se de răspuns.

– N-am venit cu un scop anume, răspunse el amuzat din cine știe ce motiv.

Gina părea slăbită, obosită, pierdută. Probabil că lucrase până la epuizare. Leo tremură amintindu-și scopul pentru care venise s-o vadă. Gina îi interpretă greșit tremuratul și, văzându-i îngrijorarea din priviri, Leo se simți triumfător – Gina încă îl mai iubea.

– Cred că ești rece ca gheața. Ar fi bine să te usuci, spuse Gina înfrângându-și dorința de a-l încălzi cu brațele ei.

– Mai târziu...

– Dar...

– Nu contează asta, Gina, spuse el scuturându-și părul și împrôșcând-o cu stropi reci de apă. N-am venit aici ca să mă dădăcești. N-am nevoie de o mamă.

– Atunci, pentru ce ai venit? întrebă Gina dur, fără să mai spere nimic.

– Caut o prietenă...

Îi cerea prietenia? Cum putea să fie așa de insensibil?

– O iubită... continuă el.

O, Doamne! Îi cerea să-i fie amantă?

– Și o soție!

– Pofim?

– Am divorțat!

– Nu... șopti Gina simțind cum încep să-i țiui urechile.

Leo o mințea. Nu se putea să fie adevărat. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat.

– Azi am primit toate actele. Legal sunt divorțat de Cynthia. Nu-ți cer să mă crezi pe cuvânt. Uite, aici găsești tot adevărul, spuse el întinzându-i un plic mare, alb.

– Nu vreau să văd, nu vreau...

– Vezi că te iubesc? Vezi că încă vreau să mă căsătoresc cu tine? Niciodată n-am încetat să-mi doresc asta. Și, Doamne, cât mi-am dorit-o!

– Și Nic?

– Este al meu și am dreptul să-l cresc cum și cu cine vreau. Este al nostru, draga mea.

– Dar Cynthia? Întrebă Gina încă neîncrezătoare, sperând ca totul să nu fie o glumă proastă.

Plicul căzu pe jos și nici unul nu-l observă. Leo și Gina nu mai aveau ochi decât pentru ei. Se sorbeau din priviri.

– Se recăsătorește și ea. Slavă Domnului, și-a găsit un bărbat mai aproape de genul ei. O roagă să se căsătorească cu el de luni de zile, dar se pare că nici el nu dorește să-și asume responsabilitatea creșterii unui copil ca Nic. Abia când ai plecat, Cyn și-a dat seama că nu-l mai dorește pe Nic. Îți ceruse să pleci, din ambiție. Dar a simțit că și-a câștigat premiul prea ușor, așa că s-a îndreptat spre alt țel. Vrea să-și demonstreze că poate fi o soție bună, cu bărbatul potrivit. Și, cine știe? Îi doresc să fie fericită. Nu-ți mai spun că, după ce ai plecat, noroc cu Thomas și Liana, pentru că eram în stare s-o omor pe Cynthia.

– Nu credeam că vei divorța așa de ușor și repede.

Repede? Oricum, de la ultima îmbrățișare disperată parcă trecuseră secole.

– Am trăit separați ani de zile, așa că divorțul a fost o formalitate. Mai mult au durat acordarea custodiei lui Nic și partajul.

Gina simți cum sângele i se pune în mișcare și se trezește la viață.

– Vrei să spui că știai de câteva luni că vei divorța și nu mi-ai spus? M-ai abandonat și m-ai lăst să cred că...

Gina se sufocă de indignare amestecată cu ferire.

– N-am îndrăznit, spuse Leo scuturând-o de umeri. Dacă încercam să te văd, nu făceam decât să trăgănez lucrurile. Știi bine că nu mă pot abține să nu te ating. Sunt dependent de tine. Aș fi pus în pericol viitorul nostru. Cynthia este o scorpie. Te-ar fi rănit și eu n-aș putea fi mereu alături de tine ca să te apăr. Și apoi, nu tu mi-ai spus că nu mai vrei să auzi minciuni și să-ți faci speranțe deșarte? Dacă nu finalizam divorțul? Și apoi, tu ai fost aceea care m-a abandonat, îți amintești? Daniel Austin mi-a spus că te-ai mutat aici și până te-am găsit... Doamne! Înnebuneam să-ți dau vestea cea mare. Dar nu știam cum vei reacționa. Dacă nu mă mai iubeai? Dacă mă urai? Voiam să vin la tine doar atunci când totul avea să fie...

– Perfect? îl opri ea din tiradă râzând. Leo, nu mi-ai spus tu că nimeni nu este perfect?

– Mă mai iubești, zâmbi Leo.

– Da. Și mă culc cu gândul la tine în fiecare noapte.

– Doamne! gemu el luând-o în sfârșit în brațe. Mi-a fost dor de tine. Nic ți-a dus și el dorul. La început m-a învinuit și m-a amenințat că fuge la Cynthia. Dar după ce a plâns câteva săptămâni și a țipat, s-a liniștit.

– A plâns din cauza mea? Nic nu plânge...

– Ei, uite că a plâns. Și eu am plâns. Am plâns amândoi, unul în brațele celuilalt, ca doi copii pierduți. Cred că i-a plăcut la nebunie să-și vadă tatăl plângând.

– Și tu ai plâns? repetă neîncrezătoare Gina.

– Da. Când i-ai trimis cartea “Jao și magicianul” m-a pus să i-o citesc în fiecare seară. Cred că am crescut un mic sadic.

– Iartă-mă, spuse Gina amintindu-și că, la fel ca și Leo atunci când îi trimisese manuscrisul, nici ea nu-i scrisese vreo scrisoare explicativă.

Erau prea multe și în același timp prea puține lucruri care mai rămăseseră de spus.

– Să nu-ți pară rău. Cartea ta ne-a prins bine amândurora. Mai sunt magicianul tău, Gina? întrebă el mângâind-o provocator.

– Da, oh, da! suspină ea arcuindu-și trupul. Te rog, arată-mi câteva lucruri magice pe care numai tu știi să le faci.

Își smulseră hainele de pe ei, se sărutară, își înfipseră dinții unul în carnea celuilalt înfometati, îmbătându-se de atâta dragoste. Când ajunseră la limita insuportabilului, Gina își pierdu glasul, iar Leo izbucni într-un râs ciudat, triumfător și se uni violent cu ea. În acel moment amândoi ajunseră la apogeu și, după câteva secunde, se prăbușiră unul în brațele celuilalt, transpirați, sorbindu-se din priviri.

– Iartă-mă, mormăi Leo întorcând-o pe Gina cu spatele spre căldura focului. A trecut atâta timp de când... Voiam să mă abțin mai mult, dar n-am mai rezistat.

– Nici eu, spuse Gina râzând.

– Mă bucur că încă reușesc să te las fără grai, spuse el sărutând-o cu tandrețe. Mi se pare că ești a mea dintotdeauna. Dumnezeu mi-e martor – te-am dorit din prima clipă, când te-am văzut în patul cumnatului meu. Dar n-am vrut să accept acest lucru. De asta eram așa de furios pe tine, când ai venit pe insulă. Mi-am spus că am nevoie de tine pentru că doar tu mă puteai ajuta cu Nic. Dar motivele erau mai complexe. După ce am început să te cunosc mai bine, mi-am dat seama că dezvoltî în mine un sentiment nou – nevoia de a proteja. Voiam să descopăr ce mă înnebunește la tine. Când am aflat că ești virgină mi-am dorit și mai tare să te am. Și m-am mințit spunându-mi că vreau să te ajut să scapi de obsesia de Niven.

– M-ai ajutat, rase Gina încântată să descopere că Leo fusese la fel de confuz ca și ea.

– Nu eram convins că te iubesc. De fapt nu cunoscusem dragostea și de aceea n-o recunoșteam.

– La fel s-a întâmplat și cu mine.

– În schimb, îmi dădeam seama că tu începeai să te îndrăgostești de mine.

– Îngâmfatule! îl apostrofă Gina ciupindu-l.

– Abia după ce am aflat că decizia ta de a pleca este definitivă, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Am avut multe amante, dar nici una nu m-a făcut să mă simt așa, prin simplul lor fel de a fi. Tu ai o frumusețe naturală, interioară și exterioară. Mi-a fost teamă să-ți spun că sunt căsătorit, ca să nu te pierd. Abia mai târziu mi-am dat seama că teama mea prostească te-a rănit și mai tare. În ziua în care te-am lăsat să pleci am suferit îngrozitor, dar îmi meritam soarta.

– Am fost așa de singură fără tine, spuse Gina încet, cu privirile strălucindu-i de dragoste.

– Până să te întâlnesc pe tine am crezut că voi fi singur toată viața, îi spuse el cu seriozitate, mângâindu-i cicatricile de pe gât, care curând aveau să fie îndepărtate printr-o operație estetică. Dar de acum încolo nu vom mai fi niciodată singuri, țigăncușa mea. Te am sub vraja mea pentru toată viața și nimeni nu poate rupe această vrajă, pentru că este făcută din dragoste.

Sfârșit